

HARLEQUIN®

РОМАНС

НОРА РОБЪРТС

Сеза

и

Завинагу

НОРА РОБЪРТС СЕГА И ЗАВИНАГИ

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Сериозната студентка по медицина Ана Уитфилд няма време за мъже, още по-малко за женитба! Но преуспелият милионер Дениъл Макгрегър е упорит шотландец и винаги постига това, което си е наумил. А красивата Ана, наследница на стар аристократичен род, играе жизненоважна роля в неговите планове.

Той е твърдо решен да построи империя, която да просъществува в бъдещето, и да постави началото на династия. Двамата с Ана ще я създадат заедно и ще преживеят незабравими мигове на споделена любов, която ще продължи. Сега и завинаги...

ПРОЛОГ

— Мамо!

Ана Макгрегър стана на крака и протегна ръце към сина си. Вълна от паника, страх и мъка се надигна вътре в нея, но бе спряна от солидна стена от самообладание, което с мъка си наложи. Не биваше да губи контрол сега. Просто нямаше право. Децата ѝ бяха дошли при нея и бяха тук.

— Кейн! — Пръстите ѝ бяха леденостудени, когато го прегърна, ала не трепереха.

Лицето ѝ все още беше бледо и без цвят от преживяното през последните часове напрежение, но очите ѝ бяха тъмни и сухи. Тъмни, млади и пълни със страх. Те блестяха и Кейн си помисли, че никога не бе виждал майка си толкова уплашена. Никога досега.

— Добре ли си?

— Разбира се. — Знаеше от какво имат нужда и тя, и той, затова докосна с устни бузата му. — Вече съм много по-добре, защото си тук. — Със свободната си ръка Ана придърпа снаха си Даяна да седне до нея.

По дългата тъмна коса на младата жена бе полепнал мокър сняг, който вече се топеше на раменете ѝ. Ана въздъхна дълбоко, преди да погледне отново сина си.

— Дойдохте много бързо.

— Взехме чартърен полет. — Зад големия мъж, адвокатът със солидна практика и баща на едно чудесно момиченце, се бе спотаило малкото момченце, което искаше да крещи на глас. Баща му бе неуязвим. Баща му бе Макгрегър. Не можеше да лежи изпочупен в болницата. Не можеше да умира? Това не беше истина!

— Как е той?

Ана беше лекар и можеше да му отговори съвсем точно — счупени ребра, засегнат бял дроб, множество контузии и вътрешен кръвоизлив, който колегите ѝ в момента се опитваха да спрат. Ала беше също така и майка. Затова каза:

— В операционната е. — Стисна ръката му и направи опит да се усмихне. — Той е силен, Кейн. А доктор Файнстайн е най-добрият в целия щат — трябваше да се уповава на това, както и на семейството си. — Как е Лора?

— Оставихме я на Люси Робинсън — отвърна Даяна. Знаеше много добре какво е да сдържаш чувствата си, когато ти се иска да плачеш на воля. Започна да разтрива пръстите на свекърва си. — Не се тревожи.

— Не се тревожа. — Този път наистина се усмихна. — Но нали познавате Дениъл. Лора е първата му внучка. Веднага щом се събуди, ще попита за нея. Ще зададе най-малко сто въпроса. — А той ще се събуди, обеща на себе си Ана. Господи, трябва!

— Ана! — Даяна прегърна свекърва си през раменете. Изглеждаше така мъничка, така крехка и беззащитна. — Яла ли си нещо?

— Какво? — Тя поклати глава и стана.

Три часа. Дениъл беше в хирургията вече три часа. Колко пъти в живота си бе била в операционната, опитвайки се да спаси нечий живот, когато отвън някой е чакал и е агонизирал от страх и любов сред безличните бели стени и студени коридори? Беше се борила и беше учила, за да бъде лекар и да облекчава болката. Да лекува другите. Сега, когато собственият ѝ съпруг бе ранен, можеше само да чака. Както всички останали жени по света. Не, не като всички, защото Ана знаеше какво представлява хирургията, на какво мирише и как изглежда. Познаваше инструментите, сложните машини за поддържане на живота и потта на докторите. Идеше ѝ да крещи от безсилие. Скръсти ръце и отиде до прозореца.

Зад тъмните ѝ очи сякаш бе спусната желязна завеса. Беше необходимо заради децата, заради нея самата, ала най-вече заради Дениъл. Ако беше възможно да бъде спасен благодарение на силното ѝ желание, значи щеше да бъде спасен.

Снегът почти спря. Точно той бе причина пътищата да бъдат толкова хлъзгави и опасни, помисли си тя. Снегът бе заслепил някакъв младок, който изгубил контрол над своя автомобил и връхлетял върху малката смешна двуместна кола на мъжа ѝ. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

Защо не караш лимузина, старче? Какво искаш да докажеш с тази малка червена играчка? Такъв си беше Дениъл. Винаги бе парадирал, винаги...

Мислите и се завъртяха като калейдоскоп и върнаха миналото. Ръцете ѝ се отпуснаха. Не беше ли това една от причините да се влюби и да преживее четиридесет години заедно с него? По дяволите, Дениъл Макгрегър, никой никога не е могъл да ти каже нищо!

Ана притисна пръсти към очите си и почти се разсмя, въпреки страха, стиснал като в менгеме сърцето ѝ. Колко пъти му беше казвала тези думи! Не можеше да ги изброи. И как му се възхищаваше!

Звукът на приближаващи стъпки я накара да се обърне. Видя Алън, най-големия си син, първородният. Още преди да имат деца Дениъл се беше закълел, че един от наследниците му ще бъде в Белия дом. Алън бе на път да превърне клетвата на баща си в действителност. Въпреки това той бе единственият от децата ѝ, който се грижеше за нея повече и от баща им. Гените на Макгрегърови бяха силни. Изобщо родът Макгрегър имаше силна жилка и здрави корени.

Тя се остави в прегръдките на сина си.

— Баща ти ще се радва да те види. — Гласът ѝ не трепна, но жената в нея искаше да хлипа върху гърдите му. — Ала сигурно ще ти се накара, задето си довел жена си в нейното положение. — Ана се усмихна на Шелби и протегна ръка. Снаха ѝ имаше благи очи, огнена коса като лъвска грива и бе в силно напреднала бременност. — Трябва да седнеш, мила.

— Ако и ти седнеш. — Без да дочака отговор Шелби поведе свекърва си към стола. Когато се настаниха, Кейн им подаде чаши с кафе.

— Благодаря ти — продума майка му и отпи. Можеше да почувства аромата му, силен и горещ, да го усети на езика си, но в устата ѝ нямаше никакъв вкус.

Ана се заслуша в бързия приглушен тропот от гумените подметки на персонала по пода.

Болница. Болниците бяха нейният дом, точно както крепостта, която Дениъл бе построил за двама им преди повече от четвърт век. Винаги се бе чувствала удобно и уверено в тези антисептични помещения. Сега се чувстваше безпомощна.

Кейн крачеше нервно из стаята. Такава бе природата му — винаги да кръстосва, да броди. Неспokoен дух. Колко горди бяха с Дениъл, когато спечели първото си дело! Алън седеше до нея, напрегнат, ала уверен, какъвто винаги си с бил. Знаеше, че страда мълчаливо.

Тя видя как Шелби мушна ръката си в неговата. Синовете ѝ бяха направили добър избор в живота си. Кейн със своята уравновесена и силна Даяна, Алън със свободомислещата, енергична Шелби. В една връзка трябва да има баланс. Толкова, колкото любов и страст. Синовете ѝ го бяха постигнали. А дъщеря ѝ...

— Рина! — Кейн скочи, прекоси стаята и прегърна сестра си.

Колко много си приличат, помисли си Ана. Стройни и добре сложени. От всичките ѝ деца, Серина бе взела най-много от темперамента и упоритостта на баща си. А сега самата тя бе майка.

Можеше да почувства спокойствието и силата, които се излъчваха от Алън до нея. Децата ѝ бяха пораснали. Как бе станало това? Кога?

„Ние го направихме, Дениъл. Ние двамата.“

Ана затвори за миг очи. Можеше да си позволи само толкова.

„Няма да ме оставиш да им се радвам сама, нали?“

— Как е татко? — С една ръка Серина прегръщаше брат си, а с другата съпруга си.

— Все още е в операционната. — Гласът на Кейн бе дрезгав от цигарите, а може би и от страх. Той се обърна към Джъстин. — Радвам се, че успяхте да дойдете. Мама има нужда от всички нас.

— Мамо! — Серина приклепна в краката на майка си, както правеше това винаги, когато имаше нужда от утеха или искаше да си говори с нея. — Той ще се оправи. Той е издръжлив и силен.

Но Ана видя молбата в очите на дъщеря си.

„Каж ми, че ще се оправи, мамо! Ако ти го кажеш, значи е вярно. Ще повярвам!“

— Разбира се, че ще се оправи. — Ана вдигна очи към зет си. Джъстин беше играч, също като Дениъл. Щеше да я разбере. Сетне докосна с нежна ласка лицето на Серина. — Мислиш ли, че ще пропусне такова събитие, всички вие заедно тук?

Дъщеря ѝ се засмя.

— Същото казва и Джъстин. — Усмихна се, когато видя мъжът ѝ да прегръща едната ѝ снаха. — Даяна! — Тя също стана и я прегърна. — Как е Лора?

— Чудесно. Вече има второ зъбче. А Робърт?

— Истински кошмар. — Серина помисли за сина си, който вече боготвореше дядо си. — Шелби, как се чувстваш?

— Дебела. — Шелби се усмихна и опита да прикрие факта, че вече повече от час имаше контракции. — Обадох се на брат си — обърна се тя към Ана. — Грант и Джени също ще дойдат. Нали нямаш нищо против?

— Разбира се. Те също са от семейството — потупа я Ана по ръката.

— Татко направи ще се разтопи. — Серина едва преглътна през топката страх, заседнала в гърлото ѝ. — Толкова много внимание. Освен това има и една новина, която искаме да ви съобщим с Джъстин. — Тя погледна мъжа си, търсейки неговото съгласие и подкрепа. — Ние ще си имаме второ бебе. Искахме да бъдем сигурни, затова не ви казахме по-рано. Мамо! — Гласът ѝ едва не се пречупи, когато отново приклепна до майка си. — Дениъл ще бъде много доволен, нали?

— Да, мила. — Ана я целуна по двете бузи. Мислеше за внуците, които вече имаше, и за онези, които щеше да има. Семейство, продължение на рода, безсмъртие. Нали Дениъл искаше точно това! Дениъл... Все Дениъл. — Той винаги е желал много внуци и правнуци. Направо ще се размекне.

— А не е ли така? — продума тихо Альн.

Ана едва преглътна сълзите си. Колко добре познаваха баща си!

— Да, така е.

Минутите течаха. Децата ѝ се разхождаха из стаята, говореха тихо, стискаха си ръцете и се прегръщаха за кураж. Ана остави полупразната чаша с кафе. Беше изстинало и безвкусно. Четири часа и двадесет минути. Много време! Почувства до себе си Шелби, която се напрегна и задиша ускорено, ала не издаде нито звук. Разбра какво става и автоматично сложи ръка върху корема ѝ, където бе малкото неродено внуче.

— Колко начесто са?

— На по-малко от пет минути.

— Откога?

— От няколко часа. — Шелби погледна свекърва си. Очите ѝ бяха пълни с възбуда и малко страх. — Повече от три, за да бъде точна. Ще ми се да бях избрала по-подходящ момент.

— Избрала си го чудесно. Искаш ли да дойда с теб?

— Не. — За миг Шелби сгуши нос в шията на Ана. — Всичко ще бъде наред. Ние ще се оправим. Алън! — Тя протегна двете си ръце към мъжа си, за да ѝ помогне да стане. — Мисля, че няма да родя бебето в болницата на Джорджтаун.

— Защо? — Той внимателно ѝ помогна да се изправи.

— Защото ще го родя тук. И то много скоро. — Тя леко се засмя, когато видя как очите му се разшириха. — Не се опитвай да търсиш логика при бебетата, Алън. То е готово да излезе.

Цялото семейство се скупчи около тях и всички им предлагаха помощ, съвети, подкрепа. Ана запази спокойствие и повика сестра и количка. След известно суетене Шелби най-сетне бе настанена.

— Ще слеза да видя как си.

— Ще бъдем добре. — Снаха ѝ протегна ръце към Алън. — Кажи на Дениъл, че ще бъде момче. Аз му го обещавам.

Ана наблюдаваше как Шелби и синът ѝ изчезнаха зад вратата на асансьора. В този момент доктор Файнстайн влезе в стаята.

— Сам? — извика тя и се озова за секунда при него.

Джъстин задържа Кейн, който понечи да последва майка си.

— Остави я за малко насаме с него.

— Ана, той е силен мъж. — Доктор Файнстайн сложи ръце на раменете ѝ. Сега тя не беше колега, нито хирург. Беше съпруга на пациент. — Силен мъж — повтори докторът.

Ана почувства как я изпълва надежда и се насили да остане спокойна.

— Колко силен?

— Загубил е много кръв и не е толкова млад. Но успяхме да спрем кръвоизлива. — Поколеба се за миг, сетне осъзна, че я уважава прекалено много, за да блъфира и мънка. — Почти го бяхме изтървали на операционната маса. За секунди. Ала той се пребори. Ако желанието за живот влиза в сметките, смятай, че е прескочил трапа.

Ана обви раменете си с ръце. Студено, толкова студено беше тук. Защо всички чакални са студени?

— Кога ще мога да го видя?

— Сега ще го закарат в реанимация. — Докторът сложи ръце на раменете ѝ. Тези ръце часове наред бяха вършили най-деликатната и благородна работа на света — да върнат един човешки живот. — Ана, няма да ти обяснявам какво означават следващите двадесет и четири часа.

Тя знаеше. Живот или смърт.

— Не, няма нужда. Благодаря ти, Сам. Ще кажа на децата. После ще се кача горе.

Обърна се и тръгна по коридора. Мъничка, хубава жена със сиви нишки в катраненочерната коса. Лицето ѝ бе изящно оформено, а кожата ѝ бе нежна като на момиче. Беше отгледала три деца, беше стигнала върховете на професията си с много труд и бе прекарала половината от живота си, обичайки един мъж.

— Вече не е в операционната — рече Ана спокойно, като повика на помощ всичкото самообладание, на което бе способна. — Ще го закарат в реанимация. Спрели са кръвоизлива.

— Кога ще можем да го видим? — Въпросът излезе от много устни едновременно и прозвуча като един.

— Когато се събуди. — Гласът ѝ бе твърд, не трепна. Беше поела отговорността, а това бе нещо, което можеше да върши много добре. — Мисля да остана тук тази нощ. — Погледна часовника си. — Той може да идва в съзнание и ще бъде по-добре да знае, че съм до него. До утре едва ли ще може да говори. — Това бе всичката надежда, която можеше да им даде. — Искам да слезете в родилното и да видите как върви раждането. Стойте колкото искате, после идете у дома и чакайте. Ще ви позвъня веднага щом има нещо.

— Мамо...

Ана прекъсна Кейн само с поглед.

— Правете каквото ви казах. Искам да си починете и да сте добре, когато баща ви е готов да ви види. — Тя вдигна ръка и погали сина си по бузата. — Заради мен.

Сетне се обърна и напусна децата си, за да отиде при съпруга си.

Той сънуваше. Дори през мъглата на упойката, Дениъл осъзнаваше, че сънува. Това бе един мек и красив свят, изпълнен с видения и спомени. Той се бореше, искаше да излезе от него и да се

ориентира. Когато отвори очи, видя Ана. Не се нуждаеше от нищо друго. Не искаше нищо повече. Тя беше красива. Винаги е била. Беше силната, уверената, хладнокръвната жена, на която първо се възхищаваше, после обичаше, накрая уважаваше. Опита се да посегне към нея, обаче не можа да вдигне ръка. Ядосан на слабостта си, опита отново и чу гласа ѝ някъде отдалеч.

— Лежи спокойно, скъпи. Никъде няма да отида. Ще стоя тук до теб и ще чакам. — Почувства устните ѝ върху ръката си. — Обичам те, Дениъл Макгрегър, дяволите да те вземат!

Устните му се извиха в нещо като усмивка и той затвори очи. Щом Ана беше тук, можеше спокойно да го направи.

ПЪРВА ГЛАВА

Една империя. В деня, в който навърши петнадесет години, Дениъл Макгрегър си обеща, че ще има такава. Ще я създаде, построи и управлява. А той винаги бе държал на думата си.

Беше на тридесет години и правеше втория си милион със същата енергия, с която бе спечелил първия. Както винаги, използваше опита, сивото си вещество и малко коварство, там, където то вършеше работа. Когато преди пет години дойде в Америка, носеше съвсем малко багаж. Само парите, които бе спестил, след като бе започнал като миньор и бе стигнал до главен счетоводител във фирмата на Хеймъс Магуайър. Носеше също така мозък като бръснач и безкрайна амбиция.

Имаше осанката на владетел. Беше висок метър и деветдесет и фигурата му бе достатъчно добре сложена, че да пасва на височината. Само размерите му бяха достатъчни да го предпазят от свади, но бяха и причина да изкушат няколко бабаити да го предизвикат на бой. Дениъл винаги бе излизал победител. Беше темпераментен, ала се смяташе за умерен. Не вярваше, че е разбил повече носове, отколкото е трябвало. Не се мислеше за хубавец. Напротив. Челюстта му бе квадратна и здрава, а в десния ѝ край имаше белег, който му бе останал, след като една греда падна отгоре му, докато работеше в мината. Отстъпвайки на суетата, през младите години си беше пуснал брада, уж да го скрие. Но и до ден-дневен все още я носеше, гъста, червена и добре обрамчваща лицето му, обградено от коса, доста по-дълга, отколкото изискваше модата. Това съчетание го правеше да изглежда силен и царствен, което го ласкаеше. Скулите му бяха високи, а устните изненадващо меки и чувствени сред джунглата от червена растителност. Очите му светеха с ярка, брилянтна синева и излъчваха хумор и доброжелателност, когато се усмихваше, ако наистина го искаше, ала бяха ледени като айсберг, когато се усмихваше, без да го мисли.

Внушителен. Това бе думата, с която човек можеше да опише Дениъл Макгрегър. Безмилостен беше другата. Не му пукаше какво

казват хората за него. Беше играч, който правеше залозите си дръзко. Недвижимото имущество бе неговата рулетка, а фондовата борса — масата за покер. Когато блъфираше, играеше, за да спечели. Рисковите му операции винаги се увенчаваха с успех. Когато спечелеше, залагаше отново. Никога не играеше на абсолютно сигурно, защото без тръпка щеше да му бъде скучно.

Макар че се беше родил беден, Дениъл Макгрегър не боготвореше парите. Използваше ги, служеше си с тях, играеше с тях. Парите означаваха власт, а властта бе оръжие.

В Америка той откри огромна арена за залагане и печелене. Първо Ню Йорк със забързания си ритъм и гладни улици. Човек с мозък и нерви можеше да изгради съдбата си тук. Сетне Лос Анджелис с чара и тръпката от високите залози. Човек с въображение можеше да построи империя. Дениъл прекара доста време и на двете места, като въртеше бизнеса си от единия бряг до другия, но избра Бостън за свой дом. Бостън със старовремския си шик, аристократичното си достойнство и безпардонния си снобизъм му легна идеално.

Дениъл произхождаше от древен род на воители, които бяха живели както благодарение на острия си ум, така и благодарение на мечата. Гордостта от произхода му бе голяма, както бяха големи и амбициите му. Той възнамеряваше да продължи рода си с много и здрави синове и дъщери. Беше човек с въображение и си представяше как внуците му ще разширят това, което бе построил и спечелил за тях. Защото няма империя без наследници, които да я продължат и споделят. За да построи своята, на първо място се нуждаеше от жена. За Дениъл намирането на жена бе логично и оправдано така, както логично и оправдано бе придобиването на основния дял от някоя компания или недвижимо имущество. Той дойде на пролетния бал, даван от семейство Донахю, с ялната цел да потърси и спечели и двете.

Мразеше високите яки и стегнатите вратовръзки. Когато един мъж е скроен като бик, около врата трябва да му е широко. Костюмът му бе ушит по поръчка при най-модния шивач на Нюбъри Стрийт в Бостън. Не защото бе суетен, а защото размерите не му позволяваха да си купува конфекция. Просто нямаше такъв номер. Разбира се, влезе в костюм единствено заради амбициите си, ала то не означаваше, че тази дреха му харесваше. Всеки друг, облечен в елегантен черен костюм и ослепителна копринена риза, би изглеждал изискан. Дениъл

Макгрегър изглеждаше ярък, внушителен и набиващ се на очи, независимо дали бе във всекидневен кариран костюм или официален черен смокинг. Но това му харесваше. И той явно предпочиташе подобен външен вид пред невзрачната фигура на някой мухльо.

Катлийн Донахю, най-голямата дъщеря на Максвел Донахю, изглежда също го предпочиташе.

— Господин Макгрегър! — Току-що завършила пансион в Швейцария, Катлийн знаеше как да сервира чай, да бродира коприна и да флиртува елегантно. — Надявам се, че нашето малко парти ви харесва.

Имаше лице като порцелан и коса като лен. Дениъл със съжаление си помисли, че раменете ѝ са прекалено слабички, ала той също знаеше да флиртува.

— Сега вече ми харесва повече, госпожице Донахю.

Тъй като знаеше, че повечето мъже не обичат женското кикотене, Катлийн се засмя ниско и чувствено с предварително отрететиран смях. Копринената ѝ пола прошумоля, когато се настани до него в края на дългата коктейлна маса, отрупана с деликатеси и лакомства. Сега, който и да дойдеше да си вземе от трюфелите или от хайвера, щеше да ги види заедно. Когато обърна за секунда глава, тя зърна отраженията им в едно от огромните огледала на стената и остана доволна. Това, което видя, ѝ хареса.

— Баща ми каза, че се интересувате от малкото парче камениста земя, което притежава в Хайанис Порт. — Катлийн премига кокетно с дългите си мигли. — Надявам се не сте дошли тази вечер, за да обсъждате сделки?

Дениъл взе две чаши от подноса, който минаващия покрай тях сервитьор му предложи. Би предпочел скоч в обикновена чаша пред шампанско в кристална, но един мъж, който не се приспособява във всякакви ситуации, губи.

Докато пиеше, разглеждаше лицето на Катлийн. Знаеше, че Максвел Донахю едва ли обсъжда сделките с дъщеря си, така, както не обсъждаше и модата, ала нямаше намерение да я разобличава в лъжа. По-скоро щеше да ѝ даде възможност да се разприказва, за да извлече информация. Повече информация винаги бе полезна. Междувременно реши, че тази черта не бе много подходяща за бъдещата му съпруга.

Нали щеше да бъде заета с бебета, нямаше да има време да обсъжда сделки.

— Бизнесът винаги е бил на второ място, след хубавите жени. Били ли сте на скалите?

— Разбира се. — Тя поклати глава така, че диамантите на обиците ѝ проблеснаха като звезди. — Но предпочитам града. Ще дойдете ли на партито, което организират Дитмайърови следващата седмица?

— Ако съм тук.

— Толкова много пътувате! — Катлийн се усмихна, преди да отпие. Сигурно щеше да се чувства много удобно със съпруг, който непрекъснато пътува. Щеше да има достатъчно свободно време за себе си. — Предполагам, че е вълнуващо.

— Това ми е работата — отвърна Дениъл. Сетне добави: — Ала вие самата току-що се завръщате от Париж.

Поласкана, че бе забелязал отсъствието ѝ, тя цялата засия.

— Три седмици минаха като миг и не ми стигнаха за нищо. Пазаруването отне почти цялото ми време. Не можете да си представите колко часове загубих да търся и пробвам тази рокля.

Той плъзна поглед по фигурата ѝ, както очакваше Катлийн.

— Мога само да кажа, че си е струвало.

— О, благодаря. — Докато тя позираше до него, мисълта му заработи на бързи обороти. Знаеше, че жените предпочитат да говорят за мода, дрехи и прически, но предпочиташе по-стимулиращи теми за разговор. Усетила, че събеседникът ѝ губи интерес, Катлийн докосна ръката му. — Били ли сте в Париж, господин Макгрегър?

Беше ходил в Париж по време на войната и бе видял какво бе направила тя с красотата. Хубавата блондинка до него едва ли щеше да разбере и почувства това. Напрегнат и неудовлетворен от себе си, Дениъл отпи от сухото искрящо вино.

— Преди няколко години.

Огледа се сред блясъка на скъпоценностите и звъна на кристалите. Във въздуха витаеше нещо, което би могло да бъде определено само като богатство. За пет години бе успял да свикне с него, ала все още не бе забравил миризмата на въглищния прах. И нямаше намерение някога да я забрави.

— Предпочитам Америка пред Европа. Баща ви знае как да организира партита.

— Радвам се, че ви харесва. Как намирате музиката?

О, да знаеше само тази префърцунена американка как му липсваха гайдите! Дванадесетчленният оркестър с бели вратовръзки бе доста напудрен за неговия вкус, но Дениъл се усмихна.

— Много стилна.

— Мислех, че не ви харесва. — Тя му хвърли бавен, подканящ поглед изпод мигли. — Защото не танцувате.

С внимателен жест той взе чашата от ръцете ѝ и я остави заедно със своята на масата.

— О, напротив, танцувам, госпожице Донахю. — И я поведе към дансинга.

— Катлийн Донахю продължава да бъде нахална като конска муха. — Майра Лорнбридж отхапа от сандвича с пастет и презрително намръщи нос.

— Скрый острите нокти, Майра! — Гласът на момичето бе нисък и нежен по природа, а не изкуствено.

— Не обръщам внимание, когато някой е груб или пресметлив, или дори малко глупав — продължи с въздишка Майра. — Ала много се дразня, когато някой най-безочливо парадира. На какво отгоре!

— Майра!

— Добре, де, добре! Между другото, много ми харесва роклята ти.

Ана погледна розовата си рокля.

— Нали ти ми я избра.

— Казах ти, че ми харесва. — Майра хвърли доволен поглед върху дрехата, която падаше в красиви гънки покрай тялото на приятелката ѝ. — Ако обръщаше на гардероба си поне половината от вниманието, което обръщаш на книгите, щеше да сложиш Катлийн Донахю в малкото си джобче. Направо щеше да ѝ натриеш носа!

Ана само се засмя, като наблюдаваше танцуващите двойки.

— Носът на Катлийн изобщо не ме интересува.

— Е, да. Той наистина не е особено интересен. Но какво ще кажеш за мъжа, с когото танцува?

— Рижавият гигант ли?

— О, значи си го забелязала!

— Не съм сляпа. — Ана се чудеше как би могла да се измъкне незабелязано колкото може по-скоро. Наистина искаше да си отиде у дома и да прочете медицинското списание, което доктор Хюит ѝ бе изпратил.

— Знаеш ли кой е?

— Кой?

— Куку! — Търпението бе черта, която Майра проявяваше само към най-добрите си приятелки. — Къде си?

Ана със смях отпи от чашата си.

— Добре, кой е той?

— Дениъл Дънкан Макгрегър. — Майра спря за миг, като се надяваше да привлече вниманието на приятелката си. Беше на двадесет и четири години, беше богата и приятна на вид. Красива — не. Дори когато изглеждаше най-добре, Майра знаеше, че не е красива. Ала знаеше също, че красотата бе само един от пътищата към властта. Другият бе мозъкът. И Майра използваше своя на пълни обороти. — Той е най-новото откритие на Бостън. Момчето чудо! Ако обръщаше повече внимание на това, кой кой е в нашето малко и сплотено общество, щеше да знаеш името му.

Обществото с всичките му сплетни и клюки изобщо не интересуваше Ана.

— И защо? Нали ти и без това ще ми кажеш.

— Не е толкова сигурно.

Но Ана само се усмихна и отпи от шампанското си.

— Е, добре де, ще ти кажа. — Клюкарстването бе едно от изкушенията, на които Майра не можеше да устои. — Той е шотландец, което е очевидно по цвета на косата и името му. Трябва да го чуеш как говори! Все едно сече дърва в мъглата.

В този момент Дениъл гръмко се разсмя и звукът накара Ана да трепне и вдигне вежди.

— Звучи сякаш сече дърва където и да е.

— Малко е грубичък, ала някои хора смятат... — Майра хвърли многозначителен поглед към Катлийн Донахю. — И вярват, че милионите могат да загладят този недостатък.

Щом узна, че този мъж е претеглян и оценяван според банковата му сметка, Ана изпита неочаквана симпатия към него.

— Дано да знае, че танцува с вампир — прошепна тя.

— Не изглежда глупав. Преди шест месеца купи „Олд Лайн Сейвингс енд Лоун“.

— Наистина ли? — Дори не знаеше коя е тази „Олд лайн енд не-знам-какво-си“... Сви безразлично рамене. Бизнесът я интересуваше дотолкова, доколкото имаше връзка с бюджета на болницата.

Усетила движение зад себе си Ана се обърна и се усмихна на Хърбърт Дитмайър, който стоеше с непознат мъж.

— Как си, Хърбърт?

— Радвам се да те видя. — Той беше само няколко сантиметра по-висок от нея и имаше интелигентно, фино и аскетично лице с тъмна коса, която скоро щеше да оредее. Но в извивката на устата му се криеше сила. Нещо, което тя уважаваше. Освен това имаше страхотно чувство за хумор и остър ум. Беше приятно да бъде човек с него.

— Изглеждаш чудесно. — Хърбърт посочи с ръка мъжа до себе си. — Да ви представя братовчед ми Марк. Ана Уитфилд, Майра Лорнбридж. — Погледът му се спря по-дълго на Майра, ала в този момент оркестърът засвири валс и той се обърна към Ана. — Хайде да танцуваме!

Ана обичаше да танцува, но предпочиташе да го прави с някого, когото познава. С Хърбърт й бе удобно и тя с удоволствие се съгласи.

— Чух, че приемаш поздравления — усмихна му се Ана, — господин областен прокурор.

Той се усмихна доволно. Беше млад за поста, ала нямаше намерение да спира дотук. Ако не си даваше сметка за ниския си ръст, може би щеше да сподели с Ана амбициите си за едно общо бъдеще.

— Не знаех, че бостънските новини са стигнали чак до Кънетикът. — Хърбърт се обърна и потърси с поглед Майра, която танцуваше с братовчед му. — А би трябвало да знам тези неща по-добре, нали съм в системата.

Ана се разсмя, докато заобикаляха друга танцуваща двойка.

— Само защото не бях известно време тук не значи, че не трябва да знам какво става в Бостън. Сигурно си много горд.

— Това е само началото — рече тихо Хърбърт. — А ти? Още една година и ще те наричаме доктор Уитфилд!

— Още една година — промърмори тихо тя. — Понякога ми звучи като цяла вечност.

— Ти си нетърпелива? Не е в стила ти.

Да, така беше. Бе нетърпелива, но смогваше много успешно да го прикрие.

— Искам по-скоро да завърша и да се дипломирам. Знаеш, че родителите ми не одобряват избора ми.

— Може и да не го одобряват, ала майка ти не се притеснява да тръби наляво и надясно, че си сред първите десет в курса през всичките години на следване.

— Така ли? — Искрено изненадана, Ана се замисли. Майка ѝ винаги бе предпочитала да обсъжда прическата, а не оценките ѝ. — Трябва да ѝ бъда благодарна тогава, макар че тя все още таи надежда, че ще се появи някой мъж, който ще ме накара да забравя за операционната зала и скалпела.

Докато говореше, Хърбърт я завъртя. И Ана се оказа лице в лице с Дениъл Макгрегър. Усети как стомахът ѝ се сви. Нерви? Глупости, та това бе направо смешно! Почувства хлад да пълзи по гръбнака ѝ. Страх? Абсурд!

Въпреки че продължаваше да танцува с Катлийн, той не сваляше очи от нея. Гледаше я така, че бузите ѝ трябваше да пламнат. Тя обаче запази самообладание и студено отвърна на погледа му, макар сърцето ѝ да подскачаше бясно. Вероятно бе някаква грешка. Дениъл Макгрегър изглежда прие това като предизвикателство и лекичко се подсмихна.

С безпристрастна възхита Ана наблюдаваше маневрите му. Дениъл улови погледа на някакъв мъж, сигурно негов приятел, и бързо направи незабележим знак. След секунда Катлийн се озова в ръцете на другия партньор. Ана се приготви за следващата му стъпка.

Той най-безгрижно се промъкна през танцуващите двойки на дансинга. Беше мярнал Ана още в момента, когато тя започна да танцува. Първо я забеляза, сетне я наблюдава и прецени. Ана нямаше осанката на Катлийн, но беше фина и деликатна. Косата ѝ бе тъмна и изглеждаше топла и мека. Очите ѝ му харесваха. Розовата рокля хармонираше на бялата ѝ кожа и обгръщаше съвършените ѝ рамене. Изглеждаше като жена, която чудесно би прилягала на една здрава мъжка прегръдка.

С увереност, която никога не го напускаше, Дениъл потупа Хърбърт по рамото.

— Може ли да ви отнема дамата?

Изчака, докато Хърбърт освободи Ана, пое девойката и я върна на дансинга.

— Много хитро, господин Макгрегър.

Стана му приятно, че знае името му. Толкова приятно колкото и факта, че тя естествено се облегна на ръцете му. Ухае на лунни лъчи, помисли си Дениъл. Беше мека и спокойна, с вътрешно излъчване.

— Благодаря, госпожице...?

— Уитфилд. Ана Уитфилд. Също и много невъзпитано.

Той се сепна за миг и спря, защото репликата никак не подхождаше на спокойното красиво лице. Винаги готов да приеме изненадата, Дениъл се разсмя високо, така че околните обърнаха глави към тях.

— Може, ала постигнах това, което исках, нали? Важното е, че номерът работи. Не си спомням да съм ви виждал преди, госпожице Ана Уитфилд, но познавам родителите ви.

— Много вероятно. — Ръката, която я държеше, беше огромна, твърда като камък и удивително внимателна. Езикът я засърбя да го заяде. — Нов ли сте в Бостън, господин Макгрегър?

— Трябва да отговоря да, защото живея тук само от две години, а не от две поколения.

Тя леко наклони глава, за да може да го гледа в очите.

— Не. Човек би трябвало да има зад гърба си поне три поколения, за да не го смятат за новак.

— Или трябва да бъде умен. — Той я завъртя.

Приятно изненадана, че бе толкова подвижен въпреки огромните си размери, Ана леко се отпусна. Беше срамота да не се наслади на музиката и танца.

— Казаха ми за вас, че сте.

— И пак ще ви го кажат. — Дениъл изобщо не се стесняваше да говори високо. Дансингът бе препълнен и сигурно всички го чуваха, ала това явно не го смущаваше. Властта, а не благоприличието бе силната му страна.

— Така ли? — смръщи вежди тя. — Защо сте толкова уверен?

— Защото познавам системата. Ако нямате зад гърба си поколения, трябва да имате пари. Много пари.

Макар да знаеше, че бе истина, Ана не харесваше снобизма в каквато и да била форма.

— За ваше щастие обществото има доста разтегливи стандарти. Гъвкави и променящи се.

Сухият ѝ незаинтересован глас го накара да се подсмихне. Не беше глупачка тази Ана Уитфилд, нито пък обвита в кожи и коприна баракуда като Катлийн Донахю.

— Лицето ви е същото като на камеята, която баба ми носеше на врата си.

Ана леко повдигна вежди и му се усмихна. Като я гледаше, той осъзна, че всъщност бе казал самата истина.

— Благодаря, господин Макгрегър, но по-добре запазете ласкателствата си за Катлийн. Тя е по-податлива към тях.

Облак премина през очите му и Дениъл се намръщи. Изведнъж почувства ярост, ала бързо успя да се овладее, преди Ана да бе забелязала промяната.

— Имаш хаплив език, момиче. Възхищавам се на жени, които казват нещата на място... Но до известна степен.

Почувствала как в нея се надига агресивност и без да може да си обясни причината, тя го погледна право в очите.

— И до каква, ако не е тайна, господин Макгрегър?

— Докато не загубят женствеността си.

Преди да успее да реагира, той я изведе на терасата. До този момент не бе усетила колко горещо и шумно бе в залата. Въпреки това естествената ѝ реакция към който и да било непознат мъж би трябвало да бъде едно хладно извинение, след което да се върне обратно вътре. Вместо това Ана остана навън, а ръката на Дениъл все още бе върху раменете ѝ. Лунната светлина осветяваше градината и я изпълваше с тайнствени сенки, а въздухът непоносимо ухаеше на рози.

— Сигурна съм, че имате собствено определение за женственост, господин Макгрегър. Ала се чудя дали отчитате факта, че живеем в двадесети век.

Харесваше му начина, по който стоеше до него. Независимо и много изправено, въпреки дребния си ръст.

— Винаги съм възприемал женствеността като постоянна величина, а не като нещо, което се променя в зависимост от модата или годините.

— Разбирам. — Ръцете му сякаш стегнаха обръча си. Тя се изтръгна от тях и отиде към края на терасата, по-близо до градината. Тук въздухът беше още по-уханен, а светлината по-приглушена. Музиката звучеше романтично от разстояние.

Мина ѝ през ума, че бе провела разговор, който повече приличаше на спор с мъж, който току-що бе срещнала.

Ана не се притесняваше от мъже. Беше се научила да се чувства удобно в тяхна компания. Трябваше. Като единственото момиче в курса ѝ се налагаше да се справя с мъжете на собствената им територия и да го прави, без да засяга или наранява самочувствието им. През първата година в университета беше успяла да преодолее много критични забележки и недоброжелателно отношение благодарение на спокойствието и съсредоточаването си върху учението. Сега ѝ оставаше само последната година и колегите ѝ, в по-голямата си част, я приемаха. Но тя отлично знаеше какво я очаква, когато започне практиката си. Така че намекът му, че не е женствена, малко я засегна, ала Ана отдавна бе свикнала с подобни етикети.

— Сигурна съм, че вашето становище за женствеността е правилно от ваша гледна точка господин Макгрегър. — Краят на полата ѝ се люшна, когато се обърна към него. — Нямам намерение да го обсъждам. По-добре ми кажете какво правите в Бостън.

Той обаче изобщо не я чу. Не чу нито дума от мига, в който тя се обърна към него. Косата ѝ се разпиля като вълна върху белите, гладки рамене. В тясната розова рокля тялото ѝ бе фино като китайски порцелан. Лунната светлина оцветяваше лицето ѝ и то изглеждаше като мраморно, а очите ѝ бяха тъмни като нощта. Човек не чува нищо, освен гръмотевицата, когато е ослепен от светкавица.

— Господин Макгрегър? — За пръв път откакто излязоха на терасата, Ана се почувства неловко. Този мъж беше огромен, беше непознат и освен това я гледаше така, сякаш бе загубил ума си. Всъщност не знаеше колко близо бе до истината. Тя сви рамене и си напомни, че може да се справи с всяка ситуация. — Господин Макгрегър! — повтори настойчиво.

— Да. — Дениъл прогони с мъка фантазиите си и пристъпи към нея.

Ана облекчено въздъхна. Той не изглеждаше никак опасен, когато стоеше наблизо. И очите му бяха много красиви. Всъщност, имаше съвсем прости генетични причини те да имат невероятен цвят. Можеше да напише реферат по този въпрос. Но бяха наистина красиви.

— Вие работите в Бостън, нали?

— Така е. — Вероятно причината бе в светлината. Тя изглеждаше така съвършена, така прелъстителна и съблазнителна. — Купувам. — Дениъл взе ръката ѝ, защото този контакт му бе жизнено необходим. И защото част от него искаше да се увери, че бе истинска, а не видение. — Продавам.

Ръката му бе гореща и внимателна, както когато танцуваха. Ана издърпа своята.

— Колко интересно. Какво купувате?

— Всичко, което поискам. — Усмихна се и пристъпи по-близо. — Всичко.

Пулсът ѝ се ускори, кожата ѝ пламна. Тя знаеше, че за подобни реакции имаше както емоционални, така и физически причини. Въпреки че не можеше да мисли за тях точно сега и да даде логично обяснение, Ана не се отдръпна.

— Сигурна съм, че това ви задоволява. Което ме кара да мисля, че продавате всичко, което повече не желаете.

— Казано с две думи, така е, госпожице Уитфилд. И винаги на печалба.

Суетно магаре, помисли си тя и наклони глава.

— Някои могат да помислят това за арогантност, господин Макгрегър.

Тази жена го караше да се смее заради студения, спокоен начин, по който разговаряше и по който изглеждаше, когато съвсем ясно се виждаше как в очите ѝ се разгаряше желание. Беше жена, помисли си той, която можеше да накара мъжа да стои пред вратата ѝ като глупак с букет цветя и кутия бонбони с формата на сърце. Роля, в която никога не бе виждал себе си.

— Когато един беден мъж е арогантен, той е груб, госпожице Уитфилд. Когато богатият е арогантен, това се смята за стилно. Аз съм

бил и двете.

Тя почувства в думите му истина, ала нямаше намерение да се предава, нито да отстъпва.

— Странно, аз пък не съм забелязала арогантността да се променя според модата или годините.

Дениъл извади пура, като не сваляше поглед от нея.

— Едно на нула.

Запалката му проблесна, като освети за миг очите му. В този миг Ана осъзна, че въпреки всичко този мъж бе много опасен.

— Тогава вероятно ще трябва да изравним играта. — Достоинството я възпря да продължи това, което, въпреки логиката, ставаше все по-интересно. — А сега, ако ме извините, господин Макгрегър, наистина трябва да се върна обратно вътре.

Той хвана ръката ѝ. Жестът му бе груб и собственически. Тя не се отдръпна, нито застина от изненада. Просто го погледна така, както една херцогиня би погледнала селяк. Сблъсквайки се с подобно неодобрение, повечето мъже се предаваха, сваляха ръце и започваха да мънкават извинения. Дениъл се ухили. Ето, това бе момиче, което караше коленете на мъжете да треперят.

— Ще се видим отново, госпожице Уитфилд.

— Може би.

— Ще се видим. — Той вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си. Ана усети лекото докосване на брадата му по кокалчетата на пръстите си и за миг горещото желание, който Дениъл бе зърнал в очите ѝ, избухна в пламъци. — Отново. И отново.

— Съмнявам се, че ще имаме много възможности за контакт, тъй като съм в Бостън само за няколко месеца. Сега, ако ме извините...

— Защо?

Той не пускаше ръката ѝ, което я притесняваше. Но не можеше да си позволи да го покаже.

— Защо какво?

— Защо ще бъдете в Бостън само няколко месеца? — Ако това момиче смяташе да се жени, това променяше нещата. Дениъл я погледна и реши, че всъщност няма да позволи дори една планирана женитба да промени нещата.

— Връщам се в Кънетикът в края на август, за да довърша следването си в медицинския факултет.

— Медицински факултет ли? — Веждите му се събраха. — Нямате намерение да ставате медицинска сестра, нали? — Гласът му бе изпълнен с учудването на мъж, който не разбира и не одобрява жените с професия.

— Не. — Тя се усмихна, когато почувства, че той се успокои. — Не сестра, а доктор. Хирург. Благодаря за танца.

Ала Дениъл отново хвана ръката ѝ, още преди да бе стигнала до вратата.

— Искате да режете и да отваряте вътрешностите на хората? — Смехът му отново прогърмя като гръмотевица. — Вие сигурно се шегувате!

Въпреки че се ядоса, Ана успя да се овладее и показва само лека досада.

— Трябва да знаете, че когато се шегувам, съм много по-интересна. Лека нощ, господин Макгрегър.

— Това е мъжка работа!

— Ценя високо вашето мнение. Ала не съществува така наречената мъжка работа, щом има жени, които могат да я вършат.

Той изсумтя, дръпна от пурата и промърмори.

— Дрън-дрън!

— Отново грубо и невъзпитано, господин Макгрегър. Вие определено сте последователен човек.

Тя премина през вратата, без да се обърне назад. Но не престана да мисли за него. Нахакан, груб, ярък и глупав. Изобщо изключително екзотична птица!

Той също мислеше за нея, докато я наблюдаваше как се движи грациозно сред тълпата. Хладна, спокойна, самоуверена, откровена до грубост и присмехулна. Ставаше за съпруга.

И двамата бяха силно впечатлени един от друг. Или по-точно казано, бяха очаровани.

ВТОРА ГЛАВА

— Кажи ми всичко.

Ана остави чантата си върху бялата ленена покривка и се усмихна на стоящия до масата сервитьор.

— Аз ще взема един коктейл с шампанско.

— Два — поправи я Майра и се наведе напред. — Е?

За да спечели време, Ана се огледа из тихия, елегантен ресторант. Имаше не повече пет-шест посетители, които знаеше по име, някои други само по физиономия. Имаше моменти по време на следването, когато си бе мечтала за този миг. Да седи в луксозен ресторант, а не да си вади очите денонощно над книгите. Но някога, някой ден щеше да постигне и двете.

— Знаеш ли, единственото нещо, което ми липсва в Кънетикът, е да обядвам тук. Радвам се, че ми предложи да дойдем.

— Ана! — Според Майра нямаше смисъл да си губят времето с празни приказки, когато имаше горещи новини за разправяне. — Казвай!

— Какво искаш да ти кажа? — отвърна Ана и видя със задоволство как очите на приятелката ѝ се изпълниха с нетърпение.

Майра си взе цигара от златната табакера, потупа я два пъти и я запали.

— Кажи ми какво се случи между теб и Дениъл Макгрегър снощи.

— Танцувахме валс.

Ана взе листа с менюто и започна да го разглежда. Ала се усети, че потупва с крак, сякаш музиката още звучеше в главата ѝ.

— И после?

Вдигна очи и погледна Майра над листа.

— Какво после?

— Ана! — Майра спря само защото сервитьорът поднесе коктейлите им. После нетърпеливо отмести своята чаша встрани. — Излязохте заедно на терасата и стояхте там сума ти време. Сами.

— Така ли? — Ана отпи от коктейла, реши да си вземе салатата и затвори менюто.

— Точно така. — С пресметнатото кокетство Майра издуха дима от цигарата си към тавана. — Явно сте намерили обща тема за разговор.

— Така ще да е. — Сервитьорът се върна и Ана поръча салатата си.

Майра поръча омар и си каза, че не бива да пришпорва нещата. Щеше да изкопчи от Ана всичко, което искаше да знае, с малко повече търпение.

— И за какво по-точно си говорехте?

— Доколкото си спомням, една от темите бе женствеността. — Ана отпи още една глътка, но не бе сигурна дали бе успяла да прикрие гнева, който я обзе, като си спомни за спора им.

Майра забеляза това, остави цигарата си и вирна носле.

— Допускам, че господин Макгрегър има определено мнение по този въпрос и то не съвпада с твоето.

Ана отпи отново, като се наслаждаваше на вкуса на шампанското, преди да остави чашата на масата.

— Правилно допускаш. Освен това господин Макгрегър е един мнителен грубиян.

Напълно удовлетворена, Майра подпря брадичка с ръка. Лекият воал, прикрепен към шапката, падна над очите ѝ, ала не успя да скрие въодушевлението в тях.

— Почти съм съгласна с определението ти мнителен, но възразявам срещу грубиян. Обясни ми, моля те.

— Той харесва жените, които казват това, което мислят. — Ана спря и продължи гневно. — Ала само до известна степен. И тази степен се определя от него. Поставя знака „стоп“, когато нещо не съответства на величайшото му мнение.

Леко разочарована, Майра сви рамене.

— Като всички мъже. Ти да не би случайно да падаш от небето?

— Не, но всеки път се ядосвам. Такива като него смятат жените за притурка към мъжкото население на света. И то за безсловесна и безмозъчна притурка. — Ана се облегна назад и започна да тропа с пръсти по бялата покривка. — Много сме добри, когато бъркаме манджи, сменяме пелени и топлим чаршафите. Той си мисли, че само за това ставаме!

Удивена, Майра отпи от чашата си.

— Мили боже, та той ти е влязъл под кожата! За отрицателно време!

Ана се облегна назад и се замисли. Не обичаше да губи самообладание и си запазваше това право за случаите, когато ставаше дума за нещо наистина важно. Напомни си, че Дениъл Макгрегър не бе чак толкова важен и не заслужаваше толкова много внимание.

— Той е груб и арогантен — отсече твърдо тя.

Майра се замисли за миг.

— Може би. Ала това не е в негов минус. Предпочитам арогантен мъж пред някой мухльо.

— Мухльо определено не е. Видя ли какъв номер извъртя на Катлийн?

— Не.

— Направи знак на някакъв свой познат да ги раздели, така че остана свободен и дойде да раздели мен и Хърбърт.

— Много хитро. — Майра закима одобрително, сетне се разсмя, като видя изражението на Ана. — Хайде, скъпа, трябва да му се възхищаваш за това. А Катлийн сигурно не е и разбрала какво става, толкова е заета със себе си, горката. — Майра въздъхна от удоволствие, когато ѝ поднесоха омара. — Знаеш ли, Ана, трябва да си поласкана.

— Поласкана ли? — Тя ровеше разсеяно из салатата си. — Защо да съм поласкана? Защото някакъв си огромен самомнителен новобогаташ е предпочел да танцува с мен?

Майра вдъхна дълбоко, за да се наслади на аромата на омара.

— Той определено е огромен, може и в известен смисъл да е самомнителен, но това, че е богаташ, е само в негова полза. Пък било то и с едно „ново“ отпред. Освен това е привлекателен по особен начин. Като имам предвид отношението ти към другите мъже, ти явно не си падаш по прекалено изтънчените и интелигентни типове.

— Аз трябва да мисля за кариерата си, Майра. Нямам време за мъже.

— За мъже винаги има време, скъпа. — През смях Майра си взе още едно парче омар. — Не казвам, че трябва да ги приемаш на сериозно.

— Радвам се да го чуя от теб.

— Ала не виждам защо трябва да го отблъскваш.

— Нямам намерение да го омайвам.

— Ама че си инат!

Ана се разсмя. Едно от нещата, които най-много харесваше у приятелката си, бе, че Майра винаги казваше нещата направо, без заобикалки. Ясно и откровено.

— Просто съм си аз.

— Знам какво означава за теб да станеш лекар. А ти знаеш, че ти се възхищавам за това, но... — Ана се опита да я прекъсне, ала Майра не ѝ даде възможност. — Нали ще бъдеш през цялото лято в Бостън? Какво ти пречи да си имаш придружител, който е приет и добре дошъл навсякъде?

— Не ми е нужен никакъв придружител!

— Знам, но това няма значение. Ти пак си го имай. — Майра си отчупи от крайчето на хляба и се закле да изяде само половин филийка. — Кажете ми, родителите ти все още ли те упрекват за решението ти да следваш медицина? Продължават ли да ти търсят съпруг, който да промени мисленето ти?

— Само това лято са намерили трима кандидати за ръката ми. — Насили се да изглежда весела и почти го постигна. — Начело в списъка е внукът на маминия доктор. Тя си мисли, че щом дядо му е доктор, той е свързан с медицината и това може би ще ми подейства.

— Привлекателен ли е? — Майра преглътна края на изречението като видя физиономията на Ана. — Добре де, няма значение. Важното е, че твоите родители продължават да търсят кандидат-жених и непрекъснато слагат на пътя ти разни мъже. Ала ако ти се виждаш с някого...

— Като Дениъл Макгрегър например?

— Защо не? Той определено изглеждаше заинтересован от теб миналата нощ. — Майра си намаза масло на филийката.

Ана посегна и взе намазаната филийка от ръцете ѝ.

— Нали нямаше да ядеш хляб? Защото не е честно, затова. Аз не съм заинтересована от него.

— Ала това може да възпре майка ти да кани всеки неженен мъж на възраст от двадесет и пет до петдесет години у вас на чай.

Ана въздъхна дълбоко. Не можеше да отрече, че Майра имаше право. Ех, ако родителите ѝ се опитаха да разберат от какво имаше

нужда, за какво се бореше!

„Ние правим всичко за твое добро!“ Господи, колко пъти бе чувала тази фраза! Ако някога се оженеше и имаше деца, тези думи никога нямаше да излязат от устата ѝ!

Ана знаеше, че родителите ѝ спряха да оспорват решението ѝ да запише медицина, защото мислеха, че сама ще се откаже още преди края на първия семестър. Ако не беше леля ѝ Елен, тя едва ли щеше да избере медицината.

Елен Уитфилд бе по-голямата ексцентрична сестра на баща ѝ. Стара мома, която бе направила много пари от продажбата на уиски по време на сухия режим. Така поне говореха злите езици. Ана не се интересуваше за произхода на парите, когато леля ѝ ѝ остави наследство, достатъчно голямо, за да учи и да бъде независима, без условия, поставяни от други хора.

„Не се жени за никой, докато не бъдеш абсолютно уверена в него“, припомни си Ана съвета на леля си. „Ако имаш мечта, преследвай я и я осъществи. Животът е кратък само за страхливците. Използвай парите, Ана, и направи нещо за себе си. За себе си!“

И ето сега, само няколко месеца я деляха от осъществяването на мечтата — диплома, практика, титлата „доктор“. Родителите ѝ сигурно трудно щяха да го преглътнат. А още по-трудно щяха да преглътнат намерението ѝ да започне работа в Централната болница в Бостън. И решението ѝ да не живее в къщи.

— Майра, мисля да си намеря квартира.

Ръката на Майра замръзна във въздуха.

— Казала ли си на вашите?

— Не. — Ана бутна встрани чинията със салата и си помисли защо животът е толкова сложен, когато нещата са така прости и ясни. — Не исках да ги разстройвам, но май че е време. Вече съм голяма жена, а те никога няма да ме приемат като такава, ако продължа да живея с тях. Ако не го направя сега, ще очакват, след като завърна, да се върна при тях, у дома.

Майра изпи остатъка от шампанското си.

— Мисля, че си права. Също така мисля, че ще е по-добре да им го кажеш, след като си намериш квартира.

— Правилно. Какво ще кажеш да започнем да търсим още днес?

— Страхотно! Тръгваме веднага след шоколадовия мус. — Тя повика сервитьора. — Ала това все още не решава проблема с Дениъл Макгрегър.

— С него няма никакъв проблем.

— Охо, аз пък мисля, че има. Шоколадов мус, моля — поръча тя на сервитьора. — И не икономисвайте крема!

Дениъл седеше зад огромното дъбово бюро в своя новообзаведен кабинет и пушеше пура. Току-що бе приключил сделка, от която бе спечелил лъвския дял в една компания, която щеше да произвежда телевизори. Дениъл бе прогнозировал, че само след няколко години тази нова измишльотина щеше да стане основна вещ във всеки американски дом. Освен това на него лично много му харесваше малката кутия с картинки. Доставяше му удоволствие, когато си купуваше нещо за собствено развлечение. Но най-големият му проект в момента бе да изправи на крака разклатената „Олд Лайн Сейвингс енд Лоун“ и да я превърне в най-голямата кредитна институция в Бостън. Вече бе започнал с отпускането на два големи заема и рефинансирането на няколко други. Дениъл вярваше, че влагането на пари в обръщение е доходна операция. Банковият му директор се колебаеше, ала той се надяваше да го пречупи или щеше да назначи друг.

Междувременно имаше да направи едно проучване. Малко по-различно от проучванията, свързани с бизнеса, които правеше обикновено. Но не по-малко важно.

Ана Уитфилд. Знаеше потеклото ѝ, защото баща ѝ бе един от най-известните адвокати в щата. Дениъл почти го бе ангажирал да работи за него, ала сетне реши да наеме младия и по-гъвкав Хърбърт Дитмайър. Сега, когато Хърбърт бе избран за областен прокурор, трябваше да премисли решението си. Може би отговорът бе бащата на Ана Уитфилд. Щеше му се да е самата Ана.

Фамилният им дом на Бийкън Хил бе построен през осемнадесети век. Прадедите ѝ били патриоти, дошли в новия свят да започнат нов живот. Поколения Уитфилдови бяха солидна част от бостънското висше общество.

Дениъл не уважаваше нищо повече от доброто родословие. Нямаше значение дали е принц или просяк, важното бе да е силен и издръжлив. Ана Уитфилд произхождаше от добър корен. Това бе и първото му условие към бъдещата съпруга. Имаше глава на раменете си. Не му трябваше много време, за да го научи. Макар че следваше нещо толкова странно като медицина, тя бе от първите в курса. Той нямаше намерение да създава малоумни деца. Беше хубава. Един мъж, който търси жена и майка за децата си, трябва да търси хубава жена. Особено с такава мека, нежна и чувствена красота.

Беше също така напориста. Дениъл не искаше жена му да е превзета или сляпо покорна, въпреки че очакваше да приеме безпрекословно факта, че в къщи той ще командва парада.

Имаше около дузина жени, които отговаряха на изискванията му и можеше да ги превземе, но нито едни от тях не притежаваше едно специално качество. Предизвикателството. След като срещна Ана Уитфилд, Дениъл бе сигурен, че тя го притежава. Да бъде ухажван от жена ласкаеше егото му, ала да бъде предизвикван... Това разпалваше кръвта му. А у Дениъл имаше достатъчно шотландска кръв на воини, за да го кара винаги да търси битките и трудните победи.

Ако знаеше нещо, то бе как да подготви почвата, сценария, за да спечели. Първо изучаваше силните и слабите страни на опонента си. Сетне залагаше и играеше и с двете.

И така, той взе телефона, настани се удобно на стола и започна играта.

Няколко часа по-късно, застанал пред огледалото, Дениъл се бореше с възела на черната копринена вратовръзка. Според него единственият проблем, когато човек бе богат, беше, че непрекъснато трябваше да се преоблича. Без съмнение изглеждаше отлично в черно, ала го дразнеше задължителният етикет. Но щом един мъж е решил да ухажва една жена, най-добре ще е да го направи в най-хубавия си официален костюм.

Според информацията, която събра, тази вечер Ана Уитфилд щеше да ходи на балет с приятели. Дениъл си каза, че ще трябва да благодари на счетоводителя си, че го бе абониран за ложа в театъра. Може и да не беше я използвал особено интензивно досега, ала само заради тази вечер си заслужаваше да я има.

Той си подсвиркваше, докато слизаше по стълбите към първия етаж. Много хора смятаха къщата му с двадесет стаи за прекалено голяма за сам човек, но за Дениъл тя, със своите високи прозорци и тавани, бе крепост. Откакто я имаше повече не сънуваше малката къщичка с три стаички, където бе роден и израснал. Къщата казваше всичко, което той искаше да каже — че човекът, който я притежава, е преуспял, има престиж и стил. Без тези неща Дениъл Дънкан Макгрегър щеше да бъде момчето от мините с пълни с въглищен прах дробове и зачервени очи.

В подножието на стълбите той спря и извика.

— Макгий!

Доставяше му детинско удоволствие да чува как гласът му се блъска в стените и се връща с ехото.

— Да, сър. — Макгий безшумно прекоси залата. Беше прислужвал на много джентълмени, ала нито един не бе така необикновен и щедър като господин Макгрегър. Освен това му беше приятно, че работи за земляк-шотландец.

— Ще ми трябва колата.

— Тя е отвън, сър.

— Шампанското?

— Изстудено е, сър.

— Цветя?

— Бели рози, сър. Две дузини, както наредихте.

— Добре. — На половината път към вратата, Дениъл се обърна. — Сипи си уиски, Макгий. После можеш да си вървиш.

Без да променя изражението си, Макгий кимна.

— Благодаря, сър.

Дениъл продължи да си подсвирква и излезе навън. Беше купил сребристия ролс-ройс по прищявка, но нямаше причини да съжالياва. Назначи градинаря и за шофьор и двамата се радваха като деца на новата сива униформа и шапката с кокарда. Граматиката на Стивън може да му куцаше, ала седнеше ли зад волана, се превръщаше в олицетворение на достойнството.

— Добър вечер, господин Макгрегър — поздрави Стивън и отвори вратата. Сетне излъска дръжката с мека кърпа, преди да я затвори отново. Господарят бе купил ролс-ройс, но Стивън се грижеше за него като за бебе.

След като се настани на луксозната седалка, Дениъл отвори куфарчето си. До театъра имаше петнадесет минути път. Значи можеше да ги използва за работа. Бездействието и мързела бяха останали в старата родина и старото време.

Ако нещата се развиваха според плана, той щеше да има онова парче земя на Хайанис Порт още другата седмица. Онези диви скали, грубите сиви камъни и високата зелена трева му напомняха за Шотландия. Щеше да построи къщата си там. Вече си я представяше съвсем ясно. Нищо нямаше да може да се сравни с нея. След това щеше да я напълни с деца. И Дениъл си помисли за Ана.

Белите рози лежах на седалката до него. Шампанското се изстудяваше в кофичката с лед. Трябваше само да изтърпи балета, преди да започне обсадата. Вдигна една роза и я помириса. Ухаеше сладко и нежно. Белите рози бяха любимите ѝ цветя. Не загуби много време, за да го научи. Трябва да е много корава жена, за да устои на две дузини бели рози. Да устои на лукса, който ѝ предлагаше.

Дениъл остави розата при другите. Вече бе взел своето решение. Не след дълго щеше да я принуди и тя да вземе своето. Доволен, той затвори куфарчето. В същия момент Стивън спря колата пред театъра.

— След два часа — нареди Дениъл на шофьора. Сетне отново взе една роза от купа. Нямаше да е лошо да започне кампанията малко по-рано.

Театърът бе пълен. Дългите шумолящи вечерни рокли в пастелни цветове контрастираха с черните вечерни костюми на мъжете. Накъдето да се обърнеш, виждаше блестящи скъпоценности — перли, диаманти, изумруди. Въздухът ухаеше на парфюми.

Дениъл се разхождаше сред тълпата. Размерите и фигурата, както и небрежните му маниери, привличаха погледа на не една жена. Той ги приемаше с усмивка и лека досада. Жена, която лесно се впечатлява, лесно се и отегчава. Дивите страсти и бързата смяна на настроения не бяха от чертите, които умният мъж иска половинката му да притежава. Особено ако той самият е предразположен към тях.

Докато се разхождаше, доста хора го спираха и поздравяваха или разменяха по някоя дума с него. Дениъл бе радушен и общителен човек, обичаше хората и за него не бе проблем да завързва познанства било във фойето на театъра, било на скелето на някой строеж. Тъй като беше до мозъка на костите си бизнесмен, можеше да говори за

едно, а в същото време да мисли за съвсем друго. Не смяташе това отношение спрямо събеседника за нечестно. Напротив, намираше го за практично. Така че докато спираше да се види с някого тук, или да побъбри с друг там, непрекъснато се оглеждаше за Ана.

Когато я видя, бе поразен така, както на летния бал. Беше облечена в синьо. Много бледо синьо, което правеше кожата ѝ да блести като мляко. Косата ѝ бе прибрана назад в кок, така че лицето ѝ бе открито и приличаше повече от всякога на лицето върху камеята на баба му. Дениъл почувства прилив на желание, дълбоко и силно, каквото не бе изпитвал досега. Ала търпеливо изчака, докато тя обърна глава и очите им се срещнаха. Ана не пламна в червенина, нито започна да флиртува с очи, както правеха другите жени. Просто спря сериозния си поглед върху него и той почувства възбуда и желание да се хвърли в битката. Тръгна към нея.

Приблужи бавно, така че никой не би могъл да го упрекне в грубост или безпардонност. Когато стигна до групичката, игнорира всички и подаде розата на Ана, сякаш бяха съвсем сами.

— Госпожице Уитфилд, с благодарност за валса.

Тя се поколеба, но реши, че няма никаква причина да откаже. Пое цветето и го вдигна да го помирише.

— Господин Макгрегър, мисля, че не познавате моята приятелка Майра. Майра Лорнбридж, Дениъл Макгрегър — представи ги Ана един на друг.

— Приятно ми е... — Майра му подаде ръка, като го изгледа внимателно. Той също я гледаше право в очите. Неговите бяха студени и проникателни. Все още не бе сигурна дали го харесва, или не, ала със сигурност този мъж вдъхваше уважение и респект, помисли си Майра. — Чувах големи работи за вас.

— Имах общ бизнес с брат ви. — Беше по-малка от Ана и показващо закръглена. Един поглед му бе достатъчен да прецени, че бе интересна.

— Но не от него съм чувала за вас. Джаспър никога не клюкарства за съжаление.

Дениъл леко ѝ се усмихна.

— Точно затова ми харесва да работя с него. Обичате ли балет, госпожице Уитфилд?

— Да, много. — Ана помириша инстинктивно розата, сетне свали ръце.

— Боя се, че не съм гледал много балет и едва ли ще разбера нещо. — Той направи печална физиономия. — Казаха ми, че в такъв случай е добре да прочета програмата или да гледам с някой, който да ми обяснява.

— Точно така.

— Чудя се дали мога да ви помоля за една голяма услуга.

В главата ѝ прелетяха предупредителни сигнали и тя присви очи.

— Можете да ме питате, разбира се.

— Аз имам ложа. Ако седнете до мен, може би ще ми помогнете да се насладя на танците и да разбера езика им.

Ана се усмихна. Много лесно щеше да се измъкне и да му бие шута, ха, ха!

— При други обстоятелства, с голямо удоволствие. Ала аз съм дошла с приятели...

— Не се притеснявай — прекъсна я Майра, който и дявол да я бе накарал да го направи, сега я караше да продължи. — Направо ще бъде жалко, господин Макгрегър да гледа „Жизел“ и да не разбере нищо, нали? — Тя им се усмихна закачливо. — Така че вървете.

— Много съм ви благодарен. — Дениъл я изгледа дълго и макар очите му да оставаха хладни, в тях проблесна искрица смях. — Много — повтори натъртено той. — Е, госпожице Уитфилд?

Предложи ѝ ръката си. За миг Ана си помисли дали да не хвърли розата на пода и да я смачка с крак, но после се усмихна и сложи ръка върху неговата. Имаше и по-добри начини да спечели битката.

Дениъл я поведе, като намигна леко на Майра. Тя му отвърна, ала като видя намръщеното лице на приятелката си, побърза да се скрие сред тълпата.

— Не е ли странно да държите ложа, когато не разбирате нищо от балет?

— Това е бизнес. — Дениъл я поддържаше леко, докато се изкачваха по стълбите. — Но съм сигурен, че тази вечер ще получа повече, отколкото съм вложил.

— О, може да сте сигурен в това. — Ана влезе в ложата и седна.

Остави внимателно розата в скута си и позволи на Дениъл да свали дантелената наметка с цвят на слонова кост, която покриваше раменете ѝ. Под нея те бяха голи. И двамата бяха изненадани от вълнението, което ги обзе, когато пръстите му докоснаха кожата ѝ. Ана

скръсти ръце и реши да му го върне, като направи точно това, което той искаше.

— А сега, да ви разкажа историята. — И с глас на учителка от детската градина, която чете на децата приказката за Червената шапчица, започна да му разказва съдържанието на „Жизел“. Без да му даде възможност да коментира, след „Жизел“ продължи с историята на балета изобщо и му разказа всичко, което знаеше. Достатъчно много, че да го накара да заспи. — А, ето че завесата се вдига. Сега внимавайте!

Доволна от приложената тактика, тя се настани удобно и се приготви да се наслаждава на музиката и танците. Ала не можа да се съсредоточи. Първите десет минути през ума ѝ прелитаха хаотични мисли. Дениъл седеше тихо до нея, но не защото беше стреснат. Бе сигурна в това. Помисли си, че ако обърне глава, ще го види да ѝ се усмихва. Добре щеше да подреди Майра задето я напъха в ложата на този червенокос варварин с брада. Ала тя нямаше да го погледне. Дори се закле, че няма да мисли за него. Вместо това щеше да се потопи в музиката, в цветовете, в магията на това изкуство, което толкова много обичаше. Ако можеше да се отпусне щеше да забрави, че той бе до нея.

Ана си пое няколко пъти дълбоко въздух. И тогава Дениъл неочаквано докосна ръката ѝ и накара сърцето ѝ да подскочи.

— И всичко това е за любовта, нали?

Варварин или не, беше разбрал и освен това бе почувствал красотата на балета. Неспособна да устои, тя обърна глава към него. Лицата им бяха близо, светлината бе приглушена. Музиката се лееше и сякаш ги обвиваше с воал и ги отделяше от другите хора. Нещо в сърцето ѝ омекна и Ана реши да не бъде груба.

— Повечето неща са за това.

Той се усмихна. В полумрака на ложата изглеждаше невероятно мъжествен и хубав.

— Това е важно. Трябва да го запомня, Ана.

Преди да успее да го отблъсне, Дениъл хвана ръката ѝ. И продължи да гледа, без да пуска пръстите ѝ от своите.

По време на антракта не се отдели от нея, като непрекъснато я обслужваше. Така подреди нещата, че стана късно да се опитва да потърси приятелите си и да изгледа втората част с тях. След като заеха отново местата си, Ана си каза, че от учтивост ще остане в тази ложа

до падането на последната завеса. Успя да седи изправена и неподвижна първите пет минути, докато прекрасната история не я превзе. Тя се отпусна и забрави да се прави на студена и непревземаема.

Усети как сълзите ѝ закапаха, когато Жизел страдаше. Въпреки че направи опит Дениъл да не забележи, той разбра и без думи ѝ подаде носната си кърпа.

Ана я взе с тиха въздишка.

— Толкова е тъжно! — прошепна тя. — Винаги плача, независимо колко пъти съм го гледала.

— Понякога красивите неща са тъжни, за да можем да оценим онези, които не са.

Изненадана, Ана обърна лице, покрито със сълзи. Тези думи не можеха да бъдат произнесени от варварин. Кой знае защо ѝ се искаше да е така. Объркана, обърна очи към сцената.

Когато ръкоплясканията стихнаха и светлините бяха запалени, тя вече се бе успокоила. Дълбоко в нея продължаваха да бушуват чувства, но Ана си каза, че причина бе тъжната история на Жизел. Без да покаже с нищо вълнението си, прие ръката на Дениъл, който ѝ помогна да стане.

— Трябва да си призная, че досега не бях гледал балет. — С изтънчен жест и без предупреждение, той докосна с устни ръката ѝ. — Благодаря, Ана.

Изненадана, тя прочисти гърлото си.

— Няма защо. Ако ме извините, трябва да се върна при другите.

Дениъл я държеше за ръка, докато излизаха от ложата.

— Позволих си волността да кажа на Майра, че ще ви изпратя до вас.

— Вие...

— Това е най-малкото, което мога да сторя — прекъсна я учтиво той. — След като бяхте толкова добра да ми разкажете всичко за балета. Дори се чудя защо не сте се ориентирали към учителската професия.

Така значи, присмиваше ѝ се! Ала това ѝ се бе случвало и друг път. Сега щеше да го отреже и да върви по дяволите!

— Не е възпитано да се решава нещо от името на друг, без да се пита за неговото мнение. Може да имам други планове.

— Аз съм на ваше разположение.

Ана не губеше лесно търпение, но сега бе на път да го загуби.

— Господин Макгрегър...

— Казвайте ми Дениъл.

Тя отвори уста от изненада, сетне я затвори и не продума, докато не се успокои.

— Оценявам високо предложението ви, ала мога да си ида и сама.

— Е, Ана, вие вече веднъж ме обвинихте, че съм грубиян. — Той говореше, като незабелязано я насочваше към автомобила. — Какъв мъж ще съм, ако не ви закарам поне до вкъщи?

— Мисля, че и двамата знаем какъв мъж сте.

— Вярно. — Дениъл спря до вратата. — Разбира се, ако се страхувате, ще вземем такси.

— Да се страхувам ли? — Очите ѝ заблестяха. Нямаше значение от какво — от ярост, от раздразнение или от възмущение. На него му харесваше. — Вие какво си въобразявате? Ама че високо самомнение!

— Винаги съм го имал.

С широк жест той ѝ показа вратата, която Стивън държеше отворена. Прекалено ядосана, за да мисли трезво, Ана пристъпи и влезе в колата. Веднага бе зашеметена от силния аромат на рози. Стисна зъби и ги отмести, така че да седне в най-далечния ъгъл. Трябваше ѝ секунда време, за да осъзнае, че всъщност Дениъл бе толкова голям, че в случая маневрата ѝ изобщо нямаше значение.

— Винаги ли държите рози в колата си?

— Само когато изпращам красива жена.

Щеше ѝ се да ги изхвърли през прозореца, но сърце не ѝ даде. Какво ѝ бяха виновни цветята, в края на краищата!

— Бяхте планирали всичко внимателно, нали?

Дениъл отвори шампанското.

— Няма смисъл да се планира нещо, ако не е внимателно.

— Майра ми каза, че трябва да бъда поласкана.

— Впечатлението ми от Майра е, че е много умна жена. Къде искате да отидем?

— У дома. — Ана прие виното и се опита да сдържи нервите си. — Сутрин трябва да ставам рано. Работя в болницата.

— Работите? — Той се обърна към нея, след като остави бутилката в кофичката. — Не ми ли казахте, че има още една година, докато завършите следването си?

— Още една година, преди да получа диплома и да започна практиката. А сега работата ми е да изхвърлям подлоги.

— Това не е нещо, което млада жена като вас трябва да прави. — Дениъл пресуши първата чаша и си сипа втора.

— Ще имам предвид мнението ви.

— Нима ще кажете, че ви харесва?

— Ще кажа, че ми харесва всичко, което правя, за да помогна на някой, който страда. — Тя също изпи чашата си. — Може би ще ви е трудно да го разберете, тъй като това не е бизнес и не ми носи никакви пари. Това е просто човечност.

Можеше да я поправи. Можеше да ѝ каже, че бе дарил огромни суми за изграждане на медицински център за миньорите в родния му край в Шотландия. Въпреки че счетоводителят му бе против.

Вместо това смени темата с нещо, което щеше да я накара да побеснее.

— По-добре би било да мислите за брак и семейство.

— Защо? Защото жената не може да прави нищо друго, освен да бави едно хлапе, хванало се за полата ѝ, докато другото расте в корема ѝ?

Той вдигна вежди. Смяташе, че бе свикнал на резкия начин, по който американките изразяваха мнението си, но кой знае защо се подразни от начина, по който го направи Ана.

— Не. Защото жените трябва да създадат дом и семейство. Животът на мъжа е лесен, Ана. Той излиза от къщи и печели пари. Жената държи света в ръцете си.

Начинът, по който го каза, не ѝ позволи да изсъска насреща му. Като се мъчеше да остане хладнокръвна, тя продължи.

— Не ви ли е идвало на ум, че не трябва да се прави разлика между мъжа и жената, когато става дума за кариера или семейство?

— Не.

Ана се разсмя и се обърна да го погледне. Добре поне, че беше искрен!

— Разбира се, че не. И защо ли трябва? Послушайте съвета ми, Дениъл. Потърсете си жена, която няма съмнения за ролята си в

живота. Намерете такава, която няма да търси вятърни мелници, за да се сражава с тях.

— Не мога.

Тя се усмихна, ала усмивката ѝ бързо повехна. Онова, което видя в очите му, я паникьоса и в същото време развълнува дълбоко.

— О, не! — каза бързо и пресуши чашата си. — Та това е смешно!

— Може би. — Той взе лицето ѝ в ръце и се вгледа внимателно в очите ѝ. — А може би не е. Както и да е, аз те избрах, Ана Уитфилд, и смятам да те имам.

— Не може да се избира жена, както се избира вратовръзка! — Опитваше се да повика на помощ всичкото самообладание и кураж, които имаше, но сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Не, не може. — Дениъл почувства неочаквания трепет в гласа ѝ и прокара пръст по лицето ѝ, за да почувства топлината на кожата ѝ. — Защото един мъж не държи на парчето плат толкова, колкото на жената.

— Мисля, че сте полудели. — Тя постави ръце на китката му, ала той не отмести ръката си. — Та вие дори не ме познавате!

— Ще ви опозная.

— Нямам време за това. — Огледа се уплашено и видя, че все още бяха на няколко пресечки от къщата ѝ. Той беше луд, реши убедено Ана. Какво правеше на задната седалка на ролс-ройса с един луд!

Неочакваната ѝ паника приятно го изненада.

— Защо? — промърмори Дениъл, като погали лицето ѝ.

— Заради всичко това. — Вероятно онова, което щеше да му каже, щеше да го разсмее. Може би щеше да изглежда глупава. И какво от това? Щеше да бъде непреклонна. — Рози, шампанско, лунна светлина. Явно е, че се опитвате да бъдете романтичен и аз...

— Защо не замълчиш за малко — каза неочаквано Дениъл и покри устните ѝ със своите.

Ана стисна розите в скута си и едно трънче я убоде. Но тя дори не усети болката. Как можеше да предположи, че устните му са така нежни, така сладки! Мъж с неговите размери би трябвало да бъде несръчен и муден или да я смачка, когато я прегръща. А той го направи

така, сякаш го бе правил безброй пъти. Брадата му боцкаше кожата ѝ, пръстите ѝ се заровиха в нея.

Нещо горещо и силно се надигна в тялото ѝ. Желанието и страстта, които бе контролирала така добре, се освободиха от веригите, в които ги бе държала, и превърнаха в лъжа всичко, което бе вярвала за себе си. Ако той беше луд, то и тя бе луда. Със стенание, което бе изпълнено с протест, но и със страст, Ана сграбчи раменете му.

Дениъл очакваше борба или поне негодувание. Мислеше, че тя ще се отдръпне и ще го погледне с един от онези ледени погледи, с които го поставяше на място като наказан в ъгъла немирнен ученик. Вместо това Ана се притисна към него и превърна импулсивното му желание в огън. Той не знаеше, че може да съкруши самообладанието му с нежните си деликатни пръсти и да го остави безпомощен и гол. Не знаеше, че ще го накара непоносимо да я желае. Тя беше само една жена, която бе избрал, за да осъществи плановете си за постигане на успех и власт. Не беше си представял, че тази жена ще го накара да забрави всичко и ще иска само да я чувства и вкухва.

Дениъл знаеше какво е да искаш — жени, власт, пари. Сега, когато Ана се притискаше към него, когато ароматът на рози зашеметяваше главата му, а вкусът на устните ѝ — душата му, тя бе всички тези неща, събрани в едно. Да я желае, означаваше да желае всичко останало.

Тя бе останала без дъх, когато се разделиха. Бездиханна, уплашена и възбудена. За да прикрие слабостта си, Ана реши да заложи на достойнството.

— Маниерите ти продължават да са брутални, Дениъл.

Той виждаше следите от желание в очите ѝ и чувстваше как тялото ѝ трепери до неговото.

— Ще трябва да ме приемеш такъв, какъвто съм, Ана.

— Нямам намерение изобщо да те приемам. — Дръж се Ана, каза си тя. На всякаква цена трябваше да си възвърне поне част от достойнството. — Една целувка на задната седалка на колата не означава нищо. Само изгубено време.

Не означаваше нищо до момента, в който колата паркира пред дома ѝ. Лицето ѝ гореше, ала тя си каза, че бе от гняв. Отвори вратата преди шофьорът да дойде да ѝ отвори.

— Вземи розите, Ана. Те са за теб и много ти приличат. Красиви и бодливи. Като теб.

Тя се обърна и го изгледа свирепо през рамо.

— Сбогом, Дениъл.

— Лека нощ — поправи я той и я загледа как тича по пътеката, а бледосинята рокля се мятеше край краката ѝ.

Розите останаха на седалката до него. Дениъл взе една и я докосна с устни. Листенцата ѝ не бяха така нежни, нито толкова уханни и сладки като устните на Ана. Той пусна розата. Тя ги остави, но той щеше да ѝ ги прати на сутринта, дори щеше да прибави още една дузина. Това бе само началото. Нямаше никакво намерение да се отказва.

Ръката му не бе съвсем стабилна, когато взе бутилката шампанско. Напълни чашата догоре и я изпи на един дъх.

ТРЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Ана бе на работа в болницата. Времето, което прекарваше тук, ѝ доставяше както удоволствие, така и разочарование. Тя не бе в състояние да обясни на никого, нито на родителите, нито на приятелите си, какво вълнение я обхващаше, когато пристъпваше прага на болницата. Нямаше човек на света, способен да разбере удоволствието, което я изпълваше, знаейки, че бе част от този свят. Че можеше да учи и да лекува.

Повечето хора си мислят за болниците с ужас. За тях белите стени, ослепителните светлини и миризмата на формалин означават болест, дори смърт. За Ана те значеха живот и надежда. Часовете, прекарани тук всяка седмица, я караха да се чувства част от медицинското съсловие така, както часовете, прекарани над книгите и списанията, я караха да иска да научи повече и повече.

Тя имаше мечта, която не бе споделила с никой. Мечтата ѝ според нея самата бе едновременно проста и претенциозна — искаше да направи нещо по-различно от останалите. За да я осъществи, трябваше да посвети години от живота си на учение.

Докато работеше с болните, сортиреше бельото, раздаваше списания или изхвърляше подлоги, Ана пак се учеше. Наблюдаваше докторите и техния живот по време на смените. Голяма част от тях дори нямаха собствено жилище, независимо колко високи са били оценките им в университета. Но тя щеше да има. Ана наблюдаваше, слушаше и попиваше всичко. И си правеше плановете за бъдещето.

В болницата научи нещо, което никога нямаше да забрави. Гръбнакът на болницата не бяха хирурзите или интернистите. Това бе администрацията, въпреки че зависеше от бюджета и правеше политика. Това бе низшия медицински персонал — сестрите, санитарите. Докторите преглеждаха и поставяха диагнози, ала сестрите лекуваха. Всеки ден те прекарваха часове на крака, изминаваха километри по коридорите. Каквато и касинка да носеха — на регистраторка, санитарка или компаньонка. — Ана виждаше едно и

също нещо. Преданост, подплатена с умора. Докторите трябваше само да прекарат болните през ситото. Сестрите трябваше да живеят с тях.

И сега, последното лято преди завършването на университета, тя си даде обещание. Щеше да бъде лекар, хирург, но щеше да бъде и една от сестрите в болницата. Нямахше да бяга, нито да се срамува от работата, която вършеха тези всеотдайни жени.

— Госпожице Уитфилд!

Старшата сестра, госпожа Келърман, спря Ана с ръка, ала продължи да попълва температурната диаграма. Тази жена бе сестра от двадесет години, толкова, колкото бе и вдовица. Сега бе на петдесет и бе корава като желязо и неуморна като хлапе. Беше внимателна с пациентите и твърда с подчинените си.

— Госпожа Хигс от стая 521 питаше за вас.

Ана вдигна глава от списанието, което четеше. Значи стая 521 щеше да бъде първата ѝ спирка днес.

— Как е тя?

— Стабилна — отговори сестра Келърман, без да я погледне. Беше преполовила десетчасовата си смяна и нямаше време за празни приказки. — Прекара спокойна нощ.

Ана леко въздъхна. Знаеше, че госпожа Келърман лично е проверила персоналната диаграма на госпожа Хигс няколко пъти и може да ѝ даде точна информация. Освен това знаеше отношението на старшата сестра към системата. Жените имаха определени функции в определени сфери, мъжете в други. Нямахше пресечни точки. Затова вместо да започне да я разпитва, тръгна по коридора. Трябваше сама да види какво става.

В стаята на госпожа Хигс щорите бяха вдигнати. Слънцето светеше през прозореца и хвърляше отблясъци върху белите стени и снежните чаршафи. Радиото тихо свиреше. Госпожа Хигс лежеше в кревата. Финото ѝ лице бе набраздено от бръчки повече, отколкото би трябвало за жена под шестдесетте. Косата ѝ бе отгъняла, сива и тук-там прошарена с жълто. Ружът, който си бе сложила сутринта върху бузите, изглеждаше като две огнени петна върху бледото ѝ лице. Въпреки че цветът ѝ изпълни Ана с опасения, тя знаеше, че всичко, което е трябвало да бъде направено, е било направено. Ноктите ѝ бяха

лакирани в яркочервено. Това накара Ана да се усмихне. Веднъж самата госпожа Хигс ѝ бе казала, че може да загуби всичко, но не и суетността си.

Тъй като очите на жената бяха затворени, Ана затвори безшумно вратата. Сетне остави списанието, което носеше, и пристъпи към диаграмата, окачена на леглото.

Както ѝ каза сестра Келърман, положението на госпожа Хигс беше стабилно. Нито по-лошо, нито по-добро от една седмица насам. Кръвното ѝ налягане бе малко ниско и тя все още не бе в състояние да стои дълго време на крака, но беше прекарала нощта добре. Удовлетворена, Ана отиде до прозореца, за да пусне щорите.

— О, недей, скъпа, толкова обичам слънцето!

Тя се обърна и видя госпожа Хигс да ѝ се усмихва.

— Извинявайте. Събудих ли ви?

— Не. Бях само леко задрямала. — Макар че болката не я напускаше, госпожа Хигс се усмихваше. — Надявах се, че ще наминеш край мен.

— Разбира се. — Ана седна на стола до леглото. — Взех едно от модните списания на мама. Чакайте само да видите какво ни е приготвил Париж за тази есен!

Госпожа Хигс изгаси радиото със смях.

— Никога няма да стигнат двадесетте години. Това беше наистина мода с предизвикателство и дързост. И, разбира се, една жена трябваше да има хубави крака и здрави нерви, за да носи онези дрехи. — Тя кимна със задоволство. — Аз имах и двете.

— Все още ги имате.

— Нерви да, крака не. — Госпожа Хигс въздъхна и се понадигна. Ана веднага посегна и оправи възглавницата ѝ. — Липсва ми младостта, Ана.

— А аз бих искала да бъда по-стара.

Госпожа Хигс седна и позволи на Ана да оправи завивките ѝ.

— Не бързай, не пришпорвай годините.

— О, не годините. — Седна на края на леглото Ана. — Само следващата година.

— Ще видиш как ще завършиш, без да усетиш дори. После ще дойде време, когато всичките тези дни, работа и напрежение ще ти липсват.

— Ще трябва да ви повярвам. — Ана взе китката на госпожа Хигс, за да премери пулса ѝ. — Но сега единственото, за което мисля, е да избутам лятото и да започна отново учение.

— Да си млад е все едно да имаш прекрасен подарък и да не знаеш какво точно да правиш с него. Познаваш ли хубавата сестра, онази високата, с червената коса?

Ана свали пръсти от пулса на госпожа Хигс. Провери на диаграмата и видя, че жената не трябва да взема лекарства още час.

— Да, виждала съм я.

— Тя ми помогна за тоалета тази сутрин. Много сладко същество. Ще се жени скоро. Толкова ми е приятно, когато ми говори за любимия си. Ти никога не си го правила.

— Какво не съм правила?

— Не си ми говорила за любимия си.

В чашата на шкафчето до леглото имаше няколко по-увехнали цветя. Ана знаеше, че някоя от сестрите ги е донесла, защото госпожа Хигс нямаше семейство. Тя започна да ги подрежда.

— Нямам такъв.

— Охо, не ти вярвам. Такова хубаво момиче като теб трябва да има цяла дузина.

— Направо ме подлудяват, като се подредят на опашка пред вратата — рече Ана и се разсмя, когато старата дама се закикоти.

— Сигурно е вярно. Поне така си мисля. Бях само на двадесет и пет, когато загубих съпруга си. Реших, че никога повече няма да се оженя. Е, имах любовници, разбира се. — Леко замечтано и малко тъжно, госпожа Хигс загледа тавана. — Мога да ти разкажа истории, от които ще ти се завие свят.

Смеейки се, Ана приглади косата си. Слънцето засенчваше очите ѝ и ги правеше по-дълбоки и по-топли.

— Не се съмнявам, госпожо Хигс.

— Бях ужасна драка, но много се забавлявах. Сега искам...

— Какво искате?

— Ще ми се да се бях оженила. Да бях създавала семейство и да имах деца. Тогава щеше да има на този свят някой, който да се грижи за мен и да ме помни.

— Има кой да се грижи за вас, госпожо Хигс. — Ана посегна и взе ръката на старата жена. — Аз.

Беше съвсем искрена. Не го правеше от съжаление или корист.
Госпожа Хигс стисна леко ръката ѝ.

— Ала в живота ти все пак трябва да има някой мъж. Някой специален мъж.

— Няма специален. Просто един мъж — отвърна с по-хладен тон и с нежелание Ана. — Той е само един досадник.

— Я ми разкажи за него! Що за птица е?

Тъй като уморените очи на жената заблестяха от любопитство, Ана реши да я развесели.

— Името му е Дениъл Макгрегър.

— Хубав ли е?

— Не... Да. — Ана сви рамене, сетне подпря брадичка с ръка. — Не е от мъжете, които виждате по списанията, но със сигурност не е обикновен. Висок е повече от метър и деветдесет. Така мисля.

— С широки рамене? — попита госпожа Хигс.

— Определено. — Беше решила да го опише по-голям отколкото беше, заради госпожа Хигс, но после осъзна, че не бе необходимо. — Изглежда така, сякаш може да носи двама здравеняци върху всяко рамо.

— Винаги съм обичала големите мъже. — Доволно се облегна госпожа Хигс.

Ана се понамръщи, ала сетне си каза, че за настроението на госпожа Хигс описанието на Дениъл бе далеч по-добро, отколкото парижките модни списания.

— Има червена коса — продължи тя, изчака малко и добави — и брада.

— Брада! — Очите на госпожа Хигс светнаха. — Колко елегантно!

— Е, не бих казала. — Образът на Дениъл изплува в съзнанието ѝ. — По-скоро необичайно. Но има хубави очи. Много, много сини. — Тя отново се намръщи, спомнила си притесняващия му син поглед. — И гледа втренчено.

— Безсрамник! — Госпожа Хигс одобрително кимна. — Не можех да понасям слабохарактерни мъже. С какво се занимава?

— Бизнесмен. Печеливш, пробивен. Арогантен.

— Все повече и повече ми харесва. Сега ми кажи защо го смяташ за досадник.

— Защото не разбира от дума. — Ана стана и отиде до прозореца. — Дадох му съвсем ясно да разбере, че не ме интересува.

— Коего го накара да реши, че на всяка цена трябва да промени мнението ти.

— Нещо такова. — „Аз те избрах, Ана Уитфилд. И мисля да те имам“, прозвучаха думите му в главата ѝ. — Изпраща ми цветя всеки ден, от една седмица насам.

— Какви по-точно?

Изненадана от въпроса, Ана се обърна.

— Рози. Бели рози.

— О! — Госпожа Хигс въздъхна и въздишката ѝ бе младежка и изпълнена с копнеж. — Много години минаха, откакто някой ми е подарявал цветя.

Трогната, Ана загледа старата жена. Госпожа Хигс изглеждаше уморена.

— Ще ви донеса от моите. Миришат чудесно.

— Ти си много мило момиче, но не е същото. Беше време... — Думите ѝ заглъхнаха, а тя поклати глава. — Както и да е. Вероятно би трябвало да опознаеш по-отблизо този Дениъл. Не е никак умно човек да пренебрегва чувствата.

— Ще имам повече време за чувства, когато завърша.

— Ние винаги си мислим, че ще имаме повече време. Някой ден. — Госпожа Хигс затвори очи с въздишка. — Залагам на този Дениъл — промърмори тя и потъна в дрямка.

Ана я погледа още малко. Сетне я остави със слънцето и парижките модни списания и тихо затвори вратата след себе си.

След много часове излезе от болницата навън. Беше изморена, краката я боляха, ала имаше чудесно настроение. Бе прекарала голяма част от смяната си в родилното, бе слушала приказките на младите майки и бе държала бебетата на ръце. Дори си бе помислила кога ли и тя ще си има бебе. Някой ден.

— Когато се усмихваш, си още по-хубава.

Изненадана, Ана рязко се обърна. Дениъл се бе облегал на капака на тъмносин открит автомобил. Беше облечен всекидневно, с работни панталони и риза с отворена яка. Лекият бриз рошеше косата му, а той стоеше и ѝ се усмихваше. И въпреки че Ана не искаше да си

го признае, изглеждаше великолепно. Докато се колебаеше какво да предприеме, той тръгна към нея.

— Баща ти ми каза къде си. — Изглежда така... Делова, реши той, с тази тъмна пола и бяла блузка. Не крехка и деликатна както в розовата или синята рокля, но още по-хубава.

С привичен жест Ана прибра косата си зад ухото.

— Не знаех, че имаш работа с баща ми...

— Ами сега, когато Дитмайър стана областен прокурор, отново се нуждая от опитен адвокат.

— И това е баща ми. — Тя леко се ядоса. — Искрено се надявам да не си го избрал заради мен.

Усмивката му бе ленива и широка. И много хубава.

— Никога не смесвам бизнеса с личния живот, Ана. Ала ти не отговори на нито едно от обажданията ми.

Този път тя се усмихна.

— Така е.

— Маниерите ти ме изненадват.

— Не би трябвало, като се имат пред твоите собствени. Все пак ти изпратих съобщение, нали?

— Официалната ти молба да не ти изпращам повече цветя не я считам за комуникация.

— Ти така и не престана да ги изпращаш.

— Да. Цял ден ли си работила?

— Да. Така че, ако ме извиниш...

— Ще те закарам до вас.

Ана поклати глава студено.

— Много любезно от твоя страна, но не е необходимо. Денят е прекрасен, пък и аз не живея далеч.

— Тогава ще вървя с теб.

Тя усети, че стиска зъби. Ала се насили да се отпусне.

— Дениъл, сигурна съм, че бях съвсем ясна.

— Разбира се. Както и аз! Така че... — Той взе и двете й ръце в своите. — Остава да видим кой от двамата ни ще издържи по-дълго. Възнамерявам да бъда аз. Няма нищо лошо в това, да се опознаем по-отблизо, нали?

— Напротив, има. — Ана започваше да разбира една от причините, поради които той печелеше в бизнеса. Когато стоеше

наблизо, сякаш излъчваше чар. Някакво магнетично въздействие. Не всеки можеше да устои на предизвикателството на една искрена приятелска усмивка. — Ще пуснеш ли ръцете ми?

— Разбира се... Ако се разходиш с мен.

В очите ѝ проблесна светкавица.

— Не понасям пазарлъци. Нито приемам подкупи.

Тъй като чувстваше, че е близо до победата, Дениъл пусна ръцете ѝ.

— Ана, виж какъв хубав следобед е. Ела да се разходим. Свежият въздух и слънцето ще ти се отразят добре, би трябвало да го знаеш.

— Така е. — Е, какво толкова? Нищо лошо нямаше да направи, ако приемеше поканата му. А може би, ако успееше да го иронизира, той щеше да се убеди в безполезността на начинанието си и да насочи неудържимата си енергия към някоя друга. — Добре, за малко. Имаш хубава кола.

— И аз я харесвам. Макар че Стивън се муси, когато излизам без него и ролс-ройса. Много е смешно възрастен човек да се муси. — Той понечи да отвори вратата, за да седне, но изведнъж спря. — Ти шофираш ли?

— Разбира се.

— Чудесно. — Извади ключовете от джоба си и ѝ ги подаде.

— Не разбирам. Искаш да карам аз ли?

— Освен ако ти не искаш.

— О, много обичам да карам, ала откъде знаеш, че не съм безразсъдна? Или неумела?

Дениъл я изгледа за секунда, сетне избухна в гръмогласен смях. Преди да разбере какво става, тя се озова във въздуха. Беше я грабнал през кръста и я въртеше.

— Ана Уитфилд, луд съм по теб!

— Наистина си луд — промърмори тя, опитвайки се да успокои разлюлените си поли и сърце, както и достойно да стъпи с разтрепераните си крака на земята.

— Хайде, Ана! — Той седна на мястото на пасажера с усмивка. — Животът и колата ми са в твоите ръце.

Ана поклати глава, заобиколи и също седна. Неспособна да устои, тя му се усмихна искрено.

— Ти си голям играч, Дениъл.

— Тъй е. — Облегна се назад, когато колата потегли. — Защо не излезем извън града? Там е по-свежо.

Един километър, най-много два, каза си Ана, като пое посока за излизане от града.

Но съвсем неусетно се озоваха поне на петнадесет и се заливаха от смях.

— Чудесно е! — извика тя сред шума на вятъра. — Не бях карала досега открит автомобил.

— Прилича ти.

— Ще си припомня усещането, преди да реша да си купувам нова кола. — Ана прехапа долната си устна, докато вземаше завоя. — Всъщност скоро ще трябва да го направя. Ще се преместя в един апартамент по-близо до болницата, ала колата е незаменимо удобство.

— Напускаш дома на родителите си?

— Следващият месец — кимна Ана. — Те всъщност не се противиха толкова, колкото се опасявах. Вероятно най-доброто нещо, което сторих в живота си, бе, че избрах университет в друг щат. Така ги убедих, че мога да се справям и сама с проблемите. Сега всичко, което трябваше да направя, бе да ги накарам да се съгласят, че не искам да ми помагат в обзавеждането на новото ми жилище.

— Не ми харесва идеята да живееш сама.

Тя рязко обърна глава към него.

— Това не е въпрос, който ще обсъждаме, пък и не те засяга. Но защо все пак? Аз съм голяма жена, нали? Ти също живееш сам.

— Моето е друго.

— Кое му е другото?

Той отвори уста, ала я затвори, без да промълви нито дума. Защо наистина? В случая не се тревожеше за себе си, но се тревожеше за нея. Обаче това едва ли бе обяснението, което щеше да ѝ допадне.

— Аз не живея сам. Имам прислуга — извъртя отговора Дениъл и зачака доста самодоволно аргументите ѝ.

— Няма да имам място за прислуга. Виж колко зелена е тревата!

— Не сменяй темата!

— Добре де, смених я. Често ли излизаш извън града?

— Не. — Дениъл се поколеба и реши, че ще има време и за другия разговор. Винаги можеше да провери къде е апартаментът ѝ и да се увери, че всичко е наред. Ако не беше, щеше да се намеси, можеше

дори да го купи. — Но реших, че единственият начин да те видя, е да те взема от болницата.

— Можех да кажа не.

— Можеше. Но бях сигурен, че няма. Нали времето да бодеш хората с игли и да ги режеш с ножове вече бе изтекло?

Ана се разсмя. Вятърът сладко ухаеше.

— Не бода, нито режа никого. През повечето време посещавам пациентите, говоря с тях, нося им списания. Може да сменя чаршафите им, ако има нужда.

— Ала ти не си учила за това!

— Да, но докторите и сестрите не могат да отделят на болните повече внимание поради липса на време или заради огромния им брой. Аз съм свободна и мога да го направя сега, пък макар и за кратко. То ми помага да разбера какво значи да лежиш там, в леглото, час след час, болен, нещастен, самотен или дори само притеснен от неизвестността. И се заклевам да го помня, когато започна собствената си практика.

Дениъл не бе мислил за това никога преди, ала сега си спомни дългото мъчително боледуване, което отнесе майка му, когато той бе само на десет години. Спомни си също така колко тежко ѝ бе да прекарва цялото време на легло. Миризмата на лекарствата ѝ и сега бе осезаемо ясна, дори сред свежестта на природата.

— Не се ли отегчаваш да се грижиш за болни хора през цялото време?

— Ако се отегчавах, нямаше да изпитвам нуждата или желанието да бъда лекар.

Дениъл я погледна. Вятърът развяваше косата ѝ и откриваше лицето ѝ. Той бе обичал майка си, бе седял с нея всеки ден, но се ужасяваше от болките и от това, да я вижда как линее. Ана, така млада, жизнена и красива, бе избрала да прекара живота си с болките на другите.

— Не те разбирам.

— И аз невинаги се разбирам.

— Каж ми защо ходиш в болницата всеки ден?

Тя помисли за мечтата си. Дали би могъл да я разбере, след като никой друг не можеше? После се сети за госпожа Хигс. Това може би щеше да разбере.

— Има една жена в болницата. Преди няколко седмици я оперираха и извадиха тумор и половината от дроба ѝ. Зная, че я боли, ала тя е много храбра. Нуждае се от приказки, от човешки разговор и аз мога да ѝ го дам. Това е всичко, което мога да направя за нея в момента.

— Но то е много важно!

Ана се обърна към него. Очите ѝ бяха тъмни и напрегнати.

— Да, и за двете ни. Радвам се, че разбираш. Днес тя ми каза, че би желала да се е омъжила повторно след смъртта на съпруга си. Искане да има някой, който да си спомня за нея. Тялото ѝ я предава, ала разумът не. Днес ѝ разказах за теб.

— Ти си говорила за мен?

Е, не можа да си сдържи езика зад зъбите!

— Госпожа Хигс започна разговор за мъжете и аз ѝ казах, че познавам един досадник.

Дениъл взе ръката ѝ и я целуна.

— Благодаря за откровеността.

Борейки се с вълнението, Ана увеличи скоростта.

— Е, описах те. Тя бе силно впечатлена.

— Как ме описа?

— Ти суетен ли си?

— Абсолютно.

— Добре тогава. Казах ѝ, че си арогантен и дори свиреп. Не помня дали не казах жесток. Работата е, че ако мога да поседя при нея и да побъбрим за пет минути всеки ден, да внеса малко от външния свят в стаята, ще ѝ помогна. Ще може по-леко да понася болката. Докторите трябва да помнят, че диагнозата и лекарствата не са достатъчни. Дори не означават нищо без съчувствие.

— Ти едва ли ще го забравиш.

Ана почувства как сърцето ѝ подскочи.

— Отново се опитваш да ме ухажваш.

— Не. Опитвам се да те разбера.

— Дениъл... — какво да го правеше сега? Как трябваше да се държи с него? Можеше да се справи с арогантността, с нахакаността, дори с досадните му настоявания. Но с вниманието, с любезността? — Ако наистина искаш да ме разбереш, трябва да ме изслушаш. Вземането на диплома и започването на практика не са най-важните

неща в живота ми. Засега те са единствените, разбира се. Искях ги толкова дълго, работих сериозно и упорито, за да позволя да бъде отклонена или отказана от някого или от нещо.

Дениъл прекара пръст по рамото ѝ.

— Ти за отклонение ли ме приемаш, Ана?

— Не се шегувам.

— Нито пък аз. Искам да станеш моя жена.

Колата се завъртя, защото Ана едва не изпусна волана. Натисна рязко спирачки и спря по средата на пътя.

— Сериозно ли говориш?

Той явно се наслаждаваше на шокираната ѝ физиономия. Сетне се усмихна.

— Това „да“ ли означава?

Трябваша ѝ десетина секунди, за да възвърне гласа си. Дениъл изобщо не се шегуваше. Беше сериозен и искрен.

— Ти си полудял! Познаваш ме само от една седмица, виждали сме се няколко пъти и ми предлагаш женитба! Ако и бизнеса си вършиш толкова безразсъдно, просто се чудя как все още не си фалирал!

— Защото знам коя работа си заслужава труда и коя не, Ана. — Той посегна и я хвана за раменете. — Може би трябваше да почакам с предложението си, ала не виждам защо, когато съм сигурен.

— Сигурен ли си? — С дълбока въздишка тя се опита да подреди хаоса от чувства, който бушуваше в нея. — Може би ще ти бъде интересно да научиш, че за женитба са необходими двама души. Двама, които желаят това и се обичат.

— Ние сме двама.

— Но аз не искам да се женя. Нито за теб, нито за който и да е друг. Имам още една година да уча, после практиката, кабинетът.

— Аз пък може и да не харесвам много идеята ти да станеш лекар, ала ще направя някои отстъпки.

— Отстъпки ли? — Очите ѝ потъмняха от гняв. — Моята кариера не е въпрос на отстъпки. Нито компромис. — Гласът ѝ бе студен, спокоен и безизразен. — Опитах се да бъда търпелива с теб, Дениъл, но ти не взимаш от дума. Ще трябва да избиеш тази налудничавата идея от главата си. Само си губиш времето.

Той я придърпа до себе си, възбуден от гнева ѝ, ала и разгневен от реакцията ѝ.

— Времето си е мое.

И залепи устни до нейните. Не така внимателно, както преди, нито толкова нежно. Ана може и да се съпротивляваше. Не го интересуваше. В този момент бе така погълнат от необходимостта да се слее с нея, че желанието, което го заливаше, не бе в състояние да бъде спряно от съпротива или разум.

Устните ѝ бяха горещи от слънцето. Кожата ѝ бе мека от някакви женски мазила и фокуси, които сигурно правеше. Искаше я, желаше я. Не ставаше дума за избор или за планове. Желанието бе надделяло, беше го покорило в сега контролираше действията му.

Точно такъв си мислеше, че е — силен, нетърпелив, опасен, възбуждащ. Не можеше да се съпротивлява, въпреки да знаеше, че би трябвало да опита. Студена. Че как да бъде студена, когато кръвта ѝ бушуваше и скоро щеше да превърне тялото ѝ в течна лава? Безчувствена. Как да бъде безчувствена, когато усещаше възбудата да се надига в нея като прилив? Въпреки логиката, въпреки волята си, тя се притисна към Дениъл. Под напора на желанието даваше повече, отколкото знаеше, че може, и получаваше повече, отколкото знаеше, че иска.

И отново щеше да иска. Докато кръвта бушуваше и блъскаше слепоочията ѝ, Ана осъзна, че отново и отново ще иска. Винаги, когато той бе наблизо, когато се сетеше за докосването на ръцете му, за допира на устните му. Как можеше да спре? И искаше ли да спре?

Имаше отговори. Сигурна бе, че има отговори, ако само се опиташе да ги намери. Нуждаеше се от логика, но слабостта бе надделяла и тя бе загубена в чувствата, които двамата бяха събудили.

С огромни усилия успя да възвърне част от самообладанието си. Все пак можеше да се контролира. Борейки се със съжалението, Ана се отдръпна. Облегна се на седалката и загледа с невиждащи очи право напред, докато събере сили да проговори.

— Няма да те виждам повече.

За миг го обзе паника, което го изненада. Той обърна лицето ѝ към себе си.

— И двамата знаем, че не е вярно.

— Ще направя това, което казвам.

— Сигурен съм. Ала знам, че не го искаш.

— Дявол да те вземе, Дениъл Макгрегър! Никой нищо не може да ти каже!

За пръв път я видя да губи контрол и да излиза извън нерви. И макар че бързо се възстанови, той разбра, че характерът ѝ бе нещо достойно за уважение.

— Дори ако съм влюбена в теб, което не е така — продължи Ана, — нищо няма да излезе.

Дениъл нави един кичур от косата ѝ около пръста си, сетне го пусна.

— Ще видим.

— Няма... — тя спря насред дума и подскочи стреснато, защото зад тях изсвири клаксон.

Някаква кола ги подмина бавно. Шофьорът спря и ги изгледа дълго, сетне заобиколи и отпраши по пътя. Дениъл се разсмя, а Ана подпря чело на волана и също се разсмя. Не познаваше друг човек, който така да я ядосваше, да я правеше слаба и безпомощна и да я караше да се смее.

— Дениъл, това е най-смешната ситуация, в която някога съм изпадала. — Все още кикотейки се, тя вдигна глава. — Вярвам, че можем да бъдем приятели, ако престанеш с тази налудничава идея да се жениш за мен.

— Ние ще бъдем приятели. — Той се наведе и я целуна, преди да може да реагира. — Но аз искам жена, семейство. Просто идва времето, когато един мъж се нуждае от тези неща и нищо друго няма значение.

Ана сложи ръце на кормилото и подпря брадичка на тях. Вече беше спокойна. Загледа високата зелена трева край пътя.

— Вярвам го. Вярвам също така, че след като си решил, че е време да се ожениш, търсиш най-подходящата за теб съпруга, която да си струва усилията. Ти съвсем точно си си направил сметката.

Дениъл се размърда, защото му стана неудобно. Нямахше да е лесно да има жена, която ще чете какво става в главата му. Ала вече я беше избрал.

— Защо мислиш така?

— Защото всичко това за тебе е бизнес. — Тя го изгледа сериозно. — По един или друг начин.

Не можеше да шикалки, поне не и с нея.

— Може би. Работата е, че ти си заслужаваш. Само ти.

Ана въздъхна и отново се облегна назад.

— Женитбата не е банков превод, нито операция. Не мога да ти помогна, Дениъл. — Запали колата и продължи: — Време е да се връщаме.

Той сложи ръка на рамото ѝ, преди да направи обратния завой.

— Късно е да се връщаме, Ана. И за двама ни.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Светкавици раздираха небето. Гърмяха гръмотевици, но дъждът бе спрял. Нощта, макар че лятото току-що бе започнало, бе знойна. Духаше вятър, ала нямаше сила да разхлади въздуха. Наслаждавайки се на топлината и грохота на идещата буря, Майра спря рязко пред къщата на Дитмайърови. Спирачките на колата изсвистяха и направиха ветрило от камъчета.

— Какъв ужасен шум вдигнах! — Тя обърна сенника, за да разгледа лицето си в огледалото. — Май трябва да се пооправя.

— Кое по-точно? Лицето или начина на спиране? — усмихна се с добродушна ирония Ана.

— Че какво ми е на спирането?

— Можеш да караш малко по-... дискретно — предложи Ана.

— И къде ще отиде цялото ми удоволствие от шофирането?

Ана слезе от колата със смях.

— Напомни ми да не ти давам новата си кола назаем.

— Нова кола ли имаш? — Майра затвори вратата, сетне оправи гънките на роклята си. — Откога?

Сигурно лятото бе виновно да се чувства така безгрижна, безразсъдна и нехайна.

— От утре.

— Страхотно! Ще дойда с теб. Но какво става? Нов апартамент, нова кола.

Майра прегърна приятелката си и двете тръгнаха по алеята. Ароматите на парфюмите им, единият нежен, другият по-агресивен, се смесиха.

— Това е то, вкусът на свободата. — Ана нави глава и загледа небето. Беше покрито с облаци и много вълнуващо. Като картина, от която не можеш да откъснеш очи. — Само вкус, ала открих, че е незаменим.

Не беше дума, която Майра свързваше с Ана, освен ако не ставаше дума за учението. Тя замислено облиза устните си с език.

— Само се чудя какво общо има Дениъл Макгрегър с това.

Ана повдигна вежди, преди да позвъни на звънеца. Познаваше този израз в очите на Майра и знаеше как да се справи с нея.

— Че какво общо може да има той с купуването на една нова кола?

— Имах предвид незаменимостта.

Беше ѝ трудно да остане сериозна, но все пак успя да потисне напирещата усмивка.

— Гледаш от погрешен ъгъл, Майра. Просто реших, че искам да се върна в Кънетикът с повече стил.

— Значи нещо червено — изтърси Майра. — И блестящо.

— Нищо подобно. Бяло. И класическо.

— Ще ти подхожда. — С въздишка Майра отстъпи крачка назад и огледа Ана. Роклята ѝ бе с цвят на праскова, много топъл и нежен, с тънки прозрачни ръкави, хванати стегнато в китката. — Ако облека рокля с подобен цвят, ще приличам на кренвирш. А ти приличаш на сладкиш на витрината на сладкарница.

Ана се разсмя и хвана приятелката си за ръката.

— О, не съм дошла да бъда схрускана. Във всеки случай, когато ти носиш нещо блестящо, то никога не изглежда просташко, както върху никой друг.

Поласкана, Майра прехапа устни.

— Наистина ли?

Вратата се отвори и двете влязоха вътре. Ана не можеше да обясни защо се чувства така добре. Може би защото работата ѝ в болницата ставаше все по-интересна. Може би причина бе писмото на доктор Хюит и удивителната нова хирургическа техника, за която ѝ бе писал.

Колкото до белите рози, които продължаваха да пристигат всеки ден, нищо не можеше да направи.

— Госпожо Дитмайър!

Едра и величествена в лилавия си тоалет, Луиз Дитмайър пристъпи към тях да ги посрещне.

— Ана, колко добре изглеждаш! — Тя спря и огледа прасковената ѝ рокля. — Просто прелест! Пастелните цветове са толкова подходящи за млади момичета. А, ти, Майра... — плъзна

поглед по яркозелената копринена рокля на Майра и в очите ѝ се появи сянка на неодобрение. — Как си?

— Много добре, благодаря — рече сладко Майра. Дърта стара глупачка, добави си на ум тя.

— И вие изглеждате чудесно, госпожо Дитмайър — рече бързо Ана, съвсем ясно отгатнала мислите на Майра. За да я възпре от евентуален неприятен коментар, тя я смушка лекичко в ребрата. — Надявам се, че не сме подрали.

— Изобщо не. В салона вече има няколко човека. Елате — покани ги тя и тръгна пред тях.

— Прилича на боен кораб-флагман — прошепна Майра.

— Затова си дръж устата затворена или ще бъдеш торпилирана и потопена.

— Надявам се, че родителите ти също ще дойдат — обърна се госпожа Дитмайър към Ана, сетне спря и огледа със задоволство гостите си.

— Едва ли ще пропуснат такова приятно парти — увери я Ана и се зачуди дали някой досега е казал на госпожа Дитмайър, че този цвят я прави да изглежда като болна от жълтеница.

Домакинята повика с ръка сервитьора.

— Чарли, шери за младите дами, моля. Сигурна съм, че ще се оправите и без мен. Толкова работа имам — извини се превзето тя и се отдалечи с усмивка.

Майра се упъти към бара.

— На мене бърбън, Чарли — агресивно смени поръчката тя.

— И едно мартини — добави Ана. — Сухо. Спокойно, Майра. Знаем, че е досадна, но все пак е майката на Хърбърт.

— Лесно ти е да го кажеш. — Майра пое питието си с гримаса. — В нейните очи ти имаш ореол и крилца.

Ана се засмя на сравнението.

— Ти пък си пристрастна.

— Добре де, само ореол тогава.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако излея питието си на килима? — Ана взе маслинката от чашата.

— Няма да го направиш — започна Майра, ала като видя как приятелката ѝ навежда заплашително чашата се развика: — Не, недей! Бях забравила колко лесно човек може да те предизвика. — Взе

маслинката от ръцете на Ана и я изяде. — Няма значение дали ще разгневиш дракона, но килимът е толкова хубав. Не си струва да го разваляш. Бедният Хърбърт! — тя се обърна и огледа гостите. — Ей го там, заклещен от ловджийката на мъже Мери О'Брайън. Знаеш ли, той е много привлекателен по един интелектуален начин. Жалко, че е толкова...

— Какъв?

— Добър — заключи Майра. — А, ето един, за когото едва ли някой ще каже, че е добър. — Тя вдигна чашата, за да прикрие усмивката си.

Нямаше нужда дори да се обръща. Знаеше кой е. Просто стаята сякаш стана по-малка и по-топла. Променена. Ана почувства вълнение. За миг дори се паникьоса. Вратата към терасата бе отдысно. Можеше да мине през нея и да избяга за една секунда. Щеше да се извини по-късно.

— А, не. Да ги нямаме такива. — Предугадила желанието й, Майра я хвана за ръка и почувства, че трепери. — Да не си болна?

Ядосана на себе си, Ана остави чашата, после пак я взе.

— Не ставай смешна.

— Ана, аз съм, Майра. Тази, която най-много те обича. — Тя разтърси ръката й.

— Той е прекалено настойчив. И това ме изнервя.

— Добре. — Майра знаеше най-добре, че трябва да опита и да върне самообладанието на Ана. — Както изглежда, нуждаеш се от минутка, за да се съвземеш. Хайде да спасим Хърбърт от зъбите на онази пираня.

Ана реши да не спори. Наистина се нуждаеше от минутка. От час. Може би от години. Нямаше значение, че бе преценила и претеглила реакциите си към Дениъл и бе решила, че са чисто физически. Те оставаха и ставаха все по-силни всеки път, когато той се появяше.

Не се притесняваше много за силното вълнение, което неговото присъствие предизвикваше, защото винаги бе в състояние да се контролира. Беше в състояние да контролира и реакциите на тялото си. Дишай бавно и дълбоко, каза си тя. Концентрирай се върху всеки мускул. Постепенно напрежението в раменете й поотслабна. Бяха в края на краищата на най-обикновена вечеря, заобиколени от куп други

хора. Не бяха сами в паркиралата на празния път кола. Стомахът ѝ отново се сви на топка при спомена.

— Здравей, Хърбърт! Здравей, Мери!

— О, Майра, ти ли си? — Явно раздражена от прекъсването на разговора Мери се обърна към Ана.

В същия миг Хърбърт завъртя очи към тавана в знак на облекчение. Развеселена и изпълнена със симпатия, Майра му подаде ръка.

— Вкара ли вече някой убиец в затвора, приятелю?

Преди той да успее да отговори, Мери я изгледа с неодобрение.

— Обръщаш всичко на шега, Майра. Хърбърт е много важна фигура в съдебната система.

— Наистина ли? — Майра вдигна иронично вежди. — Пък аз си мислех, че работата му е да вкарва джебчии в дранголника.

— От време на време — намеси се и Хърбърт. Гласът му бе сух, а погледът сериозен. Той кимна на Майра. — Правя най-доброто, което мога, за да бъдат улиците спокойни и безопасни.

Развеселена, че той поде играта, Майра се наведе по-близо към него и запърха с клепащи.

— О, Хърбърт, да знаеш как обожавам силните момчета!

В този момент най-близката приятелка на Мери, Катлийн Донахю, ѝ направи знак.

— Ако ме извините?

— Не мислиш ли, че носът ѝ е крив като на боксьор? — Майра гледаше с големи и невинни очи. — Ана, каква е твоята диагноза от медицинска гледна точка?

— Настъпване на изменения, дължащи се на злоба. — Ана я потупа по бузата. — Внимавай, скъпа, защото прихваща.

— Какво представление! — чу до ухото си познат глас тя.

Замръзна, сетне се насили да се отпусне. Как бе могла да забрави, че този огромен мъжага се придвижваше толкова безшумно и бързо?

— Добър вечер, господин Макгрегър — подаде му ръка Майра. Значи вечерята нямаше да е досадна. — Хареса ли ви балетът?

— Много. Но и вашата игричка също ми харесва.

Хърбърт поздрави Дениъл, като му стисна ръката.

— Трябва да знаете, че Майра не е глупава — рече доверително той.

Изненадана, Майра се обърна към него.

— О, благодаря. — Водена от инстинкта си, реши да направи нещо. Обичаше Ана искрено, като сестра. Затова трябваше да направи това, което смяташе за най-добро в момента. — Мисля, че трябва да изпия още едно питие преди вечеря. Ти също, Хърбърт. Нали ще ми правиш компания? — и без да му даде време да спори или да се дърпа, тя го помъкна към бара.

Клатейки глава, Дениъл наблюдаваше маневрирането ѝ сред гостите.

— Това момиче е голяма работа.

Ана също гледаше след приятелката си.

— Абсолютно си прав. Голяма работа.

— Харесва ми косата ти.

Тя инстинктивно посегна към косата си, ала навреме се спря. Тъй като не бе имала много време след работа, просто я беше прибрала назад. Надяваше се, че изглежда изтънчена, а не компетентна и делова. Лицето ѝ бе открито и беззащитно.

— Бил ли си и преди в Дитмайърови?

— Защо сменяш темата на разговор?

— Бил ли си?

Той се усмихна широко.

— Не.

— В дневната има чудесна колекция сервизи Уотърфорд. Трябва да им хвърлиш едно око, когато отидем да вечеряме.

— Обичаш ли кристал?

— Да. Изглежда студен, докато не го докосне светлината и тогава настъпват изненадите.

— Ако си съгласна да вечеряме заедно при мен, ще ти покажа моите кристални сервизи.

Ана пропусна покрай ушите си първата част на поканата, но се хвана за втората.

— Колекционер ли си?

— Просто харесвам красивите неща.

Гласът му бе ясен, ала красноречив. Тя го изглежда директно и спокойно както винаги.

— Ако това е комплимент, ще го приема. Но нямам никакво намерение да бъда колекционирана.

— Аз не те искам на рафта в шкафа. Просто те искам. Теб. — Той взе ръката ѝ, стисна пръстите ѝ и не ѝ позволи да се измъкне. — Не се плаши.

— Внимателно... — без да отмести глава, Ана погледна ръцете им. — Това е ръката ми.

— Забелязала ли си колко добре приляга в моята?

Тя отново го погледна.

— Твоите ръце са много големи. Всяка ръка ще потъва в нея.

— Не мисля. — Все пак я пусна, ала я хвана за рамото.

— Дениъл...

— Изглежда е време за вечеря.

Не ѝ се ядеше. Никога не бе имала кой знае какъв апетит, за което Майра вечно ѝ завиждаше. Но тази вечер бе още по-зле. Първо си помисли, че сигурно беше пръст на съдбата Дениъл да седи до нея на дългата маса.

Имаше много гости, можеше да се падне да седи до който и да е друг. Сетне обаче го погледна и когато видя доволното му лице, се сети, че той бе нагласил работата. Все успяваше да подреди нещата без проблем и винаги в своя полза.

Беше внимателен, ала изобщо не обръщаше внимание на съседката си отдясно. Навеждаше се към Ана, говореше ѝ тихо, препоръчваше ѝ да опита от това блюдо или да си вземе от другото. Тя се мъчеше да остане спокойна. Родителите ѝ седяха на другия край на масата. От своето място можеше да види, че ги наблюдаваха и одобряваха. Стисна зъби и се опита да преглътне парченцето бифтек.

Не ѝ трябваше много време, за да осъзнае, че бяха обект на внимание на цялата маса. Видя усмивки, одобрителни кимвания, шепот зад прикрити устни. Дениъл явно правеше всичко възможно да ги приемат като двойка. И го правеше много успешно.

Самообладанието ѝ, винаги добре контролирано, започна да я напуска. Ана внимателно си отрязва късче месо.

— Ако не престанеш да играеш на ухажор — прошепна тя на Дениъл, усмихвайки му се сладко, — ще излея чашата си върху панталоните ти. Уверявам те, ще се почувстваш много неудобно.

Той я потупа по ръката.

— Няма да го направиш.

Ана стисна зъби и зачака удобния момент. Сервираха десерта. Тя протегна ръка през масата и бутна чашата си. Ако Дениъл се беше разсеял в този момент, щеше да получи пълна чаша бургундско върху панталона си. Но той реагира много бързо. Сграбчи политналата чаша и тя промени посоката си на падане. Половината от съдържанието ѝ се изля върху покривката.

Чу как Ана ругае тихичко през зъби и избухна в смях.

— Извинявайте, много съм несръчен — обърна се Дениъл към присъстващите. — Ръцете ми са толкова големи — и съвсем естествено използва една от огромните си ръце, за да потупа крака на Ана под масата. Стори му се, макар да не бе съвсем сигурен, че дочу скърцането на зъбите ѝ.

— О, няма нищо. — Госпожа Дитмайър огледа щетите и реши, че не е толкова страшно. — Нали затова са покривките за маса, да бъдат поливани с вино. Надявам се, че не сте се изцапали?

Той ослепително ѝ се усмихна, после и на Ана.

— Нито капка. — Когато разговорите отново тръгнаха и изпълниха неловкото мълчание след инцидента, той се наведе към нея. — Браво! Много си бърза. Намирам те все по-интересна и вълнуваща!

— Щеше здравата да се развълнуваш, ако бях постигнала целта си.

Дениъл вдигна чашата си и се чукна с нейната.

— Какво мислиш, че ще направят домакините, ако те целуна сега?

Ана взе ножа и го загледа, сякаш се наслаждаваше на инкрустациите по дръжката му. Погледът, който отправи към Дениъл, беше остър като острието на ножа.

— Знам какво ще направя аз.

Този път той се разсмя дълго и гръмко.

— Кълна се, Ана, ти наистина си жена за мен. Единствената. — Изявлението прозвуча от единия до другия край на масата. Всички мълкнаха и обърнаха глави към тях. — Не се безпокой, няма да те целуна. Не искам да бъда първия ти пациент по хирургия.

След вечеря имаше организиран бридж в приемната. Въпреки че не обичаше да играе, Ана реши, че ще бъде по-безопасно, ако се

заобиколи с хора. Преди обаче да се включи в някое каре, се оказа избутана навън и заобиколена от куп млади хора.

Бурята приближаваше и луната бе скрита зад облаци. Въздухът обаче бе свеж от връхлитащия вятър. Заваля дъжд и вятърът заигра с полите ѝ. Сред градината бяха пръснати лампи и дърветата бяха окъпани в приглушената им светлина. Някой в къщата пусна радиото и музиката долиташе през отворените прозорци. Младежите започнаха да се разпръскват по двойки сред сенките.

— Чудя се дали разбираш от градинарство — неочаквано рече Дениъл до нея.

Всъщност не беше очаквала да се измъкне лесно от него. С небрежно свиване на раменете Ана се запъти към няколко свои приятели.

— Малко.

— Стивън е по-добър шофьор, отколкото градинар. — Той се наведе да подуши цъфналата бяла лилия. — Много е внимателен, ала му липсва въображение. Искам да имам нещо по...

— Пищно? — предположи Ана, когато той се поколеба.

Думата му хареса.

— Тъй, пищно. Ярко. В Шотландия имахме градинка и лехите бяха пълни с диви рози. Не красивите сортове, които си купуваш от магазина, а диворасли, със стъбла колкото пръста ти и бодли, които могат да пробият дупка в него. — Пренебрегвайки мърморенето на Ана, той откъсна цветето и го сложи на ухото ѝ. — Деликатните цветя са красиви за гледане или за окичване на женските коси, но дивите рози... Те са нещо друго. Остава ти спомен от тях.

Ана забрави, че всъщност не искаше да бъде с него. Забрави, че трябваше да стои на разстояние от този мъж. В момента си мислеше как ли миришат дивите рози и как мъж като Дениъл може да им се възхищава и да ги отглежда.

— Липсва ли ти Шотландия?

Дениъл я погледна и сякаш за миг се усамоти някъде много далеч, в спомените си.

— Понякога. Когато имам време да мисля за нея. Липсват ми скалите, морето и тревата, която е по-зелена, отколкото където и да е другаде по света. Неприлично зелена.

Сякаш усети в гласа му носталгия. Тъга и копнеж. И през ум не беше й минавало, че той може да тъгува за земя, за хора, за трева.

— Смяташ ли да се върнеш? — Изведнъж откри, че трябваше да знае отговора, ала в същото време се страхуваше от него.

Дениъл погледна встрани. Блесна светкавица, която освети за кратък миг лицето му — изсечено и замислено.

Сърцето й подскочи лудо. Сякаш пред нея стоеше бог Тор, такъв, какъвто винаги си го бе представяла — могъщ, невъзмутим, страховит. Когато заговори, гласът му бе тих и сякаш я успокояваше. Но Ана почувства още по-силно вълнение и възбуда.

— Не. Един мъж създава дом, когато му дойде времето, там, където е.

Тя прокара пръст по нежния цвят на лилията. Това бе само измама, трик на светлината. Беше глупаво да бъде подведена от една илюзия.

— Нямах ли роднини там?

— Не. — Стори й се, че долови в гласа му болка. Болка, която бе по-дълбока от тъгата. Лицето му обаче бе каменно. — Останах последен от рода си. Трябва да имам синове, Ана. — Не я докосна. Нямахше нужда. — Синове и дъщери. Искам ти да ми ги дадеш.

Защо вече не звучеше грубо?

Тя тръгна по пътеката.

— Не искам да говоря за това с теб, Дениъл.

— Добре. — Той я хвана през кръста и я завъртя към себе си. Сериозният поглед в очите му се смени с усмивка. — Значи ще отидем в Мериленд и ще се оженим утре сутринта.

— Не! — Осъзнаваше, че само я дразни и се опита да не му се връзва.

— Добре де, ако искаш голяма сватба, ще почакам една седмица.

— Не, не и не! — Кой знае защо й стана много смешно и се заля в смях. — Дениъл Макгрегър, под всичката си червена грива ти явно имаш най-твърдата глава, която някога съм срещала. Няма да се ожения за теб утре! Нито след седмица! Нито след години! Изобщо няма да се ожения за теб!

Той я вдигна във въздуха, така че лицата им бяха на едно ниво и на една целувка разстояние. Когато се осъзна от шока, Ана се почувства неудобно и не особено приятно.

— Обзалагаш ли се? — попита простичко Дениъл.

Гласът ѝ бе леденостуден като планински поток.

— Моля?

— Боже мили, каква жена! — рече той и целуна ръката ѝ.

През главата ѝ минаваха объркани обрати, толкова бързо, че не можеше да ги различи.

— Ако не исках да постъпя почтено, щях да те метна на рамо като агне и да си тръгна с теб. — Дениъл отново се разсмя и я целуна. — Вместо това обаче ще се обзаложа с теб.

Ако я целунеше още веднъж, сигурно щеше да забрави как се казва. Като се позова на всичката си сила и достойнство, тя сложи ръце на раменете му и го погледна.

— Дениъл, моля те пусни ме.

— Проклет да съм, ако го направя — отново се засмя той.

— Ще окуцееш, ако не го направиш.

Дениъл си спомни заплахата ѝ с чашата вино и реши да направи компромис. Затова я пусна, но задържа ръцете си на кръста ѝ.

— Бас! — повтори той.

— Не знам за какво говориш.

— Нали каза, че съм бил комарджия. Абсолютно си права. А ти?

Ана се усети, че все още държи ръцете си на раменете му и ги свали.

— Със сигурност не съм.

— Ха-ха! — В очите му светеше предизвикателство. — Сега вече лъжеш. Всяка жена, която смята да става доктор и си пъха носа в разни сложни апаратури, носи хазарта в кръвта си.

Беше прав. Тя вдигна глава.

— Какъв е облогът?

— Ето това се казва момиче! — Искаше отново да я вдигне във въздуха, ала се въздържа, защото Ана присви очи. — Казвам, че ще носиш моя пръстен, преди да е изтекла една година.

— Аз пък казвам, че няма.

— Ако спечеля, ще прекараш първата седмица като моя жена само в кревата.

Ако искаше да я шокира, почти успя. Тя само кимна, защото не знаеше какво да отговори.

— Само ще спим, ще ядем и ще правим любов.

— А ако загубиш?

Очите му светеха в предчувствие на победа.

— Ти кажи.

Ана сви устни. Вярваше във високите облози.

— Ще дадеш дарение на болницата, колкото да се построи едно ново крило.

— Дадено. — Не се поколеба нито за миг Дениъл.

Ако беше сигурна в нещо, то бе, че той ще изпълни дадената дума. Без значение от обстоятелствата. Тя тържествено му подаде ръката си. Дениъл я взе и я разтърси най-официално, сетне я поднесе до устните си.

— Никога не съм правил по-високи облози. И никога повече няма да направя. А сега ще те целуна, Ана. — Тя се отдръпна, но той я хвана. — Така де, обзаложихме се и обявихме печалбите, ала нали трябва да има капаро? — Дениъл мина леко с устни по нейните и почувства трепета ѝ. — Ана, любов моя, какви са залозите?

Прокара бавно устни по кожата ѝ. Устните му бяха нежни, обещаващи и търсеци, ала не докоснаха нейните. Ръцете му преминаха по гърба ѝ до шията и после обратно до кръста. Той безпогрешно усети момента, в който тялото ѝ се предаде на желанието. Почувства реакцията и на своето тяло, но продължи бавно да я гали.

Изгърмя гръм, ала Ана помисли, че чува само собственото си сърце. Когато блесна светкавица, беше като огънят, който гореше в кръвта ѝ. Какво бе страстта? Какво бе желанието? Какво бяха чувствата? Как можеше да каже, когато нито един мъж никога не беше я докарвал до подобно състояние, нито бе събуждал в нея подобни емоции! Знаеше, че трябва да се отдели от него. Че бе жизненоважно да се откъсне, ала не можеше. Двамата потъваха в невероятното удоволствие да си принадлежат.

Беше хубаво. Тялото ѝ сякаш се размекна. Беше опасно. Мускулите ѝ се предадоха. Устните му отново я целуваха. Ана простена и се притисна към него. Какво ставаше! Той смееше ли се, или гърмяха гръмотевици?

Сетне небето сякаш се продъни и рукна порой. Дениъл я сграбчи и я вдигна на ръце.

— Ти ми дължиш една целувка, Ана Уитфилд — извика той. Остана така за миг, а дъждът се лееше върху него и превръщаше

червената му грива във водораслите на бога на морето. В очите му светеше светкавица. — Не си въобразявай, че съм забравил.

Сетне я прегърна и я поведе към терасата.

Какво беше това, което я разсейваше през целия следващ ден? Ана се улавяше, че върви по коридорите, спира и се чуди защо бе дошла в тази част на болницата и за какво. Това я разтревожи и обърка. Когато завършеше следването си и имаше своите пациенти, не можеше да си позволи да бъде разсеяна, нито обърквана. Просто не можеше да си позволи да мисли за друго, освен за задълженията си, докато беше в болницата.

Но си спомни дивия трепет, който я обзе в прегръдките на Дениъл под струите на лятната буря. Спомни си начина, по който влязоха в къщата и объркаха играта на бридж, защото той поиска хавлиени кърпи и бренди. За нея. Би трябвало да се почувства неудобно. А се чувстваше чудесно. И това бе другото нещо, което я тревожеше. Като се сети как очите на Луиз Дитмайър се разшириха от изненада и станаха като чинии, Ана избухна в смях. Дениъл наистина придаваше особено настроение на скучното парти.

Тя прекара по-голяма част от деня сред болните, като раздаваше книги и списания на пациентите и си говореше с тях, докато те лежах или седяха в стаите си.

Липсата на компания бе толкова потискаща, както и болестта, докарала ги тук. Докато вдъхваше болничните миризми, Ана си мислеше, че облогът, който направи с Дениъл, ще бъде за добро. Щеше да донесе полза на болницата и на хората.

Като погледна часовника си, осъзна, че има по-малко от час до срещата ѝ с Майра. Днес щеше да вземе новата си кола. Сигурно беше глупаво да се вълнува от придобиването на четири колела и мотор, ала си мечтаеше за дългите самотни пътувания, които щеше да прави с нея. Беше казала истината, когато сподели с Майра, че иска свобода. Мислеше за това и сега.

Но не можеше да мине ден, без да отиде да види госпожа Хигс.

Като направи план за остатъка от деня си, тя се изкачи до петия етаж. Щеше да вземе Майра, да отидат на вечеря и да се покажат в обществото. Нямахше нищо друго, което приятелката ѝ да харесваше

повече. Сетне можеше да излязат извън града и да направят проверка на колата, като покарат. Очарована от идеята си, Ана отвори вратата на стая 521. И устата ѝ остана отворена.

— О, Ана! Страхувахме се, че няма да дойдеш!

Госпожа Хигс седеше в леглото, покрита с чаршаф. На масата до нея имаше ваза с червени рози. Свежи, ярки и уханни. А до леглото седеше Дениъл.

— Казах ви, че Ана не може да не мине и да не ви види. — Той стана и ѝ предложи стол.

— Не, разбира се! — Смютена, тя приближи до леглото. — Днес изглеждате много добре.

Госпожа Хигс посегна към косата си. Младата червенокоса сестра ѝ бе помогнала да се срещи сутринта, ала от седмица не беше мила главата си.

— Щях да се понаглася малко, ако знаех, че ще имам посещение.

Жената погледна Дениъл с благодарна усмивка, в която имаше обожание.

— Изглеждате чудесно — каза той и взе тънките ѝ ръце в своите.

Прозвуча като истина. Това, което най-много изненада Ана, бе, че в гласа му нямаше съжаление или снизхождение, както в гласовете на повечето хора, които говореха с някой болен или стар човек. В очите на госпожа Хигс нещо проблесна. Беше едновременно благодарност и гордост.

— Човек трябва да изглежда добре, когато има джентълмен на посещение. Нали, Ана?

— Да, разбира се. — Ана се засуети около леглото и се опита да разчете окачената диаграма.

— Цветята са прекрасни. Ти не ми каза, че възнамеряваш да идваш в болницата, Дениъл.

Той намигна на госпожа Хигс.

— Обичам изненадите.

— Не е ли чудесно, че твоя млад приятел е дошъл да ме види?

— Той не ми е... — Ана спря и смекчи гласа си. — Да, чудесно е.

— Зная, че искате да останете двамата сами. Затова няма да ви задържам — госпожа Хигс изрече бързо това, но енергията ѝ се топеше с всеки изминал миг. — Ще дойдете ли отново? — Тя протегна ръка към Дениъл. — Толкова ми е приятно да разговарям с вас.

Той усети молбата в гласа ѝ.

— Ще дойда, разбира се. — Сетне се наведе и я целуна по бузата.

Когато отстъпи, Ана оправи възглавницата на госпожа Хигс. Тогава Дениъл забеляза, че ръцете ѝ не бяха така нежни и деликатни, предназначени само за целувки, а компетентни, силни и сигурни. Това леко го обърка и изненада.

— Сега трябва да си починете. Сигурно сте изморена.

Жената задрямваше, когато двамата излязоха от стаята.

— Свърши ли за днес? — попита Дениъл, когато тръгнаха по коридора.

— Да.

— Ще те закарам.

— Не. Имам среща с Майра.

Както винаги асансьорът едва се влачеше. Ана натисна бутона и зачака.

— Тогава ще те откарам до срещата ти. — Той искаше да бъде с нея извън болницата, където изглеждаше така сигурна, сякаш си бе у дома.

— Няма нужда. Срещата ни е съвсем наблизно.

Влязоха заедно в асансьора.

— Защо не вечеряме някъде?

— Защото не мога. Имам други планове. — Тя стискаше силно ръце, докато вратите се отвориха отново.

— А утре?

— Не знам. — Главата ѝ се въртеше, когато излязоха навън. Светеше ярко слънце и духаше вятър. — Дениъл, защо си дошъл тук?

— За да те видя.

— Не, ти дойде при госпожа Хигс. — Ана продължи да върви. Беше споменала името на жената само веднъж. Как го беше запомнил? И защо изобщо трябваше да му пука за някаква си непозната стара жена, болна от рак?

— Не трябваше ли? Тя явно се радва, когато си има компания.

Ана поклати глава, търсейки точните думи. Не беше предполагала, че може да е добър, любезен, истински благороден, когато няма да получи нищо в замяна. В края на краищата, той беше бизнесмен. Работата му бе да печели и да губи, но така, че отново да

печели. Цената на розите сигурно не значеше нищо за него, ала за госпожа Хигс те означаваха всичко. Ана си помисли дали Дениъл си дава сметка за това.

— Това, което направи за нея, означава много повече от всички лекарства. — Тя спря и се обърна. Дениъл видя в очите ѝ чувствата, които я вълнуваха. — Защо го направи? За да ме впечатлиш ли?

Никой не можеше да лъже пред тези очи.

Беше го направил, за да я впечатли, разбира се. И беше много доволен от идеята си до мига, в който заговори с госпожа Хигс. Сякаш видя майка си, загубила своята хубост и младост, но все още жива. Затова щеше отново да дойде да я види. Този път не заради Ана, а заради самата госпожа Хигс. Нямаше как да ѝ го обясни. И нямаше намерение да разкрива чувствата, които бе пазил толкова време дълбоко в себе си.

— Първата ми и основна идея беше наистина да ти направя впечатление. Също така исках да видя що за място е това, където работиш, че да исках непрекъснато да си тук. Все още не мога да разбера, ала може би виждам нещичко.

Когато тя не отговори, той пхна ръце в джобовете си и продължи да върви до нея. Тази жена го притесняваше повече, отколкото си мислеше. Искаше да я зарадва. И беше изненадан колко много го иска. Искаше отново да види усмивката, блесналите ѝ очи. Беше готов на всичко за един от хладните, сериозни погледи, които му отправяше. Ядосан, застана пред нея.

— Добре де, по дяволите! Впечатлена ли си, или не?

Ана също спря и го погледна. Очите ѝ наистина бяха хладни, но в тях не се четеше нищо. После направи нещо неочаквано. Хвана лицето му с две ръце и по своя силен, неповторим начин го привлече към себе си, след което докосна устните му. Беше само полъх, намек за целувка, ала нещо експлодира в него. Ана остана само за миг така, с очи, заковани в неговите. Сетне, без да каже нищо, се обърна и се отдалечи.

За пръв път в живота си Дениъл не можа да произнесе нито дума.

ПЕТА ГЛАВА

Дениъл седеше в офиса си в „Олд Лайн Сейвингс енд Лоун“, пушеше пура и слушаше дългия отчет от своя банков директор. Човекът си знаеше работата и беше на ти със сметките. Но не виждаше по-далеч от носа си.

— Освен това, като допълнение към другите ми препоръки, още веднъж казвам банката да се лиши от ползването на имота Холоран. Продаването му ще покрие неизплатената горница и по моя лична преценка ще донесе пет процента печалба.

Дениъл загаси пурата в пепелника.

— Отпусни.

— Моля?

— Казах, отпусни заем на Холоран, Бомбек.

Човекът свали очилата от носа си и започна да се рови из хартиите.

— Може би не сте разбрали, сър, че Холоранови закъсняват вече шест месеца с плащането на ипотеката. През последните два месеца дори не успяха да си платят тока. Холоран може и да си намери работа, както твърди, ала ние не можем да очакваме, че заемът ще бъде изплатен това тримесечие. Направил съм всички сметки.

— Не се съмнявам — промърмори отегчен Дениъл. Работата не бива никога да те отегчава, човече, каза си той, инак ще загубиш тръпката.

Бомбек остави листите на бюрото. Те бяха, както и самият той, спретнати, подредени и непоносимо точни.

— Ако погледнете за малко, сигурно ще можем...

— Дай на Холоран още шест месеца, за да си плати лихвите.

Бомбек пребледня.

— Шест... — той прочисти с мъка гърлото си и стана от стола.

— Господин Макгрегър, вашето отношение към Холоранови е достойно за възхищение, но трябва да разберете, че една банка не може да бъде управлявана от сантименти или чувства.

Дениъл дръпна от пурата, задържа дима, сетне го издуха. На устните му играеше лека усмивка, но очите му, ако Бомбек би имал смелостта да ги погледне, бяха студени като айсберг.

— Така ли, господин Бомбек? Благодаря, че ми го казахте.

Мъжът прехапа устни.

— Аз, като управител на „Олд Лайн...“...

— Която щеше да изгърми преди месец, когато ви купих...

— Да. — Бомбек отново прочисти гърлото си. — Да, точно така, господин Макгрегър. Като управител имам задължението да ви предоставя всички си опит. Работя в банковото дело от петнадесет години...

— Така ли? — прекъсна го Дениъл, все едно че бе изненадан. Всъщност четиринадесет години, осем месеца и десет дни. Знаеше характеристиките на всички, който работеха за него, от директора до чистачката. — Това е чудесно, Бомбек. Може би, ако ти го кажа другояче, ще разберете начина ми на мислене. — Той се облегна на стола така, че слънцето, което светеше точно зад главата му, превърна косата му в истинска клада. — Вие пресмятате пет процента печалба, ако се откажем и продадем имота на Холоран. Правилно ли съм разбрал?

Сарказмът в гласа му не убягна на Бомбек.

— Точно така, господин Макгрегър.

— Добре. Обаче през следващите двадесет години от ипотеката на Холоран ще имаме дългосрочна печалба от, меко казано, три пъти повече.

— При дългосрочен заем, да. Мога да ви предоставя точните изчисления.

— Отлично. Сега вече се разбираме. Значи отпуснете заема. — Въпреки че се забавляваше от цялата ситуации, Дениъл изчака малко и хвърли бомбата си. — Освен това ще намалим ипотеката с четвърт процент от следващия месец.

— Намалявайки...

— И ще увеличим лихвата върху спестяванията до най-високия възможен процент.

— Господин Макгрегър, това ще доведе банката на червено!

— За кратко време — съгласи се Дениъл. — В дългосрочен план... А вие вече разбрахте какво означава това, нали господин

Бомбек? В дългосрочен план ще спечелим от обема на спестяванията, „Олд Лайн“ ще има най-ниските ипотечни вноски в щата.

Бомбек почувства как стомаха му се преобръща и преглътна с мъка.

— Да, господин Макгрегър.

— И най-високата лихва върху влоговете.

Можеше да види как наоколо вече прелитаха долари с малки крилца.

— Това ще струва на банката... — Бомбек не можеше дори да си го представи, камо ли да го изрече. — Мога да направя всички изчисления за няколко дни. Сигурен съм, че когато ги видите, ще разберете какво искам да ви кажа. С подобна политика само за шест месеца...

— Ще бъдем най-голямата кредитна институция в щата — завърши тържествено и твърдо Дениъл. — Радвам се, че сте съгласен с мен. Сега трябва да рекламираме новата си политика във вестниците.

— Да рекламираме... — промърмори под носа си Бомбек като на сън.

— Трябва ни нещо голямо — Дениъл разтвори ръце, забавлявайки се с объркването на счетоводителя си — и запомнящо се. Отличаващо се. Нещо, което да се набива в очи. Защо не видите какво може да се измисли и да дойдете пак при мен? Да речем утре в десет.

На Бомбек му трябваша няколко секунди, за да осъзнае, че с това Дениъл му казва да си върви. Беше прекалено объркан, за да започне да спори, затова събра бумагите си и стана. Когато излезе от стаята, Дениъл загаси пурата в пепелника.

Ограничен дядка. Нуждаеше се от някой млад, пълен с идеи и готов да рискува. Можеше да пощади гордостта на Бомбек, като му предложи друга длъжност. Дениъл държеше на лоялността и дръвник или не, Бомбек бе с „Олд Лайн“ почти петнадесет години. Това бе нещо, което трябваше да обсъди с Дитмайър. Той беше човекът, чието мнение Дениъл ценеше високо и му имаше доверие.

Банкерите трябваше да знаят, че работата им бе да рискуват. Дениъл го знаеше отлично.

Стана и отиде до прозореца, който гледаше към Бостън. От тази гледна точка целият живот бе една хазартна игра. Парите, които бе спечелил, можеше да бъдат загубени. Той щеше да се бори. Щеше да

ги спечели отново. Силата и властта, които имаше сега, можеше да бъдат загубени. И тях щеше да спечели отново. Но имаше едно нещо, което ако загубеше, не можеше да бъде спечелено. Ана.

Кога бе престанала да бъде част от плановете му и се бе превърнала в част от живота му? Кога бе изтървал нишката на намеренията си и се беше влюбил? Можеше да посочи точно мига. Мига, в който тя взе лицето му в ръце, погледна тържествено в очите му и докосна устните си до неговите. Тогава загуби всичко. И потъна. Далеч зад привличането, зад желанието, зад предизвикателството.

Цялото му систематично планирано ухажване бе разбито на парченца. Внимателно начертания план за действие бе направен на пух и прах. От този момент Дениъл се превърна само в мъж, напълно покорен от една жена. И сега какво? Това бе въпрос, на който все още нямаше отговор. Искаше жена, която да си седи кротко в къщи и търпеливо да чака, докато той върти бизнеса си. Тази жена не беше Ана. Искаше жена, която нямаше да поставя под въпрос неговите решения, а ще ги приема като факт. И това не беше Ана. Имаше част от живота ѝ, която винаги щеше да остане далеч от него. Ако успееше да постигне амбициите си, а Дениъл вярваше, че тя ще успее, пред името ѝ щеше да има думичката „доктор“ още преди края на следващата година. За Ана това нямаше да бъде само титла, а начин на живот. Можеше ли мъж, чиято работа отнема много часове от деня, да има жена с професия, която изисква същото?

Кой щеше да се грижи за дома, чудеше се той и прекарваше пръсти през косата си. Кой щеше да се грижи за децата? Щеше да бъде много по-добре, ако още сега ѝ обърнеше гръб и потърсеше друга, готова да прави само тези неща и нищо повече. Щеше да бъде много по-умно, ако послушаше съвета ѝ и си намереше половинка, която да не търси вятърни мелници и да не влиза в бой с тях.

Дениъл имаше нужда от дом. Беше му трудно да си признае колко много се нуждаеше от него. Искаше да има семейство. Миризмата на хляб, който се пече във фурната, ароматът на цветя във вазите. Това бяха неща, с които бе израснал. Те му напомняха детството. Бяха неща, от които се бе лишавал толкова дълго. Не беше сигурен, че ще ги има с Ана. И все пак... Ако ги намереше без нея, те едва ли щяха да имат някакво значение. Едва ли без Ана.

Проклетата жена! Дениъл погледна часовника си. Би трябвало вече да е приключила работата си в болницата. Твърдо решен да не позволи животът му да бъде ръководен от програмата на някой друг, Дениъл седна зад бюрото и се зае с доклада на Бомбек. След като изчете един пасаж, той го захвърли встрани. Ядосан на себе си, стана и излезе от офиса.

Беше прекарала пет часа на крак. Уморена, но доволна, Ана мечтаеше за гореща вана и за една спокойна вечер с книга в ръка. Може би щеше да помисли по-сериозно как да обзаведе апартамента. След две седмици щеше да има ключовете и трябваше да се заеме с мебелите. Ако краката не я боляха толкова много, би могла да пообиколи няколко антикварни магазинчета и да се поогледа за някои вещи. С удоволствие си помисли за блестящото бяло кабрио, което я чакаше пред болницата. Колата означаваше повече от факта, че няма да върви пеша до вкъщи. Тя означаваше независимост.

Ана потърси ключовете в чантата си, взе ги в ръка и се почувства чудесно. Сякаш бе на върха на света. Когато баща ѝ бе само леко изненадан относно решението ѝ за самостоятелна квартира, а сетне поиска да го повози с новата си кола, главата ѝ се завъртя от радост. Най-сетне бе получила одобрение. Беше използвала своите пари, беше взела сама решения и никой не беше я критикувал. Спомни си начина, по който той заведе майка ѝ до колата и я настани на задната седалка до себе си. Ана кръстосва из Бостън почти час, а родителите ѝ зад нея се радваха като деца.

И тя разбра, че те вече бяха започнали да мислят за нея не като за малкото момиченце, което се нуждае от защита. Независимо дали го осъзнаваха или не, те я приемаха като голяма. Може би щяха да бъдат горди, когато получеше своята диплома. Тайно се надяваше да е така.

Развеселена и горда от успеха, Ана подхвърли ключовете във въздуха и ги улови. И едва не се сблъска с Дениъл.

— Гледай къде вървиш!

Беше щастлива, ала сега, когато го видя, осъзна, че бе още по-щастлива.

— Не, няма да гледам! — Докато идваше насам, вече бе решил какво да прави. — Ще вечеряме заедно.

Преди да успее да отвори уста, той я хвана за раменете. Гласът му бе както винаги висок и минувачите обърнаха глави, но очите му бяха огнени и това ги накара да си гледат пътя.

— Не приемам никакви аргументи. Уморен съм от тях и в момента нямам време. Ще вечеряш с мен тази вечер. В седем. Бъди готова.

Можеше да реагира по няколко начина. За част от секундата тя помисли за тях. И реши да направи това, което той най-малко очакваше.

— Добре, Дениъл — рече кротко.

— Не ме интересува... Какво каза?

— Казах, че ще бъда готова. — Погледна го със сериозни очи, ала със закачлива усмивка. Това съвсем го изкара от равновесие.

— Аз... Добре тогава. — Той пъкна ръце в джобовете си. — Ще се видим в седем.

Нали бе постигнал това, което искаше? Какво повече? Но както вървеше към колата, спря и се обърна. Ана стоеше там, където я бе оставил, цялата огряна от слънце. Сякаш плуваше в слънчевата светлина. Усмивката ѝ бе сладка като на ангел.

— Проклети жени! Никога не можеш да ги разбереш! — промърмори Дениъл, докато отваряше вратата. — Никога не знаеш какво да правиш с тях. Нито можеш да им вярваш.

Ана изчака, докато той тръгна, сетне се заля в смях. Да го види така объркан беше по-весело, отколкото да спори с него. Смеейки се, тя влезе в колата си. А една вечер, прекарана с Дениъл, сигурно щеше да бъде много по-интересна от книгите. Запали мотора и се почувства силна. Обичаше да се чувства така.

Дениъл ѝ донесе цветя. Не белите рози, които все още изпращаше всеки ден, а малки нежни теменужки, които бе набрал от собствената си градина. Беше му приятно да я гледа как ги нарежда в изящната вазичка, докато говореше с родителите ѝ.

Изглеждаше голям и непохватен в изисканата приемна на майка ѝ. Самият той се чувстваше неудобно като момче на първата си среща. Едва седна на крайчето на стола с чувството, че се намира в кукленска къщичка и пое чашата хладен чай от госпожа Уитфилд.

— Трябва да ни дойдете на гости — рече майката на Ана.

Ежедневното пристигане на букета бели рози я караше да се надява. А също така ѝ даваше повод да се хвали на приятелките си по време на бриджа. Истината бе, че госпожа Уитфилд не разбираше достатъчно добре своята дъщеря и никога не беше я разбирала. Можеше да каже, че Ана винаги е била добро, мило и послушно дете, но тя самата не стигаше по-далеч от задълженията си да избере плат за рокля или месо за вечеря. А Ана, със своята упоритост и амбиции, бе нещо извън нейния живот, извън сферата на нейните ежедневни грижи.

Все пак госпожа Уитфилд не бе глупачка. Виждаше начина, по който Дениъл гледаше дъщеря ѝ, и разбираше всичко много добре. Със странното чувство на облекчение и съжаление вече си представяше Ана женена и създаваща свое собствено семейство. Ако маниерите на Дениъл бяха малко грубички, знаеше, че дъщеря ѝ много бързо щеше да ги изглади. Може би след година-две вече щеше да бъде и баба. Това бе другата мисъл, която предизвикваше смесени чувства. Тя отпи чай и погледна Дениъл.

— Разбрах, че двамата с Джон вече сте делови партньори, но вашият бизнес трябва да си остане в офиса. Освен това нищо не отбирам. — Тя посегна и потупа Дениъл по ръката. — Джон не ми казва нищо, няма значение колко му вадя душата.

— И наистина я вади — добави господин Уитфилд.

— Е, Джон! — С лек смях тя му отправи убийствен поглед. Ако този мъж имаше сериозни намерения към дъщеря ѝ, а тя бе убедена, че е така, госпожа Уитфилд смяташе да научи всичко, което можеше да бъде научено за него. — Всичко, свързано с господин Макгрегър ме интересува. Това е естествено. Преди няколко дни Пат Донахю ми каза, че сте купили някакъв имот в Хайанис Порт. Надявам се, нямате намерение да напускате Бостън.

Не беше нужно да мирише въздуха, за да разбере накъде духа вятъра.

— О, аз обичам Бостън.

Ана реши, че достатъчно дълго го е оставила да се пържи на огъня на родителите ѝ. Затова приближи и му подаде наметката си. Той веднага скочи, благодарен, че го измъкна от разпита, и я сложи на раменете ѝ.

— Е, деца, приятна вечер! — Госпожа Уитфилд също стана, за да ги изпрати, но мъжът ѝ я спря с ръка.

— Лека нощ, мамо. — Целуна бузата на майка си Ана и се усмихна на баща си. Досега не бе осъзнавала, че е толкова тактичен. Тя го целуна с усмивка.

— Приятно прекарване — каза баща ѝ и по стар навик я погали по косата.

Когато най-после излязоха навън, Дениъл успя да си поеме свободно дъх.

— Къщата ти е...

— Претъпкана с вещи — довърши Ана и се разсмя, като мушна ръка в неговата. — Майка ми обича да я пълни с всичко, което се мерне пред очите ѝ. Знаеш ли, допреди няколко години не осъзнавах колко внимателен и толерантен човек е баща ми. — Доволна, че бе дошъл със синьото кабрио, тя прибра полите на роклята си и се намести на седалката. — Къде отиваме?

Дениъл седна на своето място и запали мотора.

— Ще вечеряме у дома. В моята къща.

Ана почувства трепет, който премина като гъдел по тялото ѝ. Използвай най-доброто си оръжие — волята, каза си тя и елиминира присвиването на стомаха. Не бе забравила удивителното чувство, което я обзе днес следобед. Успя да го обърка и да запази контрола на положението в свои ръце.

— Аха, разбирам.

— Уморен съм от ресторанти. Уморен съм от тълпи. — Гласът му бе изопнат и напрегнат.

Охо, той е нервен, помисли си Ана и ѝ стана приятно. Дори седнал се извисяваше с цяла глава над нея. Гласът му можеше да накара стъклата на прозорците да треперят. А беше нервен, защото щеше да прекара вечерта с нея! Струваше ѝ много усилия да остане сериозна и да не се издаде с усмивката, която напираше на устните ѝ.

— Така ли? Защо имах впечатление, че ти е приятно да си заобиколен от много хора? — отвърна безгрижно тя.

— Не искам да ни зяпат, докато се храним.

— Учудващо е колко нахални и нетактични могат да бъдат хората, нали?

— И ако искам да говоря с теб, не желая половината Бостън да ме слуша.

— Естествено, като говориш толкова високо.

Дениъл изсумтя и подкара колата.

— Ако се притесняваш за благоприличието, няма да сме сами. Имам прислуга.

Ана го погледна.

— Не се притеснявам за нищо.

Без да знае как да приеме думите ѝ, той присви очи. Тя явно играеше някаква игра с него, беше сигурен. Не знаеше обаче каква бе играта, нито знаеше правилата.

— Можеш да бъдеш спокойна за себе си, Ана.

— Дениъл... — Тя отвори вратата и излезе. — Ако не бях спокойна, нямаше да бъда тук.

От пръв поглед реши, че къщата ѝ харесва. Беше отделена от пътя с ограда от храсти, които стигаха до раменете ѝ. Те осигуряваха известна изолация, някаква форма на интимност. Не бе така студена и непробиваема като една каменна стена например, но бе достатъчно сериозна. Ана погледна високите прозорци, някои от които вече закрити от спуснатите завеси, и долови ухание на жасмин от градината.

Позна миризмата и се усмихна. Този мъж си бе избрал внушителен дом, достатъчно голям за десетчленно семейство, ала не бе забравил да го превърне в домашно огнище с нещо толкова просто като цветята. Изчака, докато той я настигна в края на пътеката.

— Защо избра тази къща?

Дениъл погледна тухлите, потъмнели от годините, прясно боядисаните прозорци. Къщата не му навяваше усещането за близост, а за собственост. Беше я построил някой друг, той само я обитаваше. Когато вдъхна вечерния въздух, не долови уханието на цветята, а парфюма на Ана.

— Защото е голяма.

Тя се усмихна на този отговор и загледа врабчето, което подскачаше върху кленовия клон.

— Звучи разумно. Ти не се чувстваше удобно в приемната на мама. Можех да прочета мислите ти, че ако се обърнеш по-рязко, ще събориш никоя стена. Тази къща повече ти подхожда.

— Засега — промърмори Дениъл. Имаше други планове. — Можеш да наблюдаваш залеза от тези прозорци — посочи той, сетне взе ръката ѝ и я поведе. — Не всички могат.

— Защо?

— Защото светът се е побъркал по високото строителство и небостъргачите. Трябва да освободят небето. Не навсякъде, но достатъчно, че хората да го виждат. — Дениъл отвори вратата, въведе я в хола и зачака.

Кръстосаните на стената мечове в ляво привлякоха веднага погледа ѝ. Това не бяха деликатните оръжия, използвани в дуелите от рицари с бели ръкавици и дантелени жаба. Бяха дебели, яки, страшни бойни оръжия, с груби, недекорирани дръжки и блеснали остриета. За да бъде вдигнато всяко от тях, трябваше много силен мъж със здрави ръце. Сигурно трябваше и много умение и брутална сила, за да използва човек подобно оръжие за атака или защита. Неспособна да устои на изкушението, Ана приближи. Можеше съвсем ясно да си представи какво щеше да стане с костите и плътта на човек, ако никоий замахне с подобен меч срещу него. Все пак, въпреки че сигурно бяха смъртоносни, не можеше да ги нарече грозни.

— Мечовете са моя клан. Прадедите ми са ги използвали. — Имаше много гордост в гласа му и простота. — Макгрегърови винаги са били воители.

Имаше ли предизвикателство? Или само ѝ се счу? Може би имаше. Тя пристъпи към мечовете и ги докосна. Краищата на остриетата не бяха потъмнели. Сякаш все още ги използваша за бой.

— Всички ние сме в известен смисъл воители, нали?

Отговорът ѝ го изненада, макар че не би трябвало. Той знаеше, че Ана не е жена, която ще се разтрепери при вида на оръжие или кръв.

— Кралят на Англия — започна да разказва Дениъл и привлече напълно вниманието ѝ — ни взел всичко — името, земите, ала не и гордостта. Рязали сме глави, когато е трябвало. — Очите му бяха дълбоки, сини и блестящи. Тя не се съмняваше, че щеше да използва мечовете със същото настървение както прадедите си, ако е необходимо. — Повече глави от Кембълони. — Той се усмихна и взе ръката ѝ. — Искали да ни изгонят от Шотландия, но не успели.

Ана си помисли как ли би изглеждал с традиционните дрехи на своята страна — поличката, наметалото, баретата. Едва ли щеше да бъде смешен или драматичен. Отново погледна мечовете.

— Сигурна съм, че не са могли. Имаш основателни причини да се гордееш.

Ръцете му погалиха бузите ѝ.

— Ана...

— Господин Макгрегър! — Макгий стоеше като истукан, когато Дениъл се обърна към него. В очите му имаше такива пламъци, че икономът би трябвало да се превърне в купчинка пепел.

— Какво!? — Само с една дума Дениъл зададе хиляди лютти въпроси.

— Разговор с Ню Йорк, сър. Господин Лебовиц казва, че е много важно.

— Покажи на госпожица Уитфилд приемната, Макгий. Извинявай, Ана трябва да проведе този разговор. Ще се върна веднага.

— Всичко е наред. — Ох, поне щеше да има няколко минути насаме, за да се съвземе, помисли си с облекчение Ана, докато Дениъл излизаше от стаята.

— Госпожице, отгук.

Забеляза силния акцент, доста по-натрапчив от този на Дениъл и се усмихна. Значи бе запазил около себе си възможно най-много спомени за родината. Тя погледна за последен път мечовете и последва Макгий в дневната. Беше толкова голяма, че пред нея дневната на майка ѝ приличаше на килер. Ако Дениъл искаше нещо голямо, то наистина бе такова. Голямо.

— Ще пиете ли нещо, госпожице Уитфилд?

Стресната, Ана се обърна към икономата.

— Моля?

— Дали искате нещо за пиене?

— О, не, благодаря.

Той повдигна леко вежди.

— Добре, ако имате нужда от нещо, просто позвънете.

— Благодаря — отвърна тя, нетърпелива да се отърве от присъствието му.

В мига, в който остана сама, Ана се завъртя из стаята. Огромна, наистина огромна. Много по-голяма от всички обикновени стаи, които

бе виждала. Той сигурно бе събарял стени и бе съединявал помещения, за да постигне този простор.

Невероятните размери бяха съчетани с невероятни мебели. Имаше маса в стил Белкер с диаметър два пъти по-голям от колелото на автомобил и така инкрустирана, че приличаше на дантелена. Стол с висока облегалка в червена дамаска стоеше до нея. Дениъл можеше да раздава правосъдие в него, като старейшина на древен клан, помисли си Ана и се усмихна. А защо не?

Вместо да седне, тя тръгна из огромното помещение. Цветовете бяха ярки и контрастни, ала не се чувстваше потисната сред тях. Може би бе живяла прекалено дълго сред пастелните тонове на майка си. Тук всичко крещеше от жизненост и веселие. Покрай стената бе поставено канапе, толкова голямо и дълго, че сигурно бяха необходими четирима здрави мъжаги, за да го преместят. Със смях Ана реши, че Дениъл го бе избрал точно поради тази причина.

Покрай западния прозорец имаше колекция от кристали. Уотърфорд, Бакарат. Една ваза, висока около метър, привличаше последните слънчеви лъчи и те танцуваха с нея. Ана взе малка чашка, която се загуби в ръката ѝ, и се зачуди какво ли прави това мъниче сред тези гиганти.

Дениъл я завари така. Стояща сред лъчите на залязващото слънце, държаща в ръка малкото късче кристал. Устата му пресъхна. Макар че той не каза нищо, просто защото не можеше, тя усети присъствието му и се обърна.

— Каква прекрасна стая! — Вълнението и възхищението бяха придали цвят на бузите ѝ, а очите ѝ бяха по-тъмни и по-дълбоки. — Представям си през зимата, когато гори камината, сигурно е вълшебно.

Тъй като Дениъл не отговори, усмивката ѝ повехна.

— Какво има? Лоши новини ли?

— Какво?

— Телефонът. Той ли те разстрои?

Беше забравил за телефона. Беше забравил всичко. Един поглед и езика му се върза на възел, а стомахът му се сви на топка.

— Не. Нищо особено. Трябва да прескоча до Ню Йорк за няколко дни и да сложа някои неща на място. — „включително и себе си“ помисли си Дениъл. — Имам нещо за теб.

— Надявам се, че е вечеря — усмихнато рече Ана. — Защото умирам от глад.

— И вечеря, разбира се. — Струваше му се, че никога досега не е бил в компанията на жена. Толкова непохватен се чувстваше. Измъкна кутийката от джоба си и ѝ я подаде.

За миг я обхвана паника. Не, не можеше, не биваше да ѝ подарява пръстен. После разумът надделя и паниката изчезна. Всъщност кутията не беше малка, нито кадифена, в каквато обикновено слагаха годежните пръстени, а стара дървена кутия. Изпълнена с любопитство, Ана я отвори.

Камеята в нея беше дълга колкото палец и може би двойно по-широка. Старинна и много красива, тя лежеше в легло от тънка хартия. Профилът на нея бе благороден и сериозен, но брадичката бе вирната с намек за гордост, непокорство и още нещо.

— Прилича на теб — продума Дениъл. — Нали ти казах.

— Тя е на баба ти — спомни си Ана. Трогната, докосна украшението с пръсти. — Красива е, много е красива. — Беше ѝ трудно да затвори капака. — Дениъл, знаеш, че не мога да я приема.

— Не, не знам. — Той взе кутията от ръцете ѝ, отвори я пак и извади камеята, която бе закачена на велурена връвчица. — Дай да ти я сложа.

Ана почувства пръстите му на шията си.

— Не мога да приема такъв подарък от теб.

Дениъл вдигна вежди.

— Не си ми казала, че се притесняваш от клюки. Ако те тревожеха приказките или какво мислят другите за теб, нямаше да отидеш да учиш в Кънетикът.

Той бе абсолютно прав, ала тя се опита да го спре.

— Тя е наследство, Дениъл.

— Тя е мое наследство и аз се изморих да я държа затворена в кутия. Баба ми ще се радва, ако има някой, който заслужава, я носи. — С изненадващо нежно движение постави камеята на врата ѝ и я закопча. Украшението легна в трапчинката на гърлото ѝ сякаш винаги бе стояло там. — Ето сега е на мястото, където трябва да бъде.

Неспособна да се съпротивлява, Ана посегна и я докосна. Обзе я някакво познато усещане.

— Благодаря ти. Ще кажем, че си ми я дал на съхранение. Ако си я поискаш обратно...

— Не разваляй всичко! — прекъсна я той и вдигна брадичката ѝ с пръсти. — Исках и искам ти да я носиш. Така че — точка по въпроса.

Тя не можа да потисне усмивката си.

— А ти винаги постигаш това, което исках, нали?

— Винаги! — Доволен, той прокара нежно палец по лицето ѝ. — Сега исках ли нещо за пиене? Има малко шери.

— По-скоро не.

— Не исках да пийнеш?

— Не искам шери. Имаш ли друго?

Дениъл почувства, че се отпуска.

— Имам истински скоч. Внесен е нелегално от един приятел от Единбург. Ала ти няма да ме издадеш, нали?

Ана намръщи нос.

— Скочът има вкус на сапун.

— Това пък откъде го измисли?

— О, не го приемай като лична обида.

— Ще го опиташ — реши той и отиде до бара. — Сапун, значи. — Докато наливаше в чашите, гласът му спадна до шепот. — Това не е питието, което си пробвала на някое от вашите префърцунени бостънски партита.

По дяволите! Колкото повече го опознаваше, толкова повече ѝ харесваше. Хвана се, че несъзнателно пипа с ръка камеята. Пое си дълбоко дъх и си припомни чувството, когато бяха в колата. Стегни се, Ана. Когато Дениъл ѝ подаде чашата, тя разгледа течността. Беше тъмnozлатиста и ѝ заприлича на мечовете, които висяха на стената. Опасна и смъртоносна.

— Не слагаш ли лед?

— Това се пие чисто. — Той изпи своята чаша и я погледна предизвикателно.

Ана си пое дъх и също отпи.

Почувства топлина, сила и нежност. Намръщи се леко и отново отпи.

— Ще трябва да поправам мнението си за скоча. Но ако изпия всичко, изобщо няма да мога да стоя на краката си.

— Е, ще ти дадем нещо да хапнеш.

— Ако това е намек, че е време за вечеря, приемам.

Дениъл взе ръката ѝ и я задържа.

— Не очаквай хубави думи от мен, Ана. Аз не съм много учтив. И нямам намерение да се променям.

Косата бе паднала на лицето му. А брадата му придаваше вид на воин. И двамата знаеха, че го носи в кръвта си.

— И аз не мисля, че трябва.

Да, той не беше учтив, ала се бе заобиколил с красота. Не точно от вида, който бе свикнала да вижда, но все пак красота. Силна, грабваща, сурова. Красота, която те хваща за гърлото и спира дъха ти.

На стената на трапезарията имаше щит и пика, а под тях „Чипъндейл“, на който всеки колекционер на антики би завидял. Масата бе масивна, ала върху нея бе поставен най-красивия порцелан, който бе виждала. Ана седна в стол, който сигурно би подхождал повече на средновековен замък, но се почувства много удобно в него.

Слънцето хвърляше златночервени отблясъци през прозорците. Докато вечеряха, светлината избледня и помръкна. Макгий влезе безшумно и запали свещниците, сетне отново ги остави сами.

— Ако разкажа на мама за това ядене, тя ще се опита да открадне готвача ти.

Ана си взе от шоколадовата торта и си помисли за израза „греховно богат“. Думата отговаряше точно на Дениъл Макгрегър.

Доставяше му удоволствие да я гледа как яде от неговата храна, от чиниите, които той бе избирал и купувал.

— Значи можеш да разбереш защо предпочитам да вечерям в къщи.

— Напълно. — Тя си взе още едно парче, защото на някои неща човек просто не може да устои. — Ще ми липсва домашната кухня, когато се преместя в апартамента.

— А не си ли мислила за собствена?

— Собствена какво?

— Кухня.

— Такава не съществува. — Ана го погледна изпитателно. — Веждите ти се събират в една черта, когато се мръщиш, Дениъл. Аз си имам свое мнение за кухните. — Като преплете пръсти, тя подпря брадичката си с тях. — Ти също не можеш да готвиш.

Той започна да се смее.

— Не мога.

Ана си помисли, че ѝ харесва да го обезоръжава по този начин.

— Обаче ти се струва странно, че аз, жената, не зная да готвя.

Беше му трудно да не се възхити на логиката ѝ, дори когато губеше от това.

— Имаш навика да вкарваш противника в ъгъла, Ана.

— На мен пък ми харесва начина, по който ти спориш. Знам, че може да е опасно, ала ти си интересен мъж.

— Имам много голямо самочувствие. И трябва да го поддържам. Защо не ми кажеш с какво съм ти интересен?

Тя се усмихна и стана.

— Може би друг път.

Дениъл хвана ръката ѝ и също стана.

— Ще има друг път.

Ана не обичаше лъжите, нито уклончивите отговори.

— Изглежда наистина ще има, Дениъл. Госпожа Хигс говори днес само за теб — каза тя и се върна в дневната.

— Обичам я тази жена!

Ана се усмихна.

— Очаква те да я посетиш отново.

— Казах, че ще се върна. — Видя въпроса в очите ѝ и продължи.

— Аз държа на думата си.

— Много мило от твоя страна, Дениъл. Тя си няма никого.

Стана му неудобно.

— Не ми слагай ореол, Ана. Смятам да спечеля баса, но ще го направя, без каквито и да е фалшиви комбинации и маневри.

— Нямам намерение да ти слагам ореол. Както нямам намерение да губя баса.

На вратата на приемната тя се спря. Вътре светеха дузина свещи. Луната гледеше през прозорците. Свиреше музика, тиха и нежна, сякаш извираше от сенките. Почувства, че пулсът ѝ се ускорява.

— Колко е красиво — прошепна.

На ниската масичка до канапето бе сложен сребърен сервиз за кафе.

Докато Дениъл наливаше бренди, Ана остана права, опитвайки се да успокои забързаното си сърце. Чудеше се дали бе възможно

човешките мускули да се стегнат повече от това, което усещаше да става с нейните.

— Много си хубава на светлината на свещите — рече Дениъл, докато ѝ подаваше чашата с бренди. — Напомня ми за първата вечер, когато те видях. Стоеше на терасата до градината. По лицето ти имаше лунни лъчи, а очите ти бяха като нощта. — Взе ръката ѝ и си помисли за миг, че тя трепна. Ала очите ѝ бяха спокойни. — Още тогава разбрах, че трябва да те имам. Оттогава мисля всеки ден и всяка нощ за теб.

Щеше да бъде лесно, много лесно, ако оставеше думите му да завземат съзнанието ѝ. Тогава щеше да почувства устните му върху своите и тези огромни и толкова нежни ръце отново щяха да я докосват. Щеше да бъде лесно! Но животът, който вече си бе избрала, или който я бе избрал, не беше лесен.

— Мъж с твоето положение би трябвало да знае колко е опасно да вземаш решение по интуиция.

— Не ме интересува. — Той вдигна ръката ѝ и целуна пръстите ѝ бавно, един по един.

В дробовете ѝ въздухът свърши. Въпреки трепета, тя се опита да говори спокойно и се надяваше, че е успяла.

— Дениъл, да не би да се опитваш да ме съблазниш?

Как би могъл, при този леден глас и остър като кама език? Той се засмя и отпи от брендита си.

— Един мъж, който възнамерява да се жени, не съблазнява жената, за която ще се жени.

— О, напротив — поправи го Ана и го потупа по ръката. — Точно както когато я съблазнява и не възнамерява да се жени за нея. Ала аз нямам намерение да се женя за теб, Дениъл. — Обърна се и тръгна към масичката с кафето, сетне се обърна и го погледна през рамо. — И нямам намерение да бъда съблазнявана. Кафе?

Аз не само я обичам, помисли си той. Аз ѝ се възхищавам. Обожавам я. Имаше много неща, за които не бе сигурен по отношение на тази жена, но в едно беше абсолютно сигурен. Не можеше да живее без нея.

— Тъй. — Отиде до нея и взе чашата. Щеше да се чувства по-добре с нещо в ръка. — Не можеш да кажеш, че не ме искаш, Ана.

Тялото ѝ се люшна като тръстика на вятъра. Трябваше само да я докосне и я обхващаше желание, слабост, непоносим копнеж.

— Не, не мога. Ала това не променя нещата.

Дениъл остави кафето. Идеше му направо да го захвърли.

— По дяволите! Нали си тук тази вечер!

— За да вечеряме заедно — напомни му хладно Ана. — И поради неизвестни причини ми е приятно с теб. Има някои неща, които не мога да отрека. Има и други, които не мога да рискувам.

— Аз пък мога. — Той посегна и обхвана врата ѝ, макар да му беше много трудно да бъде нежен, когато искаше да я грабне и превземе. Усети бързото ѝ отдръпване, но не му обърна внимание и я придърпа към себе си. — И искам.

Когато устните му намериха нейните, Ана осъзна още нещо. Неизбежност. Неумолима и съдбовна неизбежност. Знаеше, че не могат да бъдат заедно без помежду им да прескачат искри. Все пак бе дошла при него на равни начала и без принуда. Между тях гореше огън, който не можеше да бъде загасен. Щеше да настъпи ден, в който нищо нямаше да ги спре. Тя сложи ръце на врата му и се притисна към него.

Когато я положи на канапето, не се възпротиви, а се притисна още по-плътено към него. Само за миг, обеща си Ана, само за миг щеше да опита какво е да бъде прегръщана. Тялото му бе силно и напрегнато. Чувстваше объркване, безразсъдство и малко страх, ала въпреки това се хвърли право в тях.

Устните му преминаха по лицето ѝ. Повтаряше името ѝ, докато целуваше шията, челото ѝ. Усещаше топлината на брентито на езика му до своя. И миризмата на свещите. Музиката идеше някъде отдалеч, бавна и сякаш отмерваше ритъма на сърцето ѝ.

Трябваше да я докосва. Сигурно щеше да полудее, ако настъпеше ден, в който да нямаше да може да я докосва повече. Прекара ръце по тялото ѝ, усети мекотата му, ритъма на сърцето ѝ, и разбра, че никога няма да каже стига. Ръцете му я галеха с такава нежност, че тя цялата трепереше. Когато долови името си, прошепнато накъсано от устните ѝ, едва се пребори с желанието да грабне онова, за което копнееше. Насили се да се върне на устните ѝ и ги намери горещи, влажни и всеотдайни.

Объркан, Дениъл се опита да разкопчее копчетата на роклята ѝ. Пръстите му бяха големи, а копчетата толкова мънички. Кръвта

блъскаше в слепоочията му. Сетне откри, че неговата Ана под блузата си носи коприна и дантели.

Тя се надигна, той я обгърна и стигна далеч зад очакваното, далеч зад мечтите и сънищата си. Големите ръце продължаваха да я галят и изследват тялото ѝ. Неспособна да устои, Ана се остави да я води. Контролът и самообладанието повече не ѝ трябваха. Те не струваха нищо, когато бе в ръцете на този мъж. Амбициите ѝ изглеждаха маловажни. Имаше само едно важно нещо. Желанието да бъде негова. Да бъде негова.

Дениъл чувстваше как в него се надига отчаяние с всеки удар на сърцето. Знаеше какво иска и какво щеше да иска до края на живота си. До гроба. Ана. Само Ана. Устните ѝ бяха под неговите, тялото ѝ бе хладно и тънко. Образите, които минаваха през главата му, бяха тъмни и опасни като неразорана земя, като старо вино. Тя му отдаваше всичко. Главата му се въртеше. Той зарови лице в шията ѝ и остана тих и неподвижен.

— Ана? — Гласът му бе неравен, а ръцете — все още нежни.

— Не мога да кажа, че е нещо, което не искам. — Играта, която играеха, на дърпане и отпускане на въжето, свърши и я остави слаба и бездиханна. — Но не мога да бъда сигурна, че е... — Тя сви рамене.

Можеше да види лицето ѝ осветено от свещите. Кожата ѝ бе бледа, очите — тъмни. Под ръката си усещаше пулса ѝ — ускорен и забързан.

— Не съм очаквала, че ще се чувствам така, Дениъл. Трябва да помисля.

— Остави на мен. Мога да мисля и за двама ни.

Ана вдигна ръце към лицето му, преди да успее да я целуне отново.

— Точно от това се страхувам. — Размърда се и седна. Роклята ѝ бе отворена до кръста, а бялата ѝ кожа за пръв път бе изложена на показ на мъжки очи. Ала не чувстваше срам. Започна да се закопчава. — Това, което става помежду ни, е най-важното решение в живота ми. Трябва да го взема сама.

Той я хвана за раменете.

— Но то вече е взето.

Част от съзнанието ѝ казваше, че е прав. Част от нея бе ужасно уплашена, че е точно така.

— Ти си сигурен за това, което искаш. Аз не съм. Докато е така, не мога да ти обещаю нищо. — Пръстите ѝ уж бяха стабилни, а трепереха. — Може изобщо да не бъда в състояние да ти обещаю нещо.

— Когато те държах в прегръдките си, знаеше, че така трябва. Можеш ли да твърдиш, че когато те докосвам, не чувстваш нищо?

— Не, не мога. — Колкото по-настоятелен ставаше той, толкова по-спокойна ставаше Ана. — Не мога и затова ми трябва време. Защото каквото и решение да взема, то трябва да бъде направено с ясно съзнание.

— С ясно съзнание! — бесен, Дениъл стана и тръгна из стаята. — Моето е замъглено от мига, в който спрях очите си на теб.

Тя също стана.

— Тогава, независимо дали ти харесва, или не, и двамата имаме нужда от време.

Той взе чашата с бренди, което бе оставила и го пресуши.

— Ти се нуждаеш от време!

Никога не беше го виждала толкова гневен, толкова ядосан и развълнуван. Една умна жена би трябвало да пази сърцето си, напомни си с усилие Ана.

— Ще бъда в Ню Йорк три дни. Това е твоето време. Когато се върна, искам да си взела решение.

Тя вирна брадичка, излагайки елегантната си дълга шия на показ.

— Не ми поставяй срокове, нито ултиматуми, Дениъл.

— Три дни — повтори той и седна на канапето, което се огъна под него. — А сега ще те заведа у вас.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато трите дни се превърнаха в седмица, Ана не знаеше дали да се чувства облекчена или сърдита. Да бъде безразлична и просто да продължи да живее живота си както досега, беше невъзможно. Той ѝ беше поставил срок, а сетне изобщо не се появи поне за да чуе решението ѝ, което тя, в интерес на истината, така и не беше взела.

Когато имаше проблем, Ана винаги го решаваше. Беше въпрос на обмисляне на всички нива и оценка на всички възможности и приоритети. Изглежда във връзката ѝ с Дениъл имаше прекалено много нива, с които трябваше да се справи. От една страна той беше груб, самохвалко и досадник. От друга беше весел и с него ѝ беше хубаво. Можеше да бъде непоносимо арогантен... И непоносимо приятен. Острите му ръбове никога нямаше да бъдат загладени. Имаше обаче бърз и остър ум. Беше интригант. Но се смееше над себе си. Имаше чувство за хумор. Беше властен, обичаше да заповядва. Беше щедър.

Ала ако не може да анализира успешно Дениъл, как би могла да анализира своите собствени чувства към него? Изпитваше ли желание? Имаше много малко опит с подобно усещане, но все пак можеше да го различи. А как би могла да разпознае любовта? И ако можеше, какво би трябвало да направи?

Единственото нещо, за което бе сигурна по време на отсъствието му бе, че той ѝ липсваше. Беше сигурна, защото в противен случай едва ли би мислила толкова много за него. А тя мислеше. Обаче ако се предадеше, ако захвърлеше предпазливостта на вятъра и се омъжеше за него, какво щеше да стане с мечтата ѝ?

Можеше да се омъжи, да има деца и да посвети живота си на него. И да намрази всичко, което биха постигнали двамата заедно, защото щеше да се е отказала от призванието си. Това означаваше половин живот и Ана не бе сигурна, че ще успее да го живее. Ала ако отблъснеше Дениъл и продължеше по избрания път, това не би ли означавало също половин живот?

Тези въпроси я измъчваха нощем, не ѝ даваха мира и денем. На някои от тях намираше отговори и сетне ги отхвърляше. Така че все още не бе взела решение, защото знаеше, че направи ли го веднъж, то ще бъде окончателно и завинаги.

Насилваше се да изпълнява ежедневната си програма. За да не мисли непрекъснато, отиде на театър с приятели и на няколко партита. През деня се хвърляше в работата си в болницата с енергия, породена от объркването ѝ.

По навик винаги първо посещаваше госпожа Хигс. Не беше необходимо да има докторска диплома, за да види, че жената отпада и линее. Преди да се захване с останалите си задължения, Ана прекарваше в стая 521 толкова време, колкото бе необходимо.

Седмица след последната ѝ среща с Дениъл, след като сложи усмивката на лицето си, тя отвори вратата на госпожа Хигс. Този път щорите бяха пуснати и в стаята имаше повече сенки, отколкото светлина. Те сякаш се спотайваха в ъглите и чакаха. Ана видя госпожа Хигс, която бе будна и гледаше безмълвно увехналите цветя на масата. Очите ѝ светнаха, когато я забеляза.

— Толкова се радвам, че дойде! Тъкмо си мислех за теб.

— Как няма да дойда! — Ана остави списанията. Инстинктът ѝ подсказа, че точно днес госпожа Хигс не се нуждаеше от тях. — Иначе как бих могла да ви разкажа клюките, които чух на снощното парти?

Под претекст, че оправя чаршафите, Ана хвърли едно око на диаграмата. Сърцето ѝ се сви. Веднага видя, че влошаването на госпожа Хигс през последните пет дни се бе задълбочило. Но се насили да се усмихне, като взе стол и седна до леглото.

— Нали знаете моята приятелка Майра? — Ана помнеше, че историите на Майра развеселяват госпожа Хигс най-много. — Снощи бе облякла черна рокля без презрамки, чието деколте бе поне с пет сантиметра под приетото за прилично. Някои от по-възрастните дами щяха да получат удар.

— А мъжете?

— Ами... Мога само да кажа, че Майра през цялата вечер не остана без кавалер.

Госпожа Хигс се разсмя, сетне се хвана за гърдите, защото болката я връхлетя.

Ана веднага скочи на крака.

— Ще повикам лекар.

— Не. — Изненадващо силна, тънката ръка я спря. — Той само ще ми бие още една инжекция.

Ана погали ръката на жената и се опита да премери пулса ѝ.

— Само за успокоение на болката, госпожо Хигс. Ще ви бъде по-леко.

Жената се поизправи и приседна.

— По-добре да чувствам болка, отколкото нищо. Сега съм добре.

— Тя се усмихна. — А разговорите с теб са по-приятни от лекарствата. Върна ли се вече твоят Дениъл?

Все още мерейки пулса ѝ, Ана също седна.

— Не.

— Беше много любезно от негова страна да ме посети, преди да замине за Ню Йорк. Представи си, намина оттук, преди да отиде на летището!

Този неизвестен факт добави още смущение към объркването на Ана.

— Той обича да идва при вас.

— Каза, че когато се върне, отново ще дойде. — Госпожа Хигс погледна към розите, които Дениъл ѝ бе донесъл преди седмица. Беше забранила на сестрата да ги изнесе, макар че вече бяха увехнали. — Толкова е хубаво да си млад и влюбен.

Ана почувства лека болка в гърдите. Нима Дениъл я обичаше? Той я беше избрал, искаше я за жена, ала любовта бе друго нещо. Трябваше да говори с някой, но Майра изглеждаше прекалено заета напоследък, а нямаше никой друг, който би могъл да я разбере. Може би госпожа Хигс, когато се почувства по-добре. Затова се усмихна и я потупа по ръката.

— Сигурно сте била влюбена поне дузина пъти.

— Най-малко. Да си влюбен! О, това е като да караш сърф — нагоре, надолу, върхове и спадове, вълнения, трепети. Като въртележка — въртиш се, въртиш се и музиката свири! Ала да обичаш... — жената въздъхна, отдавайки се на спомените си. — Това е лабиринт, Ана. Има завои, обратни завъртания и улици без изход. Трябва да вървиш. Да вярваш и да продължаваш напред. Преживях го за кратко с моя съпруг и никога повече не посмях да вляза в лабиринта.

— Какъв беше той, вашият съпруг?

— О, беше млад и амбициозен. Пълнен с идеи. Баща му имаше бакалия и Томас бе решил да я разшири, да направи цяла верига от магазини. Беше много умен. Ако беше жив... Но това няма значение. Вярваш ли, че някои неща в живота на човека са предопределени?

Ана се замисли за необходимостта, която изпитваше да лекува. Опита се да не мисли за Дениъл.

— Да.

— Томас бе предопределен да умре млад, да изгори като красив бенгалски огън. И въпреки това успя да постигне толкова много за краткото време, което живя. Възхищавам му се, когато се обърна назад. Твоят Дениъл ми напомня за него.

— Как?

— Тази енергия! Може да се види, изписана върху лицата им. Тя казва, че са в състояние да постигнат удивителни неща. — Жената се усмихна отново, преодолявайки нов пристъп на болка. — Има коравосърдечие, безпощадност, които обаче означават, че ще преминат през всичко, което се изпречи на пътя им, за да постигнат целта си. Обаче има и нежност, и благородство. Това, което караше Томас да дава пълна шепа бонбони на детенце, което няма пари. Това, което накара Дениъл да дойде в болницата при една стара жена, която дори не познава. Аз промених завещанието си.

Ана стреснато скочи.

— Но, госпожо Хигс...

— Моля те, почакай. — Жената затвори очи за миг, в желанието си да възвърне малко сила на умореното си тяло. — По лицето ти виждам, че се страхуваш да не съм оставила всичко на теб. Успокой се. Томас ми завеща гнездо, пълно с яйца, аз инвестирах в него и се излюпиха пиленца. Това ми даде възможност да водя удобен и безгрижен живот. Нямам деца, нито внуци. Късно е да съжелявам. Искам да оставя нещо след себе си. Искам някой да ме запомни. — Тя погледна Ана. — Говорих с Дениъл за това.

— С Дениъл ли? — Ана приближи към леглото.

— Много е умен, като Томас. Казах му какво искам да направя и той ми обясни как. Заръчах на адвокатата си да учреди стипендия. Дениъл се съгласи да стане изпълнител на волята ми, така че ще може да контролира нещата.

Ана отвори уста да промени темата на разговор, защото не искаше да говорят за смърт, ала реши, че не бива.

— Каква стипендия?

— За млади жени, решили да учат медицина. — Доволна от изуменото изражение върху лицето на Ана, госпожа Хигс се усмихна. — Знаех, че ще ти хареса. Мислех си какво ли мога да направя с парите си, после си мислих за теб и за всички сестри тук, които са толкова любезни и добри с мен.

— Но това е чудесно, госпожо Хигс!

— Можех да умра сама, без да има до мен никой, с когото да си поговоря. А тук бях щастлива. — Жената посегна и хвана ръката на Ана. Стисна я, ала Ана усети само леко докосване. — Мила, не прави грешката, която направих аз, като си мислех, че нямам нужда от никого. Вземи любовта, когато ти я предлагат. Нека тя да е жива заедно с теб. Не се страхувай от лабиринта.

— Добре — прошепна Ана. — Няма.

В очите на старата дама имаше само болка. Нищо друго. Тя се загледа в светлината, процеждаща се през щорите.

— Знаеш ли какво бих направила, ако можех да започна отначало?

— Какво?

— Щях да взема любовта. — Светлината помръкна, но госпожа Хигс се усмихваше. — Много е глупаво да се мисли, че може да си щастлив на части. Томас го знаеше отлично. — Изтощена, тя затвори очи. — Остани с мен още малко.

— Разбира се.

И така Ана остана в полутъмната стая. Държеше тънката ръка на жената, слушаше накъсаното ѝ дишане и чакаше. Когато всичко свърши, тя преодоля вълната от негодувание, което я изпълни пред несправедливостта на смъртта. Стана тихо и целуна челото на госпожа Хигс.

— Няма да те забравя.

Спокойна и тъжна излезе в коридора и тръгна към госпожа Келърман. Заета с приемането на пет нови болни, старшата сестра едва вдигна глава.

— Доста сме заети в момента, госпожице Уитфилд.

Ана остана неподвижна. Когато проговори, гласът ѝ бе спокоен.

— Ще трябва да повикате доктор при госпожа Хигс.

След секунда госпожа Келърман стана.

— Болки ли има?

— Не. Вече няма — скръсти ръце Ана.

В очите на сестрата премина разбиране и Ана си помисли за миг, че видя дори сянка на съжаление.

— Благодаря ви, госпожице Уитфилд. Сестра Бейтс, повикайте доктор Лидърман веднага. Стая 521.

Без да дочака отговор, тя тръгна надолу по коридора. Ана я последва и остана до вратата. След минута госпожа Келърман излезе.

— Няма нужда да стоите тук, госпожице Уитфилд.

Ана обаче продължи да стои до вратата със скръстени ръце.

— Госпожа Хигс си няма никого.

В очите на сестрата се мярна сянка на състрадание и разбиране. Тя пристъпи към нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Добре, ще кажа на доктора, че искате да говорите с него.

— Благодаря ви.

Ана се отдалечи по коридора до малката стая, която бе нещо като чакалня, и седна. Минутите течаха, а тя се чувстваше все по-спокойна. Ето, с това щеше да се сблъсква всеки ден отсега нататък. Ден след ден, през целия си живот. Краят на госпожа Хигс бе първата ѝ среща със смъртта. Стомахът ѝ се сви на топка. Нямахше да бъде последната. Смъртта щеше да стане неразделна част от живота ѝ. Нещо, с което трябваше да се бори, нещо, което трябваше да се научи до приема. От този миг трябваше да се научи и да се защитава от нея.

С дълбока въздишка Ана затвори очи. Когато ги отвори отново, видя Дениъл да върви насреща ѝ.

За миг спря да мисли. Главата ѝ се изпразни. После забеляза розите в ръцете му. Сълзите потекоха, замъглиха очите ѝ и тя се разрида.

— Знаех, че ще те намеря тук.

Всичко в него бе агресивно. Походката, лицето, гласа. Но за част от секундата Ана си помисли за утешението и удоволствието да се хвърли в прегръдките му и да се наплаче на воля.

— Аз съм тук всеки ден.

Това никога нямаше се промени. Сега, повече от всякога, тя знаеше, че няма да промени решението си да бъде лекар.

— Трябваше ми повече време да уредя нещата в Ню Йорк.

Беше прекарал нощите буден, тревожен и мислейки само за нея. Понечи да заговори отново, ала нещо в очите ѝ го спря.

— Какво се е случило?

Трябваше да проследи погледа ѝ към розите, които държеше, за да разбере.

— По дяволите! — С приглушено проклятие той остави цветята на пейката. — Тя сама ли беше?

Това, че попита първо за бедната госпожа Хигс, я накара да протегне ръка към него.

— Не, аз бях с нея.

— Добре тогава. — Ръката му бе студена като лед. — Ела, ще те заведа в къщи.

— Не. Искам да говоря с лекаря ѝ.

Дениъл понечи да възрази, но сетне се отказа и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Ще остана с теб.

Двамата седяха мълчаливо. Ароматът на розите бе силен и замайваше главите. Бяха пъпки, много свежи, почти росни. Част от кръга, припомни си Ана. Не беше възможно да приемеш живота, без да приемеш смъртта. Това бе кръговрат.

Когато докторът дойде, Ана бавно стана.

— Госпожице Уитфилд, госпожа Хигс много пъти ми е говорила за вас. Вие сте студентка по медицина, нали?

— Да — кимна тя.

— Тогава знаете, че преди няколко седмици извадихме злокачествен тумор от дроба ѝ. Имаше и друг. Ако я оперирахме още веднъж, това щеше да я убие. Единствената ни възможност бе да я оставим да умре, но колкото може по-безболезнено.

— Разбирам. — Някой ден щеше да ѝ се налага да взема същите решения. — Госпожа Хигс нямаше семейство. Бих искала аз да се заема с погребението ѝ.

Спокойствието ѝ го изненада, както и думите ѝ. Докторът загледа лицето ѝ и реши, че ако е научила всичко това в университета, щеше да му бъде интересно и приятно да работи след време с нея.

— Сигурен съм, че това лесно може да се уреди. Адвокатът на госпожа Хигс ще се свърже с вас.

— Благодаря ви. — Тя му подаде ръка.

Доктор Лидърман я пое и я стисна. Хладно, но силно ръкостискане. Да, щеше да му е приятно да наблюдава работата ѝ.

— Отиваме си — каза Дениъл, когато останаха сами.

— Не съм завършила смяната си.

— Днес няма да я завършиш. — Той я хвана за ръка и я поведе към асансьора. — Поеми си поне глътка въздух. Не спори — добави бързо, усетил, че Ана се наостри. — Има нещо, което искам да ти покажа.

Можеше да спори, разбира се. Само съзнанието, че можеше да го направи, я накара да се откаже. Щеше да отиде с него, защото знаеше, че утре ще се върне пак тук и ще направи това, което трябва.

— Шофьорът ще ни закара до вкъщи — рече Дениъл, когато излязоха навън. — Искам да взема другата кола.

— Моята е тук.

Той вдигна вежди и кимна.

— Тогава изчакай за минута. — Отиде до ролс-ройса и освободи Стивън. — Ще използваме твоята. Искаш ли да караш?

— Да. — Те приближиха към малката бяла открита кола.

— Много е хубава, Ана. Всъщност винаги съм се възхищавал на вкуса ти.

— Къде отиваме?

— На север. Ще ти показвам пътя.

Доволна, че можеше да кара и да не мисли за друго, да усеща вятъра в косите си и да не знае посоката, Ана излезе от града. За известно време Дениъл я остави сама с мислите ѝ.

— Сълзите няма да те направят по-слаба — подметна небрежно той. — Поплачи си, ако искаш.

— Знам — въздъхна тя. — Но все още не мога. Разкажи ми за Ню Йорк.

— Лудница. Харесва ми. — Дениъл се засмя и прехвърли ръка върху седалката. — Не е място за живеене, не и за мен. Обаче те хваща за гърлото и ти влиза в кръвта. Като наркотик е. Чувала ли си за издателството „Дънрипъл Паблшинг“?

— Разбира се.

— Вече е „Дънрипъл и Макгрегър“. — Беше доволен от начина, по който бе уредил нещата.

— Много престижно.

— По дяволите престижността, те се нуждаят от свежа кръв и от пари.

— А ти от какво се нуждаеш?

— От разнообразие. Не обичам да връзвам в една кърпа всичките си интереси.

Ана леко се понамръщи и се замисли.

— Откъде знаеш какво да купуваш?

— Старите компании губят почва, новите бързо фалират. Първите ми дават нещо, което да укрепя, вторите нещо, което да... — той се поколеба, търсейки най-точната дума, която да използва. — Експлоатирам.

— Ала ти не си сигурен, че всички компании, които купуваш, ще се съвземат.

— Повечето не могат. Но това е играта.

— Звучи порочно.

— Може би. Такъв е животът. — Дениъл я загледа. Лицето ѝ бе все още малко бледо, ала очите ѝ бяха спокойни. — Докторът знае, че не всички негови пациенти ще се оправят. Това обаче не го кара да спре да приема нови, нали?

Той разбираше. Би трябвало да го очаква от него.

— Така е.

— Ние всички поемаме рискове, Ана. Ако живеем истински.

Тя продължи да кара мълчаливо още доста време, следвайки указанията на Дениъл. През главата ѝ минаваха мисли, а тялото ѝ се тресеше от чувства. Беше дълго пътуване и трябваше да я успокои. Когато стигнаха до брега на океана, Ана чувстваше прилив на енергия. Като посочи малко магазинче край пътя, Дениъл каза:

— Спри тук.

Тя отби до тротоара и попита:

— Това ли искаше да ми покажеш?

— Не. Но предполагам, че си гладна.

Ана сложи ръка на корема си, преди да отвори вратата.

— Май наистина съм. — И понеже реши, че ще е по-добре да купят не само кутия бисквити, го последва в магазина.

Вътре имаше какво ли не — консервирани храни по лавиците, сухи колбаси и сирена в хладилниците. Прясно намазаният с восък под

светеше под краката им. На тавана бавно се въртеше огромен вентилатор.

— Господин Макгрегър! — Една закръглена женичка излезе иззад тезгяха. На лицето ѝ бе изписано истинско удоволствие, че го вижда.

— О, госпожо Лоуви! Хубава, както винаги.

Жената имаше лице като на кон и си го знаеше много добре. Но посрещна комплимента с висок смях.

— Какво мога да направя за вас днес? — Огледа преценяващо Ана, усмихна се и показа липсващия си преден зъб.

— Дамата и аз искаме да си направим малък пикник. — Дениъл се наведе над тезгяха. — Я кажете, имате ли от онези топящи се в устата бифтеци, които ми дадохте последния път?

— За съжаление нито грам. — Жената му намигна. — Обаче имам такава шунка, която ще ви накара да си въртите очите и да благодарите на създателя.

Очарован, Дениъл взе ръката на жената и я целуна.

— Ще си въртя очите и ще благодаря на вас, госпожо Лоуви.

— Ще направя един сандвич за дамата. И два за вас. — Погледът, който му отпрати, беше пронизателен и приятелски. — Ще ви дам и един термос с лимонада, ако купите термоса.

— Дадено.

Жената отиде в задната стаичка.

— Ти си бил тук и друг път — рече сухо Ана.

— Неведнъж. Това е съвсем малко магазинче. — Знаеше, че семейство Лоуви го притежава, зарежда със стоки и поддържа в идеална чистота. — Мисля, че ако прибавят още една стая и сложат бар и грил, госпожа Лоуви ще се прочуе със сандвичите, които прави. И ще забогатее.

Ана забеляза погледа в очите му и се разсмя.

— Лоуви и Макгрегър.

Той също се разсмя и се облегна на тезгяха.

— Не, само Лоуви. Понякога е по-добре да останеш партньор в сянка.

Госпожа Лоуви се върна с огромна кошница в ръце.

— Направете си пикника и ми върнете кошницата. Тя не е нова. — Отново намигна. — Но термосът е.

Дениъл извади портфейла си и подаде на жената банкноти. Толкова много, че Ана учудено вдигна вежди.

— Поздравете господин Лоуви от мен.

Парите изчезнаха моментално в някакъв невидим джоб.

— Непременно. Приятно прекарване.

— Благодаря. — Дениъл взе кошницата и излезе от магазинчето.
— Ще ми дадеш ли да карам?

Ана вече бе извадила ключовете на колата. Тя не позволяваше на никого да кара колата ѝ, макар че баща ѝ намекваше, а Майра направо настояваше. Затова се поколеба за миг, сетне му ги подаде.

След няколко минути бяха сред полето. Не бе виждала досега толкова тесен път и с толкова много завой. Той криволичеше покрай брега и зад всеки завой се откриваше нова гледка към океана с бели вълни и слънчеви зайчета по повърхността. На човек направо му спираше дъха от толкова красота. Имаше остри стръмни скали с цвят на безкрайно сиво, тук-там с леки намеци на червено и зелено. На някои места те сякаш бяха издялани с длето или брадва, на други като че ли бяха натрошени с мотика. Вълните се блъскаха в тях, после се връщаха обратно, за да съберат сили и отново да нападнат. Каква сила, непокорност, свобода, помисли си Ана. Водеше се една безкрайна война, която също беше кръговрат. Опиянена от мириса на морето, тя се облегна назад.

Километър след километър те се изкачваха. Дърветата, които растяха от едната страна на пътя, бяха криви, превити от постоянния напор на вятъра. Ана се чудеше, какво ще направи Дениъл, ако насреща им излезе друга кола. Това явно не го безпокоеше.

Тя гледаше морските тини, които кацаха върху вълните, а после се устремяваха към слънцето.

Когато пътят стана равен, бе почти разочарована. После видя пред себе си парче земя. Цялата обрасла с висока трева, камениста, заобиколена от всички страни с море, тя се простираше до самия край на скалите. Нещо сякаш я прониза, остро като стрела и сладко като целувка.

Дениъл спря колата и се загледа, поглъщайки гледката с ненаситни очи.

Както винаги, дивата природа го плени и превзе. Можеше да почувства морето, вятъра. Тук беше неговото място. Беше си у дома.

Без да каже дума, Ана излезе от колата. Беше очарована. Вятърът я блъскаше, но можеше да усети спокойствието, което цареше във въздуха. Независимо откъде идеше, от земята или от въздуха, това чувство за постоянно движение и вътрешна неподвижност винаги щеше да остане.

— Това е твоя земя — прошепна тя, когато застана до него.

— Тъй.

Вятърът блъсна лицето ѝ и разроши косите, ала Ана ги отмести. Искеше да вижда всичко.

— Красиво е.

Каза го просто, толкова просто, че той не можа да отговори. До този момент Дениъл не бе осъзнавал, че всъщност искаше да ѝ покаже мястото и искаше тя да го приеме, да го разбере. Не бе знаел колко важно бе за него да го заобича така, както той, от мига, в който го видя. Слънцето освети лицето му, когато взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Тук ще построя къщата — посочи Дениъл и тръгна заедно с нея. — Близо до скалите, за да чуваш морето и да бъдеш част от него. Ще бъде от камъни, огромни и здрави. Прозорците ще стигат от тавана до пода, а входната врата ще бъде толкова широка, че трима мъже да влизат през нея едновременно. Тук... — той спря, търсейки очите на Ана. — Ето тук ще бъде кулата.

— Кула ли? — Тя го погледна почти хипнотизирана. — Ти замък ли ще строиш?

— Точно така. Ще бъде замък. И гербът на Макгрегър ще стои над вратата.

Ана се опита да си го представи и поклати глава. Смяташе идеята за вълнуваща, но в същото време неразбираема.

— Защо толкова голям?

— Защото ще остане. Моите праправнуци ще го притежават. — Като я остави, Дениъл се върна при колата и взе кошницата.

Неспособна да прецени нито неговото, нито своето собствено настроение, Ана взе одеялото, което госпожа Лоуви им бе дала, и го разстла на тревата. Освен сандвичите, имаше купа с картофена салата и две дебели парчета кейк.

Като разстла полата си в широко ветрило около коленете си, Ана седна и загледа облаците.

Толкова неща се бяха случили за толкова кратко време. И все пак ѝ се струваше, че досега животът ѝ е бил окачен на връв в килери или затворен зад решетки. Никога повече нямаше да знае какво ще открие, ако се обърне надясно или наляво. Пътят, който ѝ бе изглеждал толкова ясен и прав, бе започнал да криволичи. Не виждаше нищо, освен завоите на лабиринта.

Тъй като Дениъл мълчеше, тя също запази мълчание.

— В Шотландия — започна той, сякаш говореше на себе си, — живеехме в малка къщичка. Не по-голяма от вашия гараж. Бях на пет или шест години, когато майка ми се разболя. След като роди брат ми всъщност никога повече не се оправи. Баба ми идваше всеки ден, за да сготви и да ѝ помогне за бебето. А аз седях с мама и ѝ говорех. Тогава не осъзнавах колко млада е била.

Ана хвана коленете си с ръце. Очите ѝ бяха пълни с интерес. Преди няколко седмици би го слушала само от учтивост, ако бе започнал да ѝ говори за миналото си. Сега сякаш половината свят се въртеше около това, което Дениъл казваше.

— Продължавай, моля те.

Не му беше лесно и не бе имал намерение да говори за това. Сега обаче откри, че има нужда да ѝ разкаже всичко.

— Баща ми се връщаше в къщи от мината. Кожата му бе черна и набита с въглищен прах, а очите червени и възпалени. Господи, колко ли е бил изморен! Но сядаше при мама, играеше си с бебето и ме изслушваше, когато му разказвах детските си грижи и неволи. Мама линееше и след пет години, когато бях на десет, си отиде. Страдала е през цялото време, но нито веднъж не я чух да се оплаче.

Ана си помисли за госпожа Хигс. Този път не успя да сдържи сълзите си и те потекоха на воля. Дениъл не каза нищо, само се заслуша в песента на морето.

— Баба ми дойде да живее с нас. Корава старица беше тя. Накара ме да уча. Когато станах на дванадесет, слязох в мината, ала можех да чета, да пиша и да смятам по-добре от големите мъже. Дори бях пораснал колкото някои от тях. — Той се разсмя и сви ръката си в юмрук. Беше благодарен повече от всичко на света на баба си. А също и на природата за ръста, с който го бе надарила. — В мините бе истински ад. Прах в дробовете, в очите. Всеки път, когато земята се разлюлее, очакваш да умреш и само се молиш това да стане по-бързо.

Бях на около петнадесет, когато Макбрайд, който бе собственик, ме забеляза. Той откри, че съм умен, че боравя умело с цифрите, и започна да ме използва да му правя сметките. Освен това, понеже беше почтен човек, ми плащаше допълнително. За една година излязох от мините и се захванах само със сметките. Ръцете ми станаха чисти. От деня, в който съм започнал да работя, татко слагаше половината от припечеленото в една тенекиена кутия. Когато бяхме много зле, можеше да изхарчим парите, но той не позволи. Дори когато печелех много повече в офиса, пак ме караше да слагам половината в кутията. Същото правеше и с брат ми Алън.

— Искал е да се измъкнете — прошепна Ана.

— Тъй. Татко имаше мечти и планове за мен и Алън — да се измъкнем от мините, да отидем далеч от всичко, което той трябваше да преживее. — Дениъл се обърна към нея, очите му бяха горещи и гневни. — Бях на двадесет години, когато главната шахта се срути. Копахме три дни и три нощи. Умряха тридесет мъже. Баща ми и брат ми бяха сред тях.

— О, Дениъл! — извика Ана и сложи глава на раменете му. Това бе повече от скръб. Чувстваше, че в него гори ярост срещу несправедливостта, мъка и негодувание. Беше изпълнен с гняв. — Колко ми е мъчно!

— Когато ги погребяхме, се заклев, че това няма да бъде краят за мен. Това бе началото. Направих всичко, за да се измъкна от мизерията. Беше късно да взема със себе си и баба. Тя не живя още много дълго и единственото, което ме помоли, преди да умре, бе да продължавам по пътя и да не забравям откъде съм тръгнал. Аз ще удържа на обещанието си, Ана. — Той обърна главата ѝ към себе си така, че да я гледа в очите. — За баба ми, за мен, за татко и брат ми. Ще съградя всеки камък на този дом.

Тя го разбираше.

Разбираше също така, че тук, върху ветровитите скали, в средата на голата земя, която Дениъл бе избрал за дом, се бе влюбила безвъзвратно в него. Ала заедно с разбирането идеха и въпросите.

Ана стана и тръгна към мястото, където си представяше къщата. Знаеше, че той ще я построи. И тя щеше да бъде прекрасна. Величествена.

— Те ще бъдат горди с теб.

— Някой ден ще се върна при тях, за да видя всичко отново, за да си спомня всичко. Искам ти да си с мен.

Ана се обърна и си помисли, че през целия си живот досега се бе подготвяла за това движение, за тази крачка. Това вероятно бе първата ѝ стъпка в лабиринта.

— Страхувам се, че няма да мога да ти дам всичко, което искаш, Дениъл. Още повече се страхувам, че ще се опитам да го направя.

Той тръгна към нея. Помежду им имаше все още много разстояние, както в преносния, така и в буквалния смисъл.

— Ти ми каза, че ти трябва време. Аз те помолих да решиш. Сега те моля да ми кажеш какво е решението.

Ана стоеше, спокойна и уверена, сякаш на ръба на вечността.

СЕДМА ГЛАВА

Ана искаше да му даде всичко. Да му даде неща, за които не бе й сънувал. Искаше да вземе всичко и да го задържи завинаги. В този миг осъзна, че ако направи тази единствена крачка, тя ще означава страшно много за тях. Една стъпка, която щеше да промени живота им, дори ако по-късно можеше да бъде направена стъпка назад. Една крачка и нямаше да има колебание какво е било казано, какво е било направено и какво е било дадено. Ана вярваше в съдбата, но я посрещаше с отворени очи и бистър ум.

Въпреки че чувствата се бореха в нея, съзнанието й работеше. Какво бе любовта? Това бе сила по-голяма и по-могъща от логиката, с която винаги бе живяла. Заради любовта се разпалваха войни, събаряха се империи и умираха хора. Тя подлудяваше мъжете и превръщаше жените в глупачки.

Можеше да обяснява с часове това чувство, ала никога нямаше да промени силата му.

Двамата с Дениъл стояха на скалите. Вягърът блъскаше сушата, стенеше сред високите треви, лудееше из земята, която той бе избрал, за да я насели с мечти и бъдеще. Ако Дениъл беше нейната съдба, то Ана щеше да я посрещне с вдигната глава и усмивка.

Той гледаше страшно, почти свирепо. Очите му изгаряха нейните, докато слънцето светеше в гърба му и създаваше около главата му огнен ореол. Приличаше на бог, въпреки че беше от плът и кръв. Зевс, Тор, помисли си Ана. Беше мъж, който сам кове съдбата си и ще премести планини, ако трябва, за да получи това, което е пожелал. А той е пожелал нея. Ана.

Тя имаше време, за да вземе решението си на бистра глава. Но чувствата, които я вълнуваха, вряха и кипяха и не й даваха покой. Как можеше да го гледа, да чете желанието в очите му и да бъде спокойна? Той говореше за семейство, за бъдеще, да обещания, които не бе сигурна, че бе в състояние да сподели. Ала имаше нещо, за което бе

сигурна, че можеше да направи още сега. Нещо, което можеше да му даде, и то само веднъж в живота.

Ана вдигна смело глава и пристъпи в прегръдките му.

Те се сграбчиха нетърпеливи, изгарящи от страст и копнеж. Устните ѝ намериха неговите и се сляха с цялото неудържимо желание, което извираше от съществуването ѝ. Ана почувства по кожата си огън. Той се разливаше и превръщаше тялото ѝ в бушуващ вулкан, който всеки миг щеше да избухне и се разлее. Съществуваше само тук и само сега. Нищо друго вече нямаше значение.

Дениъл зарови ръце в косите ѝ. Пръстите му я галеха и фибите, с които бе прихванала косата си, паднаха на земята. Устните му бяха настойчиви, преминаваха по лицето, по устата, по шията ѝ, сякаш бе жизненоважно да вкуси всяка частица от нея. Шепнеше името ѝ и не спираше да я целува. Когато се притисна към него, тя почувства невероятния прилив на чувство, което само една жена може да изпита. Главата ѝ се завъртя от откритието да бъде едновременно покорна и в същото време да заповядва безмълвно. После всичко се завъртя и остана само усещането за съществуване. Беше там, където искаше да бъде.

Без да се изпускат от ръце, те легнаха на тревата. Дори вятърът не можеше да мине помежду им, толкова плътна бе прегръдката им. Като любовници, които са били разделени дълги години, те се хвърлиха един към друг без колебание, без мисъл, жадни да чувстват удоволствието от докосването на плът до плът. Ана измъкна ризата му. Мускулите му играеха под ръцете ѝ. Тя започна да гали кожата му и чу как той простена.

Дениъл я искаше, сега, тук, веднага. Можеше да го по чувства с всеки удар на собственото си сърце. До този момент не бе разбирала колко важно е да бъде сигурна в това. Каквото и да бе искал от нея, каквито и планове да бе правил, всичко бе издухано и забравено заради едно всепоглъщащо чувство. Желание. Силно, безразсъдно отчаяно. И взаимно.

Той искаше да бъде внимателен, нежен, но Ана го подлудяваше и го хвърляше в светове, за които не бе и сънувал. Фантазиите и мечтите му бледнееха пред това, което изпитваше. Тя бе много повече от целта, която трябваше да постигне. Повече от битката, която трябваше да спечели или жената, която трябваше да покори. Ръцете ѝ бяха нежни и

учудени, а устните топли и настоятелни. Желанието, което го тресеше, се бе концентрирало в основата на врата му и изпращаше в мозъка му стрели, които го оставяха безсилен и оглушал. Не чуваше дори грохота на вълните в скалите. Чувстваше мириса на диви треви, когато целуваше шията ѝ, ала нейното ухание бе по-силно. Беше толкова мъничка, така сърцераздирателно фина и крехка, че Дениъл я събличаше с внимание, сякаш се страхуваше, че ще я счупи. Но Ана се притискаше към него, без да се страхува, без да се пази.

Повече не можеше да се въздържа. Кожата ѝ бе като кипнало мляко под горещото слънце, тялото ѝ бе тънко и оформено като порцеланова статуетка. Някоя друга жена не беше му действала по този начин. Със стенание, което излезе приглушено от гърлото му, Дениъл посрещна задъханото ѝ дишане.

Можеше ли да има повече удоволствие на света, помисли си Ана. Не, не беше възможно. И всеки път, когато устните му минаваха по кожата ѝ, получаваше ново. Не беше си представяла, че един мъж и една жена могат да споделят нещо толкова знойно под слънцето! Не беше знаела, че тя самата, дисциплинираната, рационална и самовладееща се Ана, ще се отдаде на страстта сред тревите, под небето на един каменист бряг. Всичко, което знаеше в момента бе, че няма значение кога, няма значение къде, отсега нататък винаги щеше да бъде с Дениъл.

Искаше да съхрани всеки миг, всеки звук и ласка. Но когато скъташе една, на мига я връхлиташе следващата и изместваше спомена за първата с новата си сила. И всичко се превръщаше във вихрена въртележка от чувства, които бе невъзможно да бъдат разделени. С беззвучен смях Ана осъзна, че всъщност не бе необходимо да разбира. Трябваше само да чувства. Когато повече не можеше да устои на желанието, тя му се отдаде с дива страст.

Кръвта бушуваше във вените и блъскаше в главата му, докато си помисли, че всеки миг ще избухне. Нейното тяло гореше в същия огън като неговото, а движенията ѝ следваха същия ритъм. Но тя бе невинна. Знаеше го, и въпреки че искаше да я обладае диво и с всичката сдържана досега сила, успя да се овладее. Ръцете ѝ го притискаха здраво към себе си, а устните ѝ го подканяха със сладка готовност и всеотдайност. Дениъл стисна зъби и задържа дъха си, когато ръката ѝ посегна към него.

— Ана...

— Искам те! — Шепотът ѝ се блъсна като гръмотевица в ушите му. — Нуждая се от теб, Дениъл. — По тялото му се разля болка. Казвайки тези думи, тя се почувства горда.

— Няма да те нараня. — Той повдигна главата ѝ и видя, че очите ѝ са затворени.

— Зная.

Дениъл повика всичките си сили на помощ, за да бъде внимателен. Тя беше топла и влажна и той за малко да загуби контрол, замаян от новото усещане. И преди беше имал жени, много жени. Ала нито една не бе като тази. Никога не бе изпитвал подобно нещо. Никога.

Ана го почувства в себе си, почувства, че я разкъсва и изпълва. Невинността ѝ бе пометена за секунда и заместена от удоволствие, което бе толкова всепоглъщащо, че надделя над болката. Почувства сила, която я връхлетя като вятърът, който блъскаше скалите. Опиянена от новото усещане, тя му се отдаде и се притисна още по-плътно към Дениъл. Чуваше го да повтаря името ѝ преди устните му да намерят отново нейните. После всичко изчезна в тъмната бездна на удоволствието и остана само екстазът.

Дениъл знаеше приказката за котката, която глътнала канарчето. Докато лежеше на тревата до Ана, сгушена в него, той се чувстваше точно като котарак, който току-що бе закусил с дузина.

Беше избрал красива и интелигентна жена, за да се ожени. Това бе изборът на мъж, който има намерение да построи империя, която ще просъществува поколения наред. А не беше ли щастие, че се бе влюбил в тази жена и бе открил, че освен красива и умна, тя бе ласкава, сладка, нежна и страстна! Неговата бъдеща съпруга, майката на неродените му още деца, му пасваше в любовта като ръкавица. Господ я беше направил за него!

Ана лежеше тихо до него, но той чувстваше по дишането и по начина, по който ръката ѝ лежеше върху гърдите му, че бе потънала в мисли. Знаеше, че не съжالياва. Главата ѝ лежеше на рамото му толкова естествено. Можеше да се закълне, че винаги са лежали така един до друг. Можеше да се закълне, че тревата под тях винаги е била мека, небето синьо, а слънцето горещо. Дениъл проследи облаците — небесни скитници, които плуваха над тях. След време децата им щяха

да лежат на тази трева и да гледат същите облаци, рисувайки в мечтите си своето бъдеще. Той никога не бе имал време за това като малко момче. Но заедно с Ана щеше да намери време и щеше да мечтае отново.

Можеше да лежи така часове наред, с шума на вълните и гальовните пръсти на вятъра и слънцето. Имаше своята жена, своята земя. И това бе само началото на пътя.

Знаеше, че бе време да тръгват. Това, което искаше да постигне за нея, не можеше да бъде направено на празната ливада. Въпреки това Дениъл прегърна силно Ана и се остави на удоволствието да лежи до нея и да крои прекрасни планове за бъдещето.

— В моята къща има достатъчно стаи — каза сякаш на себе си той. С полузатворени и преизпълнен с любов очи си представи Ана в къщата си. Тя щеше да добави нещата, които обикновено забравяше — вазите с цветя, музиката. — Разбира се, можеш да промениш всичко, каквото поискаш, или да изхвърлиш.

Тя загледа слънцето, което светеше през листата. Беше направила крачка напред. Сега бе време за крачката назад.

— Твоята къща и така си е хубава, Дениъл.

— Тъй, но е временна. — Той прокара пръсти през косата ѝ, като гледаше към мястото, където щеше да построи другата, къщата от мечтите му. Сега мечтите бяха станали общи, и на двамата. Колко бе хубаво, че вече имаше с кого да ги сподели. — Когато завърша тази, ще продам другата в Бостън. Или може да я запазим, заради бизнеса ми. Ще намаля пътуванията си, след като вече имам жена.

Облаците минаваха бавно над главите им.

— Ти трябва да пътуваш, това е важно за работата ти.

— Засега, да. — Ана почувства как ръката му се размърда под главата ѝ. — Ала не след дълго те ще идват при мен. И ще трябва да идват тук. Нямам намерение да оставям жена си сама и да прекарам живота си далеч от нея.

Ръката ѝ спря леко на гърдите му. Тя си помисли дали осъзнава колко самодоволно произнася фразата „моя жена“. Със същия тон мъжете казват „моята нова кола“.

— Аз няма да се оженя за теб, Дениъл.

— Пак ще ходя до Ню Йорк, но и ти ще идваш с мен — продължи той, сякаш не я чу.

— Казах, че няма да се ожена за теб.

Със смях Дениъл я придърпа така, че тя легна върху него. Кожата ѝ бе топла от слънцето и любовта.

— Какви ми ги говориш пак? Разбира се, че ще се ожениш.

— Не. — Ана сложи ръка върху лицето му. — Няма.

Докосването бе нежно, очите ѝ също.

— Но как можеш да го кажеш сега? — Той я сграбчи за раменете и раздруска. Първата му реакция бе паника, защото видя сериозния ѝ поглед. Част от успеха му се дължеше на способността му да превръща паниката в гняв. В яростна съпротива да преодолее пречките и да успее. — Моментът не е подходящ за игрички.

— Аз не играя. — Тя се отдръпна и започна да се облича.

Разкъсван от учудване, гняв и страх, Дениъл я сграбчи за ръката, преди да сложи блузата си.

— Ние току-що се любихме! Ти ми се отдаде!

— И го направих по свое желание и избор — отвърна тя. — Защото и двамата се нуждаехме от това.

— И ще продължим да се нуждаем. Затова ще се омъжиш за мен. Ана се опита да говори бавно и тихо.

— Не мога.

— Но защо, по дяволите?

Мускулите на стомаха ѝ се свиха на топка. Въпреки горещото слънце, ѝ стана студено. Искаше той да я пусне, ала знаеше, че бе безполезно да се съпротивлява. Неочаквано ѝ се прииска да избяга. Да бяга колкото може по-бързо и по-далеч.

— Ти искаш да се омъжа за теб, да създадеш семейство и да ме водиш тук и там, където те отвее работата ти.

Опита се да преглътне с мъка, защото знаеше, че тя говори истината.

— За да направя това, трябва да се откажа от онова, което искам аз. Не мога, Дениъл, дори и заради теб.

— Това са глупости. — Той махна с ръка. — Щом проклетата ти диплома е толкова важна, отиди и я вземи. Можеш да учиш дори и женена за мен.

— Не. — Ана се освободи и взе дрехите си от земята. Нямаше да се остави да я придума, нито да я омагьоса, макар че той можеше и двете. — Ако се върна в университета като госпожа Макгрегър, никога

няма да го завърша. Ти ще ме спреш, въпреки че сега не го осъзнаваш. Дори и да не го искаш.

— Дявол да го вземе! Та това е смешно!

Дениъл се изправи гол и красив. Слънцето светеше зад гърба му. Приличаше още повече на древен бог. За миг ѝ се прииска да разтвори ръце и да го прегърне, да се съгласи с всичко, което той казва. Но не го направи.

— Не е. Имам намерение да завърша медицина, Дениъл. И ще го направя.

— Значи предпочиташ докторството си пред мен. — Обиден и наранен, той не осъзнаваше, че това, което каза, не бе истина. Виждаше само, че единствената жена, която щеше да направи живота му пълноценен и истински, си отиваше.

— Искам и двете. Да бъда лекар и да бъда твоя жена. — Ана преглътна с мъка. Как можеше да бъде сигурна за неговите реакции, когато не бе сигурна за своите собствени? — Няма да се омъжа за теб — повтори твърдо тя. — Ала ще живея с теб.

Очите му се присвиха и заприличаха на цепки.

— Какво?

— Ще живея с теб в Бостън до септември. След това можем да наемем апартамент. А след това...

— След това какво?

— И аз не знам.

Главата ѝ бе изправена и вятърът си играеше с косата ѝ. Но лицето ѝ бе много бледо, а в очите имаше несигурност. Той я обичаше до полуда, ала яростта, която изпитваше в момента, беше също толкова голяма.

— Аз те искам за жена, не за любовница!

В очите ѝ припламна гняв.

— Че кой предлага това!

Като се обърна рязко, тя тръгна към колата. Той обаче я хвана за ръката и я завъртя така бързо, че едва не загуби равновесие.

— Какво, по дяволите, предлагаш тогава?

— Да живея с теб. — Не изпаднаше често в такова състояние, но когато се случеше, беше като разгневена фурия. Ако той не бе толкова заслепен от яда си, сигурно щеше да се стресне. — Не да ме издържаш. Нямам нужда от парите ти, нито от голямата ти къща или

от дузината рози всеки ден. Не ги искам. Искам само теб. И само Господ знае защо.

— Тогава се ожени за мен! — извика Дениъл. Все още гол, все още бесен, той я притисна към себе си.

— Защо смяташ, че можеш да имаш всичко, което поискаш, само защото си по-силен и по-гръмогласен? — Тя го отстрани и застана мъничка, крехка и нежна пред него. — Ще ти дам това, което мога, и нищо повече.

Той хвана главата си с ръце. Как да се оправи човек с подобна жена!

— Ако ти не искаш да мислиш за репутацията си аз съм длъжен!
Ана вдигна вежди.

— Ти по-добре помисли за своята собствена. — Тя го изгледа от главата до петите. — Като те гледам, не мислиш много за нея.

Дениъл грабна панталоните си и ги навлече, като ругаеше под нос. Друг мъж в неговото положение сигурно би изглеждал глупаво, помисли си Ана. Той изглеждаше великолепно.

— Само преди няколко минути те прелъстих и обладах — подзе отново Дениъл.

— Не се заблуждавай. — Тя се наведе и взе ризата му. — Преди няколко минути правихме любов. Което няма нищо общо с прелъстяването.

Той изтръгна ризата от ръцете ѝ и я навлече.

— Ти си по-твърда, отколкото изглеждаш, Ана Уитфилд!

— Така е. — Тя започна да събира нещата от пикника. — Веднъж ми каза да те приема такъв, какъвто си. Сега аз ти казвам същото. Ако искаш да бъдеш с мен, Дениъл, то трябва да се съобразяваш и с моите правила. Помисли върху това.

След тези думи тя го остави полуоблечен на поляната и отиде в колата.

Почти не си говориха по време на дългия път към Бостън. Ана не бе ядосана, но бе изтощена. Толкова неща се случиха за толкова кратко време и нито едно не бе планирано, както обикновено ставаше в живота ѝ. Трябваше ѝ време да помисли, да прецени и претегли

случилото се. Дениъл беше като електрическа искра. Не беше необходимо да говори, за да отгатне настроението му.

По дяволите настроението му, помисли си Ана. Нека да е ядосан! Това беше нещо, което прави отлично. Не всеки изглежда толкова хубав, когато е ядосан и бесен.

Любовница! Виж го ти! Беше готова да се ядоса отново, ала успя да се сдържи. Тя нямаше да бъде ничия любовница. Както нямаше да бъде ничия жена, докато не реши, че е готова. Щеше обаче да бъде любима на един мъж. При тази мисъл пулсът ѝ се ускори. По своя спокоен и уравновесен начин, Ана бе начертала пътя си, така както той своя.

Виж я ти! Щяла да живее с него! Дениъл стисна волана здраво и взе завоя с висока скорост. Ако беше спокоен, никога не би го направил. Предлагаше ѝ половината от това, което имаше, половината от всичко, което беше. Най-важното, предлагаше ѝ името си. А тя му го хвърляше обратно в лицето!

Нима си мислеше, че щеше да отнеме девствеността ѝ, ако не бе вярвал, че ще живеят заедно! Каква бе тази жена, да отхвърли разумното и като непослушно дете да настоява на своето си! Той искаше жена и семейство. Тя пък искаше парче хартия, което щеше да потвърждава, че има право да дупчи задниците на хората с игли!

Би трябвало да послуша съвета ѝ още от самото начало. Ана Уитфилд бе последната жена в Бостън, подходяща за негова съпруга. Затова трябваше да я забрави. Щеше да я остави пред вратата на къщата ѝ, да ѝ каже довиждане и да си отиде.

Но как да го направи, когато все още усещаше вкуса на устните ѝ върху своите, кожата ѝ под пръстите си, уханието на косите ѝ...

— Няма да стане.

Той спря рязко пред вратата на дома ѝ и спирачките изсвириха. Няколко метра по-надолу майка ѝ подрязваше розите. Стресната от шума, тя се изправи и стисна ножицата. Огледа се набързо и видя, че никой от съседите не бе обърнал внимание на шикозната открита кола на Дениъл и не наднича през прозорците.

— Това е твое право — отговори спокойно Ана.

— Сега ме слушай! — Като се обърна към нея, Дениъл я хвана за рамото.

Не искаше да спори, не искаше да се бори. В мига, в който спокойните ѝ тъмни очи срещнаха неговите, искаше да я сграбчи и да прави любов с нея, докато нямат сили да говорят.

— Слушам те — отвърна тя.

Ала той бе забравил какво искаше да каже.

— Това, което се случи между нас, не се е случвало на другите.

Ана се усмихна леко.

— Ще трябва да приема думите ти за чиста монета. Ти имаш повече опит от мен в тези работи.

Дениъл пламна.

— Това е само част от проблема — промърмори той и се насили да остане спокоен. — Искам да се ожения за теб, Ана.

Госпожа Уитфилд изтърва ножицата сред розовите храсти.

— Искам да се ожения за теб от мига, в който те видях.

— Това също е само част от проблема. — Тъй като сърцето ѝ вече му принадлежеше, тя вдигна ръце и покри лицето си. — Ти искаше някоя, подходяща за съпруга и реши, че това съм аз. Искаше да запълня една празнина в живота ти. Може би бих могла.

— Сега искам много повече.

Дениъл я притегли към себе си и тя видя огъня на желанието в очите му, а сетне усети устните му. Без колебание и без преструвка прие целувката. Да, така беше. Сега искаше повече. Много повече, отколкото и двамата можеха да дадат. Когато бяха заедно, както сега, нищо друго нямаше значение. Всичко избледняваше и губеше смисъл. Точно това я плашеше.

Дениъл се отдръпна.

— Сама видя какво можем заедно. И какво сме.

— Да. — Гласът ѝ вече не бе стабилен, но решението ѝ не бе променено. — И аз го искам. Ала искам теб, не и женитба.

— Искам да носиш моето име.

— А аз искам да имам сърцето ти.

— Не мислиш правилно. — Осъзнаваше, че и той не можеше да мисли. — Трябва ти малко време.

— Не ми трябва! — Преди да успее да я спре, тя излезе от колата. — Но на теб явно ти трябва. Довиждане, Дениъл.

Госпожа Уитфилд наблюдаваше дъщеря си, която вървеше по пътеката.

След миг Дениъл форсира колата и понечи да тръгне. Сетне явно се сети чия е, затова даде заден ход и се върна. Тръшна вратата, хвърли яростен поглед към къщата и тръгна в обратна посока.

С ръка на сърцето, госпожа Уитфилд се отправи към дома си.

— Ана! — Пърхайки с ръце, тя намери дъщеря си в подножието на стълбите. — Какво става?

Ана искаше да бъде сама. Искаше да отиде в стаята си, да затвори вратата и да си легне. Имаше толкова неща, с които трябваше да свикне, които трябваше да премисли. Искаше да плаче и сама не знаеше защо. Ала изчака майка си.

— Какво да става?

— Режех розите и чух... — объркана, госпожа Уитфилд разклати пълната с цветя кошница. — Е, може и да не съм чула добре... — тя спря, защото видя израза в очите на дъщеря си. Изглеждаше толкова пораснала! За да спечели време, майка ѝ свали ръкавиците си и ги остави на масата.

— Мислех, че нямаш навика да подслушваш, мамо!

— Разбира се, че не! И през ум не ми е минало! — Изведнъж тя се досети какво бе станало и очите ѝ се разшириха. — Ана, ти и господин Макгрегър да не би... Той?

Отново спря, защото не знаеше как да зададе въпроса.

— Да — отвърна с усмивка Ана и тръгна нагоре. — Ние правихме любов днес следобед.

— О! — Прозвуча смешно, но на друг звук просто не бе способна.

— Мамо! — Ана взе кошницата от ръцете ѝ. — Вече не съм дете.

— Това е очевидно. — С дълбока въздишка госпожа Уитфилд погледна сериозно дъщеря си. — Обаче ако господин Макгрегър те е прельстил, то...

— Никой не ме е прельстявал.

Майка ѝ премига неразбиращо с очи.

— Но ти каза...

— Че правихме любов. Нямаше нужда да ме прельстява. Аз исках. — Ана взе ръката на майка си. — Може бе ще е по-добре да седнем.

— Да. — Трепереща, майка ѝ се остави да я води. — Може би.

В приемната Ана седна до нея на канапето. Как да започне! Никога, и в най-лудите си мечти, не беше си представяла, че ще седи с майка си в тази претрупаната с вещи стая и ще си говорят за любовта и секса, който току-що беше правила на една гола поляна. Като си пое дълбоко въздух, тя започна.

— Мамо, никога преди това не съм била с мъж. Искях да бъда с Дениъл. Не го направих неосъзнато. Напротив. Искях го и дълго мислих преди това.

— Винаги съм казвала, че прекалено много мислиш — отговори машинално госпожа Уитфилд.

— Съжалявам. — Свикнала с родителската критика, Ана сложи ръце в скута си. — Знам, че не ти е приятно да го чуеш, но не мога да те излъжа.

Любов, объркване и благоприличие се бореха в главата на майка й. Любовта надделя.

— О, Ана! — С трогателен жест госпожа Уитфилд привлече дъщеря си към себе си. — Добре ли си?

— Разбира се. — Трогната, Ана сложи глава на рамото й. — Чувствам се чудесно. Това е като... И аз не знам... Сякаш са отключили бутилката и са пуснали духа ми на воля.

— Да. — Майка й премига през сълзи. — Така и трябва да бъде. Знам, че никога не сме говорили за тези неща. Трябваше, ала ти отиде в онова училище и се зарови в онези книги... — тя си спомни шока, който я връхлетя, когато бе взела един от учебниците на дъщеря си, за да хвърли бегъл поглед. — Сигурно това ме е накарало да се чувствам неадекватна.

— Това не е като книгите. — Ана откри, че все пак би могла да бъде снизходителна.

— Не е. — Майка й взе и двете й ръце. — Не искам да страдаш.

— Дениъл не ме кара да страдам. — Почервеня цялата, като си припомни колко бе внимателен. — Нещо повече. Той иска да се ожени за него.

Госпожа Уитфилд въздъхна с облекчение.

— Струва ми се, че го чух да казва нещо подобно, но ти отговори така, сякаш бе готова да се биеш с него.

— Не да се бия, мамо. Само не бях съгласна. Няма да се женя за него.

— Ана! — Когато майка ѝ се отдръпна, лицето ѝ бе строго. — Какви са тези глупости? Признавам, че невинаги съм те разбирала, ала те познавам достатъчно добре, за да знам, че между вас нямаше да се случи нищо, ако ти не си го премислила.

— Така е. — Загубила малко от увереността си, Ана притисна с ръце слепоочията си. — Може би прекалено много мисля, това ме плаши. Той си търси съпруга, мамо, така както един мъж си търси обувки, които да не му стягат.

— Но това е естествено! — Госпожа Уитфилд отново седна. — Някои мъже са поети, други са мечтатели, ала повечето са си само мъже. Знам, че всички момичета искат на всяка цена да има красиви думи и хубава музика, но животът не се състои в това. Той е нещо много по-сложно и голямо!

Изненадана, Ана погледна майка си. Знаеше, че не си пада много по философстването, а я гледай какви приказки говори!

— Ти искаше ли красиви думи?

— Разбира се. — Госпожа Уитфилд се усмихна, като си спомни миналото. — Баща ти е много добър човек, но езикът му е сух и скучноват, сякаш чете закон. Мисля, че господин Макгрегър е добър човек.

— Така е. Не искам да го загубя, ала не мога да се омъжа за него.

— Но, Ана...

— Смятам обаче да го обичам. И да живея с него.

Госпожа Уитфилд отвори уста, затвори я и едва преглътна от изненада.

— Май трябва да пийна нещо.

Ана стана и тръгна към сервизната масичка.

— Искаш ли шери?

— Не, налей ми скоч. Двоен.

Докато Ана сипваше, напрежението ѝ се стопи и премина в учудване.

— Дениъл има същите реакции. — Тя подаде на майка си чашата и я загледа как я изпи на един дъх. — Никога не съм крила нищо от теб.

Уискито избухна в стомаха на госпожа Уитфилд.

— Не, ти винаги си била до болка искрена.

— Много мисля за него. Много го харесвам. — Точно така, честна и искрена, напомни си Ана и си пое дъх. — Влюбена съм в него, мамо. Това е нещо, което сама съм избрала, но мисля, че не трябва да бързам. Ако се ожения за него, ще загубя всичко, за което се борих и учих.

Майка ѝ седеше с празната чаша в скута.

— Твоята диплома.

— Знам, че не можеш да ме разбереш. Никой не може. — Ана прекара ръце през косата си. Тя падаше по раменете ѝ като водопад от черна коприна и тя си спомни, че гребенчетата и фибите ѝ останаха там, на тревата, където правиха любов. Те нямаха значение, можеше да бъдат заменени. Друго бе загубила тя там, на онези скали, което не можеше да бъде върнато. — Знам дълбоко в сърцето си, че ако се ожения за Дениъл, никога няма да завърша. И никога няма да си простя. Мамо, опитах се и преди да ти обясня, че да бъда лекар не е просто нещо, което искам. Това е нещо, което трябва да бъда. То иде отвътре.

— Понякога трябва да претегляме нещата по важност и да направим избора си, Ана.

— А понякога не. — Объркана, Ана приклепна на колене пред майка си. — Знам, че е егоистично да го искам, но много дълго го премислях. Трябва да бъда доктор, а не искам да живея без Дениъл.

— А той?

— Той иска да се жени. Не може да види по-далеч от това.

— Както винаги, прекалено самоуверена! — Госпожа Уитфилд видя погледа в очите на дъщеря си — спокоен, умен, разсъдлив и изпълнен с решителност и едва-едва въздъхна. — Никога не помоли за нищо, а аз бях глупачка да си мисля, че си напълно задоволена. После изведнъж ти поиска всичко наведнъж.

— Не избрах да стана лекар, така като не избрах да обичам Дениъл. Това просто стана от само себе си.

— Ана, една такава стъпка ще ти донесе много мъка, много болка и нещастие. Ако обичаш Дениъл, тогава сватбата...

— Сега не е време и не съм сигурна дали ще му дойде някога. — Ана стана и тръгна из стаята. — Страхувам се да направя подобна грешка — заради него и заради себе си. Единственото, което знам, е, че не искам да живея без него. Може да не е правилно, но по-правилно ли би било ако продължим да бъдем тайни любовници? Можеш ли да

ми кажеш, че е по-приемливо, ако крадем по няколко часа на ден оттук и там, една нощ, един следобед?

— Никога не съм могла да ти кажа нищо.

— О, моля те! — Повече уплашена, отколкото искаше да бъде и да си признае, Ана клекна отново пред майка си. — Сега повече от всякога искам да ме разбереш. Това не е просто желание, въпреки че го има, и то в огромна степен. Това е нужда, необходимост да съм с него, да споделям сънищата и мечтите му, защото съм сигурна, че съм в състояние да го направя. Да го обичам тайно ще бъде лицемерие. Не мога да крия това, което чувствам. Не мога да крия това, което съм.

Госпожа Уитфилд погледна единствената си дъщеря, нейните честни тъмни очи и твърдата извивка на устата ѝ. Щеше ѝ се да може да отговори.

— Знаеш ли през какво ще се наложи да преминеш? Знаеш ли какво ще говорят хората за теб?

— Не ме интересува.

— Знам. Знам, че е невъзможно да ти кажа каквото и да е, след като си решила нещо, а и ти си достатъчно голяма, че да ти забранявам. Но не можеш да ме накараш да го одобря.

— Да, мамо. — За миг Ана постави глава в скута на майка си. — Но ако нещо дълбоко вътре в теб, в някое малко тайно ъгълче, може да ме разбере, то ще ми бъде достатъчно.

Въздъхвайки, госпожа Уитфилд докосна главата на дъщеря си.

— Не съм забравила какво е да си влюбен. Може би те разбирам и затова се страхувам за теб. Ти винаги си била добра дъщеря, но...

Ана лекичко се усмихна.

— Но?

— Винаги си била загадка за мен. Наистина, никога не съм ти казвала колко много се гордея с теб.

Ана почувства трепет.

— А аз никога не съм ти казвала колко много искам да получа твоето одобрение и да се гордееш с мен.

— Надявах се, че ще забравиш медицината и ще се омъжиш, така че да си щастлива, като всички момичета. В същото време те наблюдавах и се гордеех с теб. Защото не беше като другите.

Ана стисна пръстите на майка си.

— Не знам как да ти кажа колко много означава всичко това за мен, мамо.

— Мисля, че знам. Сега баща ти... — майка ѝ затвори очи, неспособна дори да си представи реакцията му.

— Ще бъде разстроен. Съжалявам.

— Аз ще се оправя с него. — Думите дойдоха по инерция, но госпожа Уитфилд знаеше, че са истина. Изправи рамене и се поизпъчи.

Ана повдигна глава с усмивка. За пръв път погледна майка си като жена и видя, че и тя ѝ отговаряше като жена.

— Обичам те, мамо!

— И аз те обичам. — Майка ѝ стана от канапето.

Ана с въздишка сложи глава на раменете ѝ.

— Прекалено много ли ще поискам, ако те помоля да ми пожелаеш щастие?

— Като от майка, да. — Усмихна се госпожа Уитфилд. — Като от жена, не.

ОСМА ГЛАВА

Дните минаваха и Ана започна да чувства страх. Никой не се обаждаше, нямаше визити. Нямаше бели рози, оставени до вратата. Единствените, които все още присъстваха в нейната стая и в дневната на майка ѝ, бяха от преди много дни. И те вече увехнаха.

Все по-често и по-често тя се хващаше, че поглежда през прозореца при звука на преминаваща кола или подскача при звъна на телефона. И всеки път се ругаеше през зъби и си обещавахе да не го прави. Но, разбира се, всичко се повтаряше отново и отново.

Никога не излизаше от болницата, без да провери дали на паркинга няма открита синя кола. Всеки път, когато пристъпеше вратата на голямата бяла сграда, очакваше да види един широкоплещест, червенокос мъж да я очаква нетърпеливо край бордюра. Но той не беше там, а тя продължаваше да го очаква.

Беше ѝ неприятно да открие, че бе станала зависима от него, ала още по-неприятно ѝ беше да открие защо бе станали зависима. Заради щастието. Преди да се появи той, беше доволна и от живота, и от кариерата си. Никога повече нямаше да бъде щастлива, защото Дениъл бе станал част от живота ѝ.

Един ден, докато четеше на едно момиченце със счупен крак приказка, мозъкът ѝ блуждаеше, без да вниква в четенето. Всъщност вече няколко пъти се хващаше, че мечтае или сънува с отворени очи. Като се смъмри, Ана насочи вниманието си към пациентката и историята, която четеше. Мислите ѝ се разпиляха като пясък.

Приказката с щастлив край, която четеше на малката си приятелка, не беше истина. Последното нещо, което щеше да направи, беше да седи със скръстени ръце и да чака принца да премери стъклената пантофка на крака ѝ. Освен това бе прекалено практична да вярва в замъци, извисили се кули сред облаци или в магии, които траят до полунощ. Хубаво бе, разбира се, като в приказките, да си помечтаеш за бели коне и герои, но една жена иска други неща в реалния си живот. В реалния живот жената иска... Е добре де, партньор. Не рицар

или принц, когото вечно да чака и да му се възхищава. Истинската жена се нуждае от истински мъж. А умната жена не би седяла в кулата на замъка и не би чакала той да дойде. Тя би живяла свой собствен живот и би потърсила осъществяване на своите възможности.

Ана винаги бе вярвала, че човек кове сам съдбата си като се бори, с търпение или логика, за своите желания и мечти. Така че защо стоеше и чакаше, запита се тя. Ако бе толкова независима, за каквато се мислеше и каквато претендираше, че беше, то защо стоеше тук, мотаеше се като малоумна и чакаше някой да ѝ се обиди! Всеки, който стоеше, без да предприеме нещо, докато наоколо стреляха, беше глупак и губещ. А тя нямаше намерение да бъде нито едно от двете.

Докато си мислеше тези нощи, Ани продължи да чете. Малкото момиченце заспа. Ана затвори книгата и излезе на пръсти и коридори. Срећна големия доктор със сериозните очи и му се усмихна. Беше сигурна, че той едва ли можеше да проумее завистта, която изпитваше към него. Никой, освен друг студент по медицина, не би я разбрал. Все пак, след няколко минути щеше да излезе от болницата по свое желание и да направи това, което току-що бе решила. Това пък бе нейното предимство.

Времето навън беше лошо. Бе дъждовен ден, а в същото време толкова горещ, че в мига, който дъждът докоснеше земята, се превръща в пара. Докато стигна до колата, тя се измокри до кости. Подкара из града, като включи радиото на максимална мощност, в унисон с настроението си.

Сградата, където се помещаваше „Олд Лайн Сейвингс енд Лоун“ бе величествена и вдъхваше доверие и малко страх. Когато прекоси зелената градина пред нея, Ана си помисли с почуда дали Дениъл бе направил промени. Вътре бе прясно боядисано и имаше нова подова настилка. Тя прокара ръка през косата си, за да изтръска водата от нея и се запъти към най-близката канцелария.

Седнал зад бюрото си, Дениъл преглеждаше рекламата, която през следващата седмица щеше да излезе във вестниците. Главният счетоводител се беше свил раболепно, но с явно неодобрение, когато му заяви, че ще я пусне! Ала младият асистент, когото бе наел наскоро, бе приел идеята с ентузиазъм. Някои идеи трябва да бъдат оформяни по инстинкт. Инстинктът подсказа на Дениъл, че рекламите ще повишат както интереса към фирмата, така и репутацията му. А те и

двете бяха важни. Той не само смяташе да изправи компанията на крака, но мислеше да основе дъщерна фирма в Салем само след две години.

Идеята го занимаваше от доста време, ала мислите му бяха далеч. Мислеше за дивия каменист бряг и за жената със самурена коса и тъмни знойни очи. Трепетът, който премина по тялото му, бе така осезаем, сякаш тя и в момента лежеше в прегръдките му. Вкусът на тялото и устните ѝ го хвърляха в отчаяние и нищо не можеше да ги замени. Дори тук, в собствената му канцелария, сякаш чувстваше уханието ѝ и я усещаше с клетките си — сладка и примамлива.

С нетърпелив жест, Дениъл отхвърли хартиите встрани и отиде до прозореца. Би трябвало да си потърси друга жена. Нали се закле, когато я остави пред тях и си тръгна? Дори се опита да го направи. Но всеки път, когато започваше да мисли за друга, в съзнанието му се появяваше Ана. Така дълбоко бе влязла в живота му, че там нямаше място за друга.

Той се загледа в дъжда. От прозореца Бостън изглеждаше сив и потискащ. Напълно съвпаднаше с настроението му. След като приключеше с работата и срещите си, щеше да се разходи покрай брега на река Чарлз, независимо какво бе времето, добро или лошо. Трябваше да бъде сам, далеч от сервитьори, приятели или подчинени. Но Ана пак щеше да е с него. Как можеше да избяга от нещо, което бе в кръвта, в клетките и костите на тялото му! Нямаше значение, че се опитваше да се убеди, че може да мине и без нея. Ана беше там. И никога нямаше да излезе.

Той искаше да се ожени за нея.

Дениъл се обърна и тръгна из стаята с ръце, сърдито мушнати в джобовете, и свъсени вежди. Предпочиташе да е гневен, отколкото объркан и уплашен. По дяволите жените, помисли си той. По дяволите точно тази, една-единствена, за която искаше да се ожени! Искаше да се събужда сутрин и да знае, че е до него. Искаше да се прибира нощем и да може да протегне ръка и да я докосне. Искаше да вижда как децата му растат в нея. Искаше всички тези неща с отчаяние и неутолим копнеж, които му бяха така неприсъщи, както и провалите.

Провал ли? Самата дума го накара да стисне зъби. Дениъл Макгрегър не беше свикнал с провали, не ги приемаше, нито ги

позволяваше. По дяволите другите жени, реши гневно той. Имаше само една. И той щеше да я спечели. Щеше да я има.

Когато телефонът на бюрото му иззвъня, беше почти стигнал до вратата. За секунда се озова до бюрото и вдигна слушалката.

— Макгрегър слуша.

— Господин Макгрегър, обажда се Мери Майлс, главният касиер. Извинявайте, че ви безпокоя, но тук има една млада дама, която настоява да ви види.

— Нека си запише час при секретарката ми.

— И аз ѝ предложих същото, ала тя настоява да ви види още сега. Казва, че ще почака.

— Нямам време да се срещам с всеки, който се разхожда по улиците, Мери. — Дениъл погледна нетърпеливо часовника си. Ана сигурно вече щеше да е свършила работа в болницата и всеки момент щеше да излезе оттам. Щеше да я изтърве и трябваше да отиде и да я намери у тях.

— Да, господине. — Касиерката имаше чувството, че се намира между чук и наковалня и я притискат от двете страни. — Обясних ѝ, ала тя продължава да настоява. Много е учтива всъщност, но съм сигурна, че няма да се откаже лесно.

Дениъл започна да губи търпение и изтърва една ругатня.

— Кажете ѝ... — В този момент думите на касиерката достигнаха до съзнанието му и нещо в него просветна. — Как се казва?

— Уитфилд. Ана Уитфилд.

— Защо я държите толкова време да чака? — попита сърдито той. — Веднага я пуснете да влезе.

Касиерката завъртя очи, но си припомни повишението на заплатите, което господин Макгрегър направи на служителите, когато купи банката.

— Да, господине, веднага.

Значи беше променила решението си. Късметът не беше го напуснал. Щастието не бе отлетяло. Победата щеше да е негова. Търпението му, макар да бе заплатил скъпо, щеше да бъде възнаградено. Ана бе готова да му се подчини. Е, той не си представяше, че ще седнат да обсъждат женитбата тук, в офиса, ала смяташе да направи някои отстъпки. Всъщност беше готов на направи

много. Ето, тя идваше при него. Щеше да има всичко, което искаше, без да подлага гордостта си на изпитания.

Почукването бе кратко. Секретарката отвори вратата.

— Госпожица Уитфилд.

Той кимна кратко, без да откъсва очи от Ана. Тя стоеше пред него, мокра от косата до краката. Дъждът бе измил лицето ѝ и то сякаш светеше с вътрешна светлина. Косата ѝ блестеше и лежеше като лъскав шлем по главата и раменете ѝ. Гледката направо спря дъха му.

— Мокра си. — Думите излязоха сами от устата му и прозвучаха като упрек.

Ана ги посрещна с усмивка.

— Защото вали. — О, боже, колко бе хубаво, че го вижда! За момент можеше само да се усмихва глупаво. Вратовръзката му бе разхлабена и накриво, ризата му бе разкопчана. Косата му носеше следи от небрежно разресване с пръсти.

Ана искаше да разтвори ръце и да го приеме в прегръдките си, до сърцето си, където вече знаеше, че бе мястото му. Вместо това продължи да се усмихва и да стои до вратата. Върху скъпия елегантен килим около нея вече имаше цяла локва.

Докато тя се усмихваше, той стоеше и не смееше да помръдне. За няколко секунди никой не продума.

Дениъл се окопити пръв. Като прочисти гърлото си той тръгна към нея.

— Според мен, всеки, който следва медицина, би трябвало да знае, че не бива да стои дълго време мокър. — Като затвори вратата, отиде до барчето и взе бутилка бренди. — Ще прекараш повече време в болницата, отколкото сама искаш, ако хванеш някоя пневмония.

— Не мисля, че един летен душ ще ми навреди толкова много. — Представи си как ли изглежда, с мокра и разбъркана коса, с измачкани, прогизнали дрехи и пълни с вода обувки. Но вирна брадичка. Мокра или не, тя си имаше достойнство.

— Изпий това все пак. — Той тикна в ръката ѝ чаша. — Седни!

— Ще разваля...

— Седни ти казах — повтори кратко Дениъл.

Ана повдигна леко вежди, но се подчини.

— Добре де.

Седна, а той остана прав. Сладкият вкус на победа започна да се изпарява. Още когато я зърна разбра, че тя изобщо не бе променила мнението си. Не и Ана. Истината бе, че той не би се влюбил в жена, която би променяла решенията и мнението си като носни кърпички. Тя не идваше да приеме предложението му за женитба, както и той не мислеше да приема нейното.

Устните му се свиха. В очите му просветна пламъче, което неговите служители много добре познаваха. И се страхуваха, когато то се появеше. Спокойно, каза си Дениъл. Само по-спокойно. Нямахше да позволи на госпожица Ана Уитфилд да разбере, че го бе докарала до ръба. Само я изгледа още веднъж, докато тя нанасяше непоправими щети на дамската на фотьойла.

— Да не би да си дошла за кредит, Ана?

Тя отпи и остави брeндитo да успокои нервите ѝ. Безгрижният тон и усмивката му нито за миг не я заблудиха. Той беше бесен. Ядосан и нервен. Но какво друго бе очаквала? Нима щеше да се влюби в мъж, който би се предал така лесно? Който би се оставил да бъде придуман? Не! Беше се влюбила в Дениъл, защото беше точно такъв, какъвто бе.

— В този момент не — отвърна на въпроса Ана. За да спечели време, огледа офиса. — Много е хубаво тук, Дениъл. Доста тежко, но не потискащо. — На стената имаше абстрактна картина в различни нюанси на синьото. Макар да не се различаваше определена форма, освен размазани линии, от нея струеше сексуалност. Ана вдигна очи към Дениъл. — Да, не е лошо.

Дениъл проследи погледа ѝ и бе сигурен, че е разбрала картината. Беше платил луди пари за този Пикасо, защото го бе грабнал от пръв поглед и защото инстинктът му бе подсказал, че ще бъде безценен, когато дойдат внуците му.

— Теб човек трудно може да те шокира, Ана.

— Така е. — Тя се почувства съвсем спокойна. — Винаги съм знаела, че животът е нещо много важно и човек не бива да го преживява напразно. Липсваха ми твоите рози.

Той се наведе над бюрото си.

— Мислех, че не ти харесва, когато ги пращам.

— Така беше, докато спрях да ги получавам. — Ана реши все пак да бъде закачлива. — Не съм те чула от няколко дни. Започнах да

се чудя дали не си шокиран от нещо.

— Че от какво? — Преди няколко минути се разкъсваше от напрежение и отчаяние. Сега, когато тя беше тук, всичко си бе дошло на място. — Аз също не съм от хората, които се шокират лесно.

— Добре де, тогава засегнат, защото ти предложих да живея с теб, вместо да се оженя.

Той се засмя. Не беше ли й казал, че обича жените, които казват това, което мислят? До известна степен.

— По-скоро раздразнен — поправи я той. — Или дори вбесен.

Ана си спомни реакцията му.

— Да, може би. И двамата бяхме. Ти май все още си тъй.

— Тъй. А ти все още ли държиш на решението си?

— Да.

Той замислено взе пура и прекара пръст по нея, преди да я запали. Когато правеше сделки, знаеше как да се справи с опонента си. Да го омаломощи. Да го накара да се предаде. Това му даваше предимството да води играта. Всмукна дълбоко и димът завъртя главата му, докато я наблюдаваше.

— Защо си дошла, Ана?

О, значи нямаше да отстъпи. Тя отпи глътка бренди. Добре тогава, тя също нямаше да отстъпи.

— Защото разбрах, че не мога да живея без теб. — Ана остави чашата. — Имаш ли нещо против?

Дениъл сърдито въздъхна. Бизнесът и личният живот явно бяха две различни неща. Не можеше да прилага едни и същи похвати.

— Трудно е за един мъж, който възнамерява да се жени, да бъде против.

— Добре, тогава. — Тя стана и направи опит да приглади мократа си, измачкана пола. — Ще вечеряш ли с мен тази вечер?

Той присви очи.

— Прието е мъжът да прави предложението.

Ана въздъхна и поклати леко глава, докато приближаваше.

— Забравил си в кой век живеем. Ще те взема в седем.

— Ти ще...

— В седем — довърши Ана и се повдигна на пръсти. Дениъл почувства устните й върху своите, меки, уханни и до болка близки. — Благодаря за брендито. Няма да ти преча повече.

Той успя да се осъзнае, едва когато тя беше стигнала до вратата.

— Ана!

— Да?

Зърна в усмивката ѝ непоколебимост и реши да смени тактиката.

— Нека да бъде в седем и половина. Имам една късна среща.

Видя как по лицето ѝ премина сянка на съмнение, но тя кимна.

— Добре.

Когато затвори вратата зад себе си, Ана си пое въздух. Беше спечелила битката.

А Дениъл седна с дълбока въздишка на стола, сетне се заля в гръмогласен смях. Макар да не бе сигурен кой кого бе победил, това всъщност вече нямаше значение. Той винаги беше готов да опита нови похвати, нови правила на играта. Този път бе оставил картите в ръцете на Ана. Беше я пуснал да играе. Но, дявол да го вземе, само бе спечелил от това.

Когато Ана се прибра в къщи, дъждът беше почти спрял. Само лекичко ръмеше. Къщата бе празна, ала във въздуха все още се носеше уханието от парфюма на майка ѝ. Доволна, че е сама, Ана се качи в стаята си и си позволи една дълга топла вана. Усещането, че бе поела инициативата, ѝ доставяше удоволствие. Беше взела нещата в свои ръце, макар че бе леко объркана и уплашена.

Дениъл Макгрегър не бе от мъжете, които можеше да бъдат манипулирани. Беше го разбрала от самото начало. Ала вярваше, че той бе мъж, който ще отговори на предизвикателството и ще бъде готов на преговори. Основният ѝ проблем бе да не му позволи да разбере до каква степен бе готова да се предаде. Той не биваше да разбере какво бе готова да направи за него.

Всъщност — всичко. Ана затвори очи, докато топлата вода се разливаше по гърдите ѝ. Защото ако го откриеше, ако я притиснеше до стената, тя щеше да му даде всичко, което искаше. Щеше да го направи без колебание. Мъж като Дениъл не бе стигнал до върха с непозволени удари. Ана имаше намерение също да стигне до върха в своята професия. Затова трябваше да бъде силна, но и безкомпромисна.

Реши, че след като го вземе, ще прекарат спокойна вечер. Ще разговарят. След кафето ще обсъдят положението. Рационално и

разумно. Преди да го изпият още той вече ще е разбрал чувствата ѝ.

Тя се потопи във водата с въздишка. Кого се опитваше да заблуждава? Това, което току-що си втъпяваше изобщо не приличаше на вечеря в компанията на Дениъл Макгрегър.

Знаеше, че ще спорят, дори ще се карат, ще викат, може би ще се смеят на висок глас. Дениъл щеше да крещи, а може би и тя самата. А когато свършат, той едва ли щеше да е разбрал всичко, което му казва. Освен че иска да се ожени за нея.

Една сладка топка се качи в гърлото ѝ. Той я желаше. Можеше да преживее живота си, без да срещне човека, който да я гледа по начина, по който я гледаше Дениъл. Можеше да преживее дните си, без някой да отключи ключалките, зад които бе затворила чувствата си. На какво щеше да прилича животът ѝ тогава?

Пустиня. Усмихна се на думата, която мина през главата ѝ. Не, нямаше да го позволи. Тя искаше Дениъл Макгрегър. И щеше да го има.

Трябваше да запази самоувереността си. Това бе половин победа, реши Ана, като излезе от ваната. Зави косата си с хавлия и облече халата си. Да, щеше да го вземе и да го има. И нямаше да пропусне шансовете си.

Отвори гардероба си и се замисли. Обикновено знаеше какво най-много ще ѝ подхожда за вечерта, която планира. Тази вечер всичко, към което посегнеше, ѝ изглеждаше неподходящо, прекалено просто или прекалено обикновено. Като си каза, че се мотае като суетна глупачка, Ана грабна синьо-зелената рокля, която приличаше на морска шир и я хвърли на леглото. Може би бе малко семпла, но май беше най-подходяща. Ако искаше нещо по-впечатляващо, трябваше да вземе назаем от Майра. В мига, в който мисълта мина през главата ѝ, на вратата се позвъни.

Кой ли се е домъкнал, ядоса се Ана, ала слезе по стълбите. Когато отвори вратата, видя Майра и я сграбчи радостно в прегръдките си.

— О, Ана! Радвам се, че те намерих!

— Точно за теб си мислех! — докато го казваше, усети, че приятелката ѝ я стиска неистово. — Какво има?

— Трябва да говоря с теб. — Може би за пръв път в живота си Майра с усилие намираще думите си. — Насаме. Вашите в къщи ли

са?

— Не.

— Слава богу! Сипи ми малко бренди.

— Веднага. — Силно изненадана, Ана тръгна към дневната. — Ужасно е горещо днес.

— Така ли? — Майра вдигна ръка да свали бялата си шапка с воал. — Тази шапка не е ли прекалено префърцунена?

— Каква? — Ана наля двойна доза бренди в чашата. — Чакай, чакай. Нещо не схващам. Ти ме питаш дали това, което си облякла, не е суетно?

— Я не ме будалкай, Ана! — Майра се обърна към огледалото и вдигна воала. — Може би трябва да махна перото, а?

Ана огледа малкото перце, което се полюшваше над ухото на приятелката ѝ.

— Да, вече ми е ясно. Нещо не е наред.

— А как е роклята ми? — Майра свали от раменете си яркочервеното манто. Под него се показва елегантен копринен костюм с дантелена яка и маншети.

— Страхотно! Нов ли е?

— Само на двадесет минути.

Ана седна на рамката на стола, докато Майра изпи на един дъх брендите.

— Не си се облякла така заради мен, предполагам?

Майра въздъхна дълбоко и изправи рамене, преди да седне на канапето.

— Не е време за шегички!

— Виждам — рече Ана, но все пак се усмихна. — И за какво е време?

— Колко бързо можеш да се облечеш и да си събереш багажа?

— Багажът ли? — Ана гледеше как Майра разхлабва яката на костюма си. — Ти ще ми кажеш ли все пак какво става?

— Ще се женя — отвърна на един дъх Майра, сетне си пое въздух. И тъй като краката не я държаха, се строполи върху дивана.

— Каквооо? Ще се жениш? — Зашеметена от новините Ана замръзна на мястото си. — Знам, че си бърза в решенията и не съм те виждала от няколко седмици, ала как така ще се жениш?

— Не ме е срам да си призная, но и аз спирам да дишам само като произнеса тази дума. Досега дрънках на продавачката в магазина и не искам да го правя отново. Ако има нещо, което най-много мразя, то е да изглеждам на глупачка.

— Ще се жениш — повтори Ана вместо нея. — И за кого, за бога, ако не е тайна? — Тъй като Майра само откопчаваше и закопчаваше копчето на сакото си, Ана реши да познае. — За Питър!

— Кой? О не, разбира се.

— Разбира се, не — промърмори Ана. — Значи за Джек Холмс.

— Я не ставай смешна!

— Стивън Марлоу.

Майра си играеше с реверите на костюма.

— Всъщност аз доста малко го познавам.

— Така ли? Аз пък мислех, че го познаваш много добре. Защото преди шест месеца...

— Това беше преди шест месеца — прекъсна я Майра, сещайки се какво бе написала на приятелката си преди шест месеца. — Ще ти бъда много благодарна, ако го забравиш. Най-добре изгори онези писма.

— Скъпа, те сами се разпадаха още докато ги четях. Трябва да използваш огнеупорна хартия, когато пишеш подобни неща.

Майра се засмя против волята си.

— Говориш на една сгодена дама, Ана. Всичко това вече е зад гърба ми. Ето виж. — И тя подаде ръка към приятелката си.

— Охо! — Ана бе доста небрежна по отношение на собствените си бижута, но пръстенът върху пръста на Майра наистина бе прекрасен. Елегантен, с голям квадратен диамант. — Много е красив, наистина. Толкова се радвам за теб! — Тя скочи, прегърна Майра и я притисна към себе си, като се смееше. — Само не знам за кого ще се жениш!

— За Хърбърт Дитмайър. — Майра очакваше изненада и не бе разочарована. — Знам, и аз съм не по-малко изненадана от теб.

— Но аз не мислех... Ти винаги си казвала, че той е... — Ана неловко спря.

— Смотан — довърши вместо нея Майра и се усмихна. — Така е. Той е смотан, и е прекалено сериозен, и е досадно точен. И освен това е най-очарователния мъж, когото познавам. През последните

седмици... — Майра седна, замечтано и малко смутено. — Не знам какво значи да си с мъж, който се отнася към теб като към нещо специално. Ана, ама наистина специално! Първият път излязох с него, защото много настояваше и беше толкова тъжен, че ми стана жал. И това ме ласкаеше — призна си тя. — Вторият път излязох, защото първия път прекарах много добре. Хърбърт е толкова забавен! Би трябвало да го знаеш.

— Знам го. — Ана видя в очите на Майра да свети любов.

— Ти винаги си била най-добрата му приятелка. Щастлива съм, че не се е влюбил в теб. Работата била, че той от години бил влюбен в мен. Представи си само! — Като клатеше глава, Майра извади цигара от чантата си. — Бяхме излезли вече няколко пъти, когато ми го призна. Аз се опитах да бъда учтива и да не го отрежа много остро. Все пак той бе толкова мил с мен, че не исках да го обиждам.

— Доколкото разбирам, не си го направила. И слава богу!

— Не. — Майра вдигна ръка и погледна пръстена си. — Изведнъж ми стана безпределно ясно, че всъщност не искам да се отърва от него. Че съм луда по него. Не е ли пълна дивотия?

— Мисля, че е чудесна дивотия.

— И аз тъй мисля. — Майра загаси цигарата без дори да е всмуквала от нея. — Тази вечер той сложи пръстена на ръката ми и каза, че в осем часа летим за Мериленд, където ще се оженим.

— Тази нощ? — Ана взе ръката ѝ. — Много бързо, Майра!

— Защо да чакаме?

Наистина, защо да чакат? Би могла да измисли хиляди причини, но нито една нямаше да успее да загаси този поглед в очите на Майра.

— Сигурна ли си?

— Повече, отколкото за всичко в живота ми. Хайде, нали си щастлива за мен?

— Щастлива съм. — В очите ѝ се появиха сълзи. — Знаеш, че е така.

— Тогава, обличай се. — Полуплачейки, полусмеейки се, Майра я побутна. — Ще ми бъдеш свидетел.

— Искаш да летя с вас до Мериленд тази вечер?

— Решихме да избягаме, защото ще бъде по-просто, отколкото да се обяснявам с майка му. Тя не ме харесва и никога няма да ме харесва.

— О, Майра! Не говори така.

— Но това няма никакво значение. Хърбърт и аз се обичаме. Освен това не искаме пищна сватба. Те се протакат прекалено дълго. Ала не искам да се ожения без най-добрата си приятелка. Наистина трябва да дойдеш с нас, Ана. Искам го повече от всичко друго. Защото се страхувам до смърт.

Всички аргументи, които беше намислила, се изпариха яко дим при това изявление.

— Ще се облека и приготвя за двадесет минути.

Усмехнатата, Майра я прегърна.

— Знаех си, че няма да откажеш! Защото си ти!

— Само да оставя бележка на нашите. — Ана взе лист и молив.

— О, почакай! — Майра сложи пръсти на устните си. — Знам, че не обичаш да лъжеш, но не би ли могла да не споменаваш какво сме решили да правим с Хърбърт? Ние наистина искаме да го запазим в тайна, докато не го обявим официално.

Ана се замисли за миг, после започна да пише.

„Тръгваме на екскурзия с Майра. Ще потърсим някои старинни мебели, за апартамента. Ще се върнем до ден-два. Не се тревожете.“

Въздъхна и го показа на приятелката си.

— Така добре ли е?

— Страхотно. Благодаря ти.

— Хайде, дай ръка! — В този момент се сети за Дениъл. — О, божичко! Трябва да се обадя на Дениъл.

— На Дениъл Макгрегър ли? — Веждите на Майра се вдигнаха чак до челото.

— Да. — Без да обръща внимание на погледа ѝ, Ана тръгна към телефона. — Трябва да му се извиня, че няма да мога да вечерям с него.

— Но ти можеш да вечеряш с него в Мериленд. — Майра взе телефона от ръцете ѝ и го остави на мястото му. — Хърбърт го помоли да му бъде свидетел.

— Така значи. — Ана избърса ръка в халата си. — Всичко е нагласено, нали?

— Тъхъ. — Усмихна се Майра и я затегли за ръка по стълбите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Никога преди това не бе летяла. Беше пътувала до Европа с кораб, сред лукс и комфорт. Беше пътувала с влак стотици километри, люляна и приспивана от песента на колелата и очарована от прелитания покрай очите ѝ пейзаж. Но никога досега не бе пътувала по въздуха. Ако някой ѝ беше казал, че ще се качи на малък частен самолет, който спокойно можеше да се приземи в задния двор на къщата им, щеше да го сметне за луд.

Обич, повтори си Ана, като стисна зъби и направи последната крачка, за да влезе в машината. Ако не обичаше Майра, щеше да се обърне обратно и да избяга. Не беше сигурна, че тенекиената кутия с въртящи се перки ще излети, а още по-малко, че ще се приземи.

— Хубава машинка, а? — попита я Дениъл, като сядаше до нея.

— Щом казваш — промърмори Ана и си помисли, че никога не е скачала и с парашут.

— За пръв път ли ти е?

Тя се опита да го погледне начумерено и заплашително, ала видя, че той изобщо не ѝ се присмива.

— Тъхъ — излезе през стиснатите ѝ устни.

— Опитай се да мислиш за това като за приключение — предложи Дениъл.

Ана погледна земята навън и си помисли, че по-добре да си беше останала там. Можеше да мине и без подобно приключение.

— Опитвам се изобщо да не мисля.

— Ти си много по-смела, Ана, знам това. — Той ѝ се усмихна. — Първият полет винаги прилича на авантюра. Когато свикнеш, просто започваш да не мислиш за това.

Тя се опита да се отпусне, като започна от пръстите на краката. Но не успя да стигне дори до коленете.

— Предполагам, че ти вече си свикнал. На такъв самолет ли летиш, когато ходиш до Ню Йорк?

Дениъл закопча колана ѝ, сетне и своя собствен.

— Абсолютно. Това е самолетът, с който летя до Ню Йорк. Той е мой.

— О! — възкликна Ана. Фактът, че самолетът бе на Дениъл, някак странно я успокои, премахна всичките ѝ страхове и тя се почувства отлично. Просто с неговия самолет нищо не можеше да им се случи.

Тя погледна към седалките, на които седяха Майра и Хърбърт с допсени глави. Приключение, значи. Нали така каза Дениъл, повтори си Ана. Ами наслаждавай му се!

— Кога ще излетим?

Моторът заработи и те потеглиха.

Въпреки че вълнението и страхът ѝ бяха преминали, във въздуха витаеше нещо празнично. По време на целия полет имаше някакво особено напрежение. Ана забеляза, че Майра също мачка дантелената си кърпичка, макар че се смееше и не престава да говори. Хърбърт седеше, малко блед и мълчалив, и отговаряше само когато тя му задаваше конкретни въпроси. Ана чуваше около себе си гласове, гледаше земята далеч долу и всичко ѝ се струваше нереално. Всичко летеше така бързо! Беше така ново и неочаквано! Ако не бяха непрекъснатите шеги на Дениъл и нежното му внимание, полетът вероятно щеше да се превърне в тягостно преживяване. А Дениъл, както отбеляза сама за себе си, докато той безобидно флиртуваше с Майра, явно се забавляваше. И докато правеше това, не забравяше да придържа чантата на булката, за да не се удря в стената. Да, той беше не само един интересен мъж. Беше и добър приятел. Като се опита да се откъсне от мислите си, Ана направи усилие да бъде мила.

— Имаш чудесен вкус, Хърбърт.

— Какво? — Хърбърт преглътна и стегна вратовръзката си. — О, благодаря, ти. — Той погледна Майра и в очите му бе изписано всичко, което бе на сърцето му. — Тя е чудесна, нали?

— Най-чудесната. Не знам какво ще правя без нея. Животът ми сигурно ще стане безкрайно скучен и сив.

— Ние, сериозните хора, се нуждаем от малко живец. — Той погледна Ана с нервна усмивка. — С други думи непрекъснато мислим за кариерата си и забравяме, че около нас живеят и други себеподобни.

Сериозните хора ли каза Хърбърт? Ана остави думата в главата си. Да, може би трябваше да се приеме като такава. Трябваше да

признае, че Хърбърт бе прав.

— А хората с излъчване — промърмори тя, като погледна към Майра и Дениъл — се нуждаят в живота си от трезвомислещи, които да ги предпазват от скокове от високо. Или в празното.

— Искам да я направя щастлива.

Тъй като думите му прозвучаха повече като въпрос, отколкото като убеждение, Ана взе ръцете му.

— Разбира се. Ти ще я направиш щастлива.

Малкият частен самолет кацна на провинциално летище в Мериленд. Досадният дъждец бе останал далеч зад тях. Тук късното нощно небе бе ясно и чисто като кристал и обсипано със звезди. Сиянието на луната бе като усмивка. Нощта на бракосъчетанието може да беше избрана случайно, ала бе невероятно подходяща и истински празнична. Като хвана Майра за ръка, Хърбърт тръгна към изхода.

— Мировият съдия, който ми препоръчаха, живее на няколко километра оттук. Ще се огледам за такси.

— Няма нужда — каза Дениъл и махна с ръка на високия униформен шофьор, който чакаше встрани.

— Господин Макгрегър?

— Да. Кажу ми накъде да кара — обърна се той към Хърбърт. — Имам привилегията винаги да разполагам с транспорт под ръка.

Без суетене шофьорът взе куфарите и тръгна към автомобила — една чисто нова перленосива лимузина.

— Не ми се сърдете, но нямах време за сватбен подарък — обясни Дениъл. — Това бе най-доброто, което успях да намеря.

— Какъв подарък! — извика през смях Майра и прегърна Дениъл с две ръце. — Ти си чудесен.

Той намигна на Хърбърт през рамото си.

— Чудесните мъже трябва да се грижат за подробностите.

Докато Хърбърт помогна на Майра да се настани в колата, Ана се обърна към Дениъл.

— Много мило от твоя страна.

— Нали знаеш, че съм мил човек — рече й той.

Тя се разсмя и прие ръката му.

— Може би понякога. Ала не разчитам особено на това.

В колата Майра бе обгърнала Хърбърт в прегръдка.

— Ти си ни приготвил още изненади! Две бутилки шампанско!

— Една за преди и една за след бракосъчетанието. — Дениъл извади бутилката от кофичката с лед. Отвори я с гръм и наля в четири чаши. — За щастието!

Четири чаши се чукнаха едновременно, но когато отпи от своята той гледаше Ана в очите. Шампанското погъделичка приятно езика ѝ и тя осъзна, че приключението щеше да отиде твърде далеч.

Докато стигнаха до малката бяла къща, от шампанското и напрежението не бе останало и следа. С присъщия си ентузиазъм Майра пооправи косата и грима си в малката чакалня, докато Ана държеше шапката ѝ. Все пак забеляза, че ръцете на приятелката ѝ не трепереха.

— Как изглеждам? — попита Майра, като се завъртя.

— Прекрасно.

— Винаги съм била доста под определението прекрасно, ала сега мисля, че съм ослепителна.

Ана хвана приятелката си и я обърна към огледалото.

— Тази нощ ти си красива. Виж се!

Майра погледна отражението си и се усмихна.

— Той наистина ме обича, Ана!

— Зная. — Ана прегърна приятелката си. — Вие двамата ще бъдете чудесна двойка.

— Ние сме. — Майра вирна брадичка, а гримасата ѝ премина в усмивка. — Не знам дали Хърбърт осъзнава това, но се надявам. — Тя се завъртя и хвана Ана за ръцете. — Не обичам сантименталностите, ала след като реших, че ще се женя, струва ми се, че не съм сбъркала. Ти си най-добрата ми приятелка и аз много те обичам. Желая ти същото щастие, каквото изпитвам в момента.

— Ще се постарая да не те разочаровам.

Доволна от чутото Майра кимна.

— Добре тогава, да вървим. А, чакай малко, ако започна да заеквам, да не си посмяла да кажеш на някой. Особено на онази патица Катлийн Донахю.

Ана сложи най-тържествено ръка на сърцето си.

— Кълна се, че ще мълча като гроб.

В малката приемна с мраморна камина и свежи цветя във вазите Ана със сълзи на очи слушаше как приятелката ѝ се врича в любов, вярност и преданост. Почувства се глупаво и се опита да изсуши очите

си. Беше нелепо да се плаче, когато двама възрастни и разумни хора сключваха договор. Бракът в края на краищата си беше един договор. Точно затова трябваше да се пристъпи към него внимателно и практично. Но първата сълза се откъсна и тръгна по лицето ѝ. Усети как Дениъл пъха кърпичката си в ръката ѝ, както го бе направил вече веднъж, преди време. Преди да се усети, церемонията свърши и тя се озова в прегръдките на Майра.

— Направих го — прошепна Майра, като я стисна така силно, та чак въздухът излезе от дробовете ѝ.

— Без нито веднъж да заекнеш.

— Направих го — повтори приятелката ѝ и вдигна ръката си. Сега до диамантения пръстен стоеше тънка златна халка. — Годещ и венчило само за четири часа.

Дениъл взе ръката ѝ и я целуна.

— Госпожо Дитмайър, моите поздравления!

Кикотейки се, Майра стисна пръстите му.

— Обещай, че ще ми го кажеш сто пъти тази вечер, за да свикна да отговарям на новото си име. О, Ана, ще се разрева и гримът ми ще отиде на кино!

— Нищо ти няма — успокой я Ана и върна на Дениъл носната кърпа. — Хърбърт е влюбен в тебе, независимо от състоянието на грима ти.

Той се засмя и стисна Ана за рамото.

— Вярно е, ала и тя е влюбена в мен.

— Ще ти стъжни живота!

— Знам.

— Не е ли чудесно? — Ана го целуна по бузата. — Не знам вие, но аз съм гладна като вълк. Сватбената вечеря е от мен.

По препоръка на съдията и с помощта на шофьора, намериха малка селска кръчма на върха на зелен хълм. Беше точно както им казаха, скътана, уютна и затворена. С настояване и няколко банкноти успяха да убедят собственика да отвори ресторанта и да събуди готвача. Докато другите отидоха в трапезарията, Ана се извини и изчака собственика.

— Господин Портърсфилд, не мога да ви се отблагодаря.

Макар вече да бе доволен от заплащането, човекът все пак бе събуден и леко недоволен. Въпреки всичко се усмихна.

— Вратите винаги ще бъдат отворени за вас — рече той. — За нещастие кухнята приключва в девет, тъй че храната няма да отговаря на репутацията, която имаме.

— Сигурна съм, че всичко ще бъде чудесно. Още отсега мога да ви кажа, че приятелите ми ще се закълнат, че това е най-хубавото ядене, което някога са яли в живота си. Нали разбирате — наведе се тя поверително към него, — те току-що се ожениха, само преди половин час. Затова вие и аз ще трябва да подготвим някои неща.

— Младоженци! — господин Портърсфилд не бе напълно лишен от романтизъм. — Ние винаги сме очаровани да приемаме младоженци. Ако ни бяхте предупредили...

— О, сигурна съм, че нещата, от които имаме нужда, няма да ви затруднят особено. Казах ли ви, че господин Дигмайър е областен прокурор на Бостън? Сигурна съм, че когато се върне от своето сватбено пътешествие с новата си булка, ще разкаже на всички свои приятели за нашето прекрасно заведение. А господин Макгрегър — снижи глас Ана, — е, не искам да ви казвам кой е той. Досещате се, нали?

Човекът нямаше ни най-малка представа какъв е Дениъл, но загатнатата важност бе напълно достатъчна.

— О, не, няма нужда.

— Мъж с неговото положение не намира често време, нито място като това, за да си почине. Домашна кухня, чист въздух, природа. Мога да ви уверя, че е силно впечатлен от всичко. Кажете, господин Портърсфилд, имате ли грамофон?

— Имам един в моята стая, но...

— Чудесно! — Ана плесна с ръце и се опита да се усмихне очарователно. — Знаех си, че ще ми помогнете.

След петнадесетина минути тя се върна в трапезарията. На масата имаше пресен хляб, масло и вода.

— Ти къде изчезна? — попита я Дениъл, когато седна до него.

— Подробности. За булката и младоженеца — отвърна Ана и отпи от чашата с вода.

Майра се разсмя.

— Тъкмо казвах на Хърбърт, че трябваше да измине толкова много километри, докато намери храна като тази — тя посочи хляба и водата.

Той взе ръката ѝ и я поднесе до устните си.

— Аз не се ожених за теб заради твоите кулинарни способности.

— И слава богу, защото тя няма такива — добави Ана.

Едно полузаспало момче на около петнадесет години влезе в стаята, носейки ваза с диви полски цветя. Беше необходим само един поглед, за да се види, че са току-що откъснати.

— О, колко са красиви! — Майра посегна и взе едно цвете.

Момчето започна да вдига и пренася маси. В същия момент господин Портърсфилд влезе в стаята с грамофона. След няколко минути се разнесе музика.

— Първия танц е за Хърбърт Дитмайър — обяви Ана и посочи с ръка импровизирания дансинг, който момчето бе направило.

Когато останаха сами с Дениъл на масата, той отчупи късче хляб и ѝ го подаде.

— Чудесно се справи с всичко. И за нула време.

— Това е само началото, господин Макгрегър — отвърна му тя и отхапа залчето. — Има още изненади.

— Знаеш ли, когато ме покани на вечеря, няхах ни най-малка представа, че ще вечеряме в Мериленд сред природата.

Ана си отчупи още един залък, намаза го с масло и му го подаде.

— Нито пък аз. Имах намерение да бъдем сами.

— Те изглеждат така щастливи!

Тя погледна към Майра и Хърбърт, които се усмихваха един на друг, докато се въртяха в тесния кръг свободно пространство.

— Да, щастливи са. Знаеш ли, никога не съм си ги представяла заедно. Сега, когато ги виждам, осъзнавам колко много си подхождат.

— Контрасти. — Дениъл взе ръката ѝ в своята. Неговата бе голяма и твърда, нейната тясна и мека. — Те правят живота по-интересен.

— Започнах да вярвам в това. — Ана стисна пръстите му. — Напоследък.

С усмивка, която стигаше от едното до другото му ухо, господин Портърсфилд внесе огромна табла със салатата.

— Ще ви хареса — рече той, докато сервираше. — Всичко е направо от градината. А заливката е по стара семейна рецепта.

След като остави салатата, той помириса цветята и пак излезе.

— Изглежда много жизнерадостен — изкоментира Дениъл.

— Няма начин — промърмори Ана, като си помисли колко банкноти потънаха в джоба му, докато докара тази усмивка на лицето му. — Дениъл... — Тя замислено взе вилицата си. — Относно кредита, за който спомена днес следобед. — Бодна от салатата и откри, че наистина беше толкова вкусна, колкото я похвали съдържателят. — Може би ще се наложи да ми отпуснеш известна сума, само докато се върнем в Бостън.

Дениъл погледна по посока на господин Портърсфилд, които шеташе из кухнята, сетне пълните със смях очи на Ана. Не беше от хората, на които трябваше да им бъде обяснявано дълго. През гръмогласния си смях, хвана лицето ѝ с двете си ръце и я целуна.

— За теб без лихва, любов моя.

Имаше шампанско — единствените две бутилки, които можаха да се намерят в заведението. Имаше задушени картофи, които се топяха в устата, и плочи на Били Холидей, които скърцаха и виеха малко, ала бяха чудесни. Когато Дениъл покани Майра да танцуват, тя, без да губи време хвана бика за рогата.

— Ти си влюбен в Ана.

Тъй като не виждаше причина да отрича, той подмина малко грубичкия ѝ тон.

— Така е.

— И какво смяташ да правиш?

Дениъл я погледна и устните му се извиха в усмивка.

— Бих казал, че не е твоя работа.

— Би могъл — съгласи се Майра. — Но аз така или иначе ще открия.

Последва минута мълчание, сетне Дениъл реши, че бе най-добре да спечели Майра на своя страна.

— Исках и аз да се ожения за нея тази нощ, ала тя е голям инат.

— Или е много умна — усмихна се Майра, когато видя как в очите му проблесна пламъче. — О, аз много те харесвам. Наистина, Дениъл. Но мога да разпозная парния валяк, когато го видя.

— Защото си същата.

— Точно! — Повече поласкана, отколкото обидена, Майра влезе в такт с него. — Ана иска да бъде лекар и вероятно ще стане най-добрият хирург в страната.

— Ти какво знаеш за докторите?

— Аз познавам Ана — отвърна просто Майра. — И мисля, че знам достатъчно за мъжете, за да предположа, че това много, много не ти харесва.

— Аз искам жена — промърмори Дениъл, — а не касапин вкъщи.

— Сигурно ще имаш по-голямо уважение към хирурзите, ако се наложи да ти извадят апандисита.

— Не искам жена ми да реже никого.

— Ако искаш Ана, по-добре се приготви да приемеш кариерата ѝ. Предложил ли си ѝ женитба?

— Много високо говориш.

— Така е. Е, предложил ли си ѝ?

Американки, помисли си Дениъл. Нима все още не беше се аклиматизирал?

— Да.

— И?

— Каза, че не иска да се жени за мен, ала че е съгласна да живее с мен.

— Звучи умно.

Дениъл взе ръката ѝ и я повдигна, така че и двамата видяха как просветва златната халка на пръста ѝ.

— О, това е нещо съвсем различно. Аз обичам много Хърбърт, но не бих се оженила за него, ако не бях разбрала, че ме приема такава, каквата съм.

— Каква си?

— Шумна, натрапчива, пищна и амбициозна. — Погледът ѝ проследи Хърбърт с любов. — Мисля, че ще му бъда ужасна жена.

Дениъл я погледна. Очите ѝ преливаха от любов, ала брадичката ѝ бе непокорна.

— Сигурен съм в това.

Дениъл заведе Майра до стола и в този момент господин Портърсфилд влезе с малка торта, покрита със сладолед и розови пъпки. С тържествен жест той подаде на Майра сребърен нож.

— Моля, поздравления и комплименти от заведението — рече, опитвайки се да бъде щедър. — Нашите най-добри пожелания за дълъг и щастлив семеен живот.

— Благодаря! — Майра наистина бе трогната до сълзи. Изчака Хърбърт да стисне ръката ѝ и заедно разрязаха импровизираната сватбена торта.

Когато изпиха шампанското и от тортата останаха само трохи, Ана извади малък ключ от чантата си.

— Има и още нещо. Това е за младоженския апартамент.

Хърбърт го пъкна в джоба си с усмивка.

— Малко хотелче като това едва ли има обзаведен подобен апартамент.

— Нямаше допреди два часа. — Тя прие прегръдките на двамата и младата двойка се упъти към стаята си.

— Харесва ми стила ти, Ана Уитфилд.

— Така ли? — Опиянена от успеха и шампанското, тя му се усмихна. Без да откъсва очи от неговите, бръкна в чантата си. — Имам още един ключ.

Дениъл погледна ключа в ръката ѝ.

— Имаш навика да вземаш нещата в ръцете си и да диктуваш положението.

Ана стана и вдигна въпросително вежди.

— Ако не ти харесва, можеш да събудиш господин Портърсфилд. Сигурна съм, че ще ти намери стая.

Той също стана и взе ключа от ръката ѝ.

— И този ще свърши работа.

И без да изпуска ръката ѝ, двамата изядоха последното парченце от тортата.

Никой не говореше, докато се изкачваха по стълбите, които на всяка стъпка скърцаха ужасно. Горестна светлина, която ги ориентира. Всички врати, покрай които минаха, бяха затворени. Хотелчето, разбудено така неочаквано за празника, отново бе потънало в сън. Когато Дениъл отвори вратата на стаята, долови аромата на сушени розови листенца. Това му напомни за баба му, Шотландия и всичко, което бе загубил. Всичко, което бе останало зад гърба му.

Ана затвори вратата зад двама им и той повече не мислеше за нищо друго. Само за нея.

Тя завъртя ключа на лампата до вратата. Приглушена светлина освети ъглите. Прозорците бяха отворени и свежата лятна нощ

влизаше в стаята. Вятърът развяваше тънките завеси. Отвън съвсем тихо долиташе песента на непозната нощна птица.

Ана чакаше. Там горе, на скалистия бряг, тя тръгна първа към него. Сега искаше той да дойде при нея. Сърцето ѝ вече му принадлежеше, въпреки че се страхуваше да го признае. Сърцето ѝ никога не бе принадлежало на друг. И нямаше да принадлежи. Тялото ѝ също. Но Ана чакаше. Дениъл си мислеше, че никога не е била толкова красива. В паметта си пазеше различните ѝ образи. Пазеше и своите фантазии за нея. Страстна, желана, любима, мечтана, тя беше всичко това. Сърцето му направи първата стъпка. Той го последва.

Ръцете му внимателно поеха лицето ѝ, сякаш се страхуваше, че е от стъкло и може да го счупи. Очите му не се откъсваха от нейните, докато свеждаше устните си към нея. Целувката му бе бавна, само един полъх, едно докосване, като дихание. С отворени очи и притиснати тела те се оставиха на усещанията, възбудени от допира на устните им.

Дениъл докосваше само лицето ѝ. Ана изобщо не го докосваше и въпреки това след две секунди сърцата им биеха в единен забързан ритъм.

Колко дълго стояха така, тя не можеше да каже. Може би часове, може би само няколко мига, докато желанието ги превзе и стигна до границата на болката. Ана простена и сложи глава на гърдите му. Ръцете ѝ го обгърнаха. За миг целувката им премина в делириум. Тя почувства как от пръстите на краката ѝ тръгва гореща вълна и се разлива по тялото ѝ, което се превръща в течна огнена маса. Отдаде се на усещането и се остави в ръцете на Дениъл.

Това го подлуди. Да я притежава, силна и страстна, караше кръвта му да кипи, а сърцето му да стене. Ала да я притежава покорна и всеотдайна, беше още по-възбуждащо. Правеше го слаб. Правеше го силен. Ана сякаш преливаше в него, докато в стаята вече не съществуваха двама души. И вече нямаше място за нищо друго, освен за нея.

Той се отдръпна, целият тръпнец от невероятното усещане, стреснат от подобно сливане. Но тя стоеше, с отметната назад глава и ръце обвити около него. В очите ѝ имаше повече от желание, повече от знание. Беше приемане. Ана чакаше, тялото ѝ пулсираше, докато мозъкът му отново се проясни. Тогава Дениъл я съблече.

Тънкият, почти прозрачен жакет, който носеше върху роклята си, падна като паяжина. Ръцете му преминаха като крило по раменете ѝ, така че да почувства кожата, мускулите, структурата. И докато я галеше, опивайки се от трепета, който чувстваше под пръстите си, тя разхлаби вратовръзката му. Бавно, защото не бе в състояние да бърза, смъкна сакото от раменете му.

Нощният бриз нахлуваше през отворения прозорец, докато Дениъл свали ципа на роклята ѝ. И роклята се свлече на земята. Ана дочу как той с мъка си пое дъх при вида на тялото ѝ и почувства необяснима гордост. Сякаш я изпиваше глътка по глътка, сантиметър по сантиметър. Кожата ѝ пламтеше под погледа му, докато ръцете му бавно слизаха по тялото ѝ. Камеята, която ѝ бе подарил, лежеше в трапчинката на гърлото ѝ. Можеше да я проследи с пръсти и да почувства профила, изобразен на нея като жив. Дантеленото бельо, което носеше, лежеше като излято върху стройната ѝ фигура, която се отразяваше върху стената от светлината на лампата и го караше да се чувства още по-нетърпелив да притежава онова, което вече му принадлежеше.

Пръстите ѝ трепереха, когато откопча ризата му, ала очите ѝ не се откъсваха от неговите. Ръката ѝ мина по голото му рамо, а ризата падна на земята до роклята ѝ.

Някъде в хотелчето иззвъня часовник и отброи часа, но те бяха глухи за всичко. Не ги интересуваше нито времето, нито мястото. С негласно съгласие легнаха на леглото.

Под тежестта им матрактът жално изстена. Дениъл положи Ана под себе си, защото искаше да гледа лицето ѝ. Можеше да остане така с часове, ала тя посегна към него.

Устни в устни, горещи, ненаситни, жадни. Плът до плът, тръпнеща, чувствена, изгаряща. Силуетите им играеха върху стената и се сливаха, сякаш бяха един. Вятърът отнасяше стоновете и въздишките им. Нощната птица все още пееше навън, но те не я чуваха. Светът бе затворен тук, в тази стая. Цялата земя им принадлежеше и те не искаха нищо друго. Амбициите вехнаха и умираха. И страстите умираха от чувства. Да дадеш, да вземеш и да обичаш. Да притежаваш и да бъдеш притежаван.

Дениъл зарови глава в косите ѝ. Повече не можеше да направя разлика между уханието на Ана и уханието на полските цветя, което

долиташе през прозореца. Нямаше нищо друго, освен Ана. Нямаше друг аромат, друг глас, друго дихание. Само Ана. Бавно, но страстно, той започна пътя си от шията ѝ през дантелите на сутиена до гърдите ѝ. Кръвта му кипна. Като я притискаше силно с ръка, премина с език по контура на гърдата. Краката им бяха преплетени. Дениъл ухапа леко кожата ѝ. Когато тя извика името му, това го изпълни с лудост и възторг.

Той намери зърното през коприната и го засмука, докато то стана твърдо и сладко в устата му, а тялото ѝ сякаш омекна и се превърна във восък. Чуваше накъсаното ѝ дишане. Сърцето му се качи в гърлото.

Продължи бавно и жадно да целува тялото ѝ, докосвайки всички горещи точки, за които Ана не знаеше, че съществуват. С устни, език и ръце я водеше на онова безкрайно пътуване, откъдето няма връщане, докато тя не загуби напълно представа за реалността. Не бе предполагала, че мъчението може да бъде сладко, а удоволствието — болезнено. Кожата ѝ бе мокра, когато Дениъл свали и последната бариера помежду им.

Беше пленница в клетка от наслади. Плуваше в някаква омара от удоволствия. Въздухът беше тежък, изпълнен с нега и мирис на любов. Където се докоснеха, избухваха пожари. Ана имаше чувството, че утре по тези места ще има рани. Брадата му боцкаше кожата на корема ѝ. Тя зарови пръсти в косата му, а светлината на лампата превърна главата му в огнище.

Нейната се въртеше, ала тя се държеше здраво за кръста му. Двамата се търкаляха в едно преплетено кълбо от крайници, оголени нерви и стонове. Ана ухапа рамото му. И преди Дениъл да се усети, просто се плъзна и го прие в себе си.

В главата ѝ избухнаха нови светове и вселени. Звуци, светлини, звезди. Може би чуваше своето име от устните му, но не бе сигурна. По кожата ѝ преминаваха светкавици. Може би това бяха пръстите на Дениъл. Тя отметна глава назад, изгубена в този свят на удоволствие и видя очите му. Дълбокото яркосиньо в тях потъна в тъмния огън на нейните очи. Там светеше любов. Ана се надигна и се удави в този океан от любов.

Бездиханна и изтощена, със затворени очи, тя все още се притискаше силно към него, опитвайки се да запази завинаги всичко преживяно — мирисът на Дениъл, усещането на голата му кожа до

своята, звуците от дишането му, бързо и накъсано до ухото ѝ, допирът на ръцете му, обгърнали я като в гнездо.

Точно това бе мястото, където искаше да бъде. И ако останалият свят и всички други необходимости за живот можеха да бъдат пренебрегнати, би го направила. Ако сега поискаше това от нея, щеше да му даде всичко, което иска.

Ръката му премина по гърба ѝ в дълга, нежна ласка. Задоволство. Притежание. Ана потрепери, защото знаеше, че не може да предотврати нищо. Каквото и да станеше отсега нататък, тя щеше да принадлежи на Дениъл.

Тялото ѝ бе така крехко и малко до неговото, че изглеждаше почти безтегловно. Дениъл чувстваше лекото треперене, последствие от страстта, която бяха изпитали заедно. Знаеше, че повече не може да живее без нея. Можеше да продължи да работи, да печели и да стяга примката около вратовете на конкурентите си, ала не можеше да диша повече без тази малка сериозна жена до себе си, чиито ръце все още държеше в своите.

Нека да бъде на твоето, тогава. По дяволите, помисли си той. Обърна се към нея, но продължи да я държи в прегръдката си.

— Утре ще дойдеш с мен. — Като хвана нежно главата ѝ, Дениъл я отдръпна така, че да вижда очите ѝ. — Ще опаковаме нещата ти, когато се върнем в Бостън. Няма да прекарам повече нито една нощ без теб.

Неспособна да говори, Ана го гледаше втренчено. Имаше остатъци от желание в очите му, примесено с ярост, която всеки миг щеше да избухне. Как щеше да се справи занапред с мъж като Дениъл? Имаше чувството, че ще ѝ трябват повече от няколко седмици, за да се научи.

— Утре?

— Утре. Пренасяш се в моя дом. Имаш ли да кажеш нещо друго?

Тя се замисли за миг, после се усмихна.

— Ще трябва да освободиш място в гардероба си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ана направи първата обиколка в новия си дом под водачеството на Макгий, който вървеше изправен като глътнал бастун и със стиснати устни. Тя се чудеше кой от двамата се чувства по-неловко. Едва бяха внесли чантите ѝ, когато извикаха Дениъл по спешна работа в банката. И той тръгна, като я целуна с извинителна усмивка, която трябваше да я ободри и успокои, след като нареди на Макгий да ѝ покаже всичко.

И така, Ана остана сама с учтивия, но преливащ от възмущение иконом и готвачката, която не смееше да си покаже главата от кухнята.

Първата ѝ мисъл бе да се извини и да отиде в болницата, където ѝ беше мястото. Да си взема половин свободен ден следобед не беше често явление. Реши никога повече да не го прави. Ето че Дениъл го нямаше, а тя бе сама в къщата. И не знаеше как да се държи и какво да прави.

Ала нещо в изправения гръб на мъжа, който я водеше по стълбите, я накара да се заинати и да не избяга от бойното поле. За Ана гордостта и достойнството вървяха ръка за ръка. Тя беше взела своето решение и ако този иконом бе първият човек, който не го одобряваше, трябваше да се пребори с него, а не да бяга. Дори трябваше да се научи да живее с него. От този миг.

— Тук имаме няколко гостни — каза ѝ Макгий със своя нисък гърлен глас. — Господин Макгрегър има и кабинет на този етаж, тъй като смята това за по-удобно.

— Разбирам.

Макгий провери дали върху малката масичка, покрай която минаха, има прах. Ана почувства облекчение и беше щастлива, че никой от персонала няма да пострада, тъй като икономът не откри пропуски в поддържането на дома.

— Понякога идват сътрудници на господин Макгрегър, които остават да преспят. Затова имаме две спални, които винаги са подготвени. А това е спалнята на господаря.

Стаята бе огромна, както всичко, което предпочиташе Дениъл. Но бе полупразна и оскъдно мебелирана. Той сякаш не прекарваше много време тук. Тя си представи офиса му, с повече мебели и купища документи, разкриващ повече за характера му, отколкото спалнята, която всъщност би трябвало да бъде много по-интимна. Нямаше никакви снимки, никакви лични вещи. Стените бяха прясно измазани и чисти, завесите бяха колосани. Ана се зачуди дали изобщо някога ги бе отдръпвал, за да погледне навън. Леглото бе огромно, можеше да побере най-малко четири човека. Беше направено от хубав дъб. Чантите й стояха на пода до него. Очакваше, че ще се чувства неловко и неудобно в тази стая. Всъщност чувстваше само известно вълнение и любопитство. На скалистия бряг имаше много повече от Дениъл Макгрегър, отколкото в тази стая, където прекарваше нощите. Ала не беше време да се опитва да подреди пъзела.

Когато се обърна към Макгий, брадичката й бе вирната малко повече от обикновено.

— Господин Макгрегър явно не се занимава с домакинството. Това ваше задължение ли е?

Ако Макгий можеше да изправи още повече и без това скования си гръб, сигурно щеше да го направи.

— Камериерката идва три пъти седмично. Аз обаче контролирам домакинството. Господин Макгрегър ни информира, мен и готвачката, че вие сигурно ще направите промени.

Ако в този момент Дениъл влезеше в стаята, Ана щеше да го удуши с голи ръце. Вместо това тя се разходи и я огледа.

— Не смятам, че ще е необходимо, господин Макгий. Вие ми изглеждате на човек, който не само си разбира от работата, но и я цени.

Този комплимент, произнесен между впрочем доста хладно, изобщо не го умилостиви.

— Благодаря ви, госпожице. Ще искате ли да разгледате и втория етаж?

— Не сега. Трябва да разопаковам багажа си. — И да остана сама, помисли си с надежда тя.

— Много добре.

Икономът се поклонил и тръгна към вратата.

— Ако имате нужда от нещо, позвънете ми, моля.

— Благодаря, Макгий.

В мига, в който вратата се затвори, Ана се отпусна на леглото. Какво правеше всъщност? Всички съмнения, които се бе опитала да скрие, да прогони или загърби до този момент, излязоха на бял свят. Беше се пренесла от своя роден дом, но не, както смяташе, в малкия кокетен апартамент, а в тази огромна, разхвърляна къща, където се чувстваше като чужда. Натрапница, узурпатор. А за Макгий със стиснатите устни сигурно и развратница. Това последното поне я размиваше. Ала можеше и да няма сили да се справи сама с нещата.

Беше оставила обърканата си майка и изумения си баща и бе дошла тук, в тази огромна полупразна стая. В болницата препятствията, които трябваше да преодолява, бяха трудни, но познати. Тук нищо не ѝ принадлежеше, само вещите в чантите, които лежах в краката ѝ.

Ана прокара ръка по дебелия бяла завивка. Отсега нататък, ден след ден, нощ след нощ, щеше да споделя това легло с Дениъл. Щеше да спи с него, да се разхожда с него. Нямаше да има повече само „лека нощ“. Той щеше да бъде тук, на една ръка разстояние. И тя щеше да е с него.

Какво беше направила? Започна да я обзема паника. Преглътна с мъка. Ръката ѝ автоматично продължи да гали завивката. Погледна към огледалото на стената и се видя. Малка, бледа, с огромни уплашени очи в гигантското легло. Видя също така и отражението на дъбовия скрин, с чисти красиви линии, блестящ и полиран. Когато стана и отиде към него, краката ѝ трепереха. Пръстите ѝ също. Взе шишето с одеколон и го отвори. Вдъхна аромата — силен, мъжки, жизнен. Светът сякаш стана по-стабилен. Остави шишето и ръцете ѝ повече не трепереха.

Е, какво беше направила наистина, зададе си въпроса за пореден път Ана. Това, което искаше. И с тих смях на облекчение започна да разопакова вещите си.

Не ѝ трябваше много време, за да подреди нещата си. Беше взела малко дрехи и няколко любими картини от своя дом. Когато разположи наоколо познати неща, определено се почувства по-добре. Малко повече у дома. Трябваше да потърсят гардероб, който да подхожда на мебелите от деветнадесети век, които Дениъл бе избрал за тази стая. Завесите можеше да се сменят с нещо по-леко по-весело.

Тя се огледа. Никога не беше си представяла, че ще дойде момент, в който да вземе такава съдбоносно решение и да направи генерални промени в живота си. Наистина, не беше като решението да се оперира или не, ала доставяше удовлетворение.

Може би все пак можеше да направи нещо. Трябваше първо да влезе в по-близки отношения с Макгий и да потърси няколко удобни стола за стаята на господаря. Както и хубава нощна лампа за четене.

Ана излезе в коридора. Ако беше възможно, щеше да добави и едно бюро за себе си. Стаята бе достатъчно голяма. В къща с подобни размери сигурно щеше да се намери нещо подходящо. Ако ли не, просто щеше да купи, след като отидеше на работа на другия ден.

Слезе на първия етаж и си помисли да отиде в дневната или библиотеката и да направи нещо по този въпрос. Но се възпря. Ако започнеш с размествания още сега, в лицето на Макгий щеше да си спечели враг за цял живот. Трябваше да намери начин да направи своите промени, без да накърнява самолюбието на иконома. Той беше част от живота на Дениъл. Ако искаше да постигне успех, трябваше да влезе под кожата му и да го накара да мисли, че е част и от нейния живот.

Тъй като не се сети за друго място, където би могла да го намери, Ана тръгна към кухнята. На няколко крачки от вратата чу гласове и спря.

— Ако момичето е добро за господин Макгрегър, то е добро и за мен. — Гласът бе женски, със силен шотландски акцент. — Не виждам защо трябва да се цупиш толкоз, Макгий.

— Не се цупя. — Дори през вратата можеше да долови възмуцението на иконома. — Тя няма работа тук, преди да е минала под венчило. Така знам аз.

— Дрън-дрън.

Ана реши, че готвачката много ѝ харесва.

— Щом си толкова голям съдник, искам да ми кажеш нещо. Макгрегър знае какво прави, пък мисля, че и момичето знае. Иначе нямаше да я доведе вкъщи. Искам да знам обаче друго нещо. Хубава ли е?

— Много — промърмори Макгий. — И изглежда достатъчно умна, да не се прави на важна и да не си вири носа от това.

— Боже мой, какви приказки! Да си вири носа! — повтори готвачката, явно възмутена от думите му. — Една жена, когато иска да се хареса на един мъж, трябва да парадирва с хубостта си. Тя не го прави и затова според теб има достатъчно ум. Не знам всъщност кое от двете те наскърбява повече. Я върви да си гледаш работата, че и аз моята. Иначе няма да мога да я зърна преди вечеря.

Ана се чудеше дали да се оттегли, или да влезе, когато вик на болка я накара направо да влети в стаята. Макгий точно се навеждаше над една пълничка белокоса жена. На земята лежеше нож с окървавено острие. Кръв имаше на пода и по краката им.

— Дайте да видя!

— Госпожице Уитфилд!

— Хайде! — Като забрави какво бе решила относно поведението си към иконома, Ана решително го избута. Трябваше ѝ само един бърз поглед, за да види, че ножът бе засегнал артерията на ръката. Тя я затисна с пръсти и спря кръвта, която излизаше на тласъци.

— Нищо ми няма, госпожице — рече жената, ала по лицето ѝ се стичаха сълзи от уплахата и болката. — Пазете се, ще ви изцапам.

— Спокойно. — Ана взе една суха кърпа за съдове и я подаде на Макгий. — Нарезете я на ленти и след това докарайте колата ми пред входа.

Свикнал да се подчинява на заповеди, човекът започна да реже кърпата. Все още стиснала ръката на готвачката, Ана ѝ помогна да седне.

— Запазете спокойствие — рече тя.

— Колко много кръв! — възкликна жената и пребледня.

— Ще спре — продължи спокойно Ана, като знаеше колко трудно ще се справи с нея, ако припадне. — Макгий, вържете ръката ето тук — показа тя, докато продължаваше да притиска артерията с пръсти. — Така. Как се казвате?

— Сали, госпожице.

— Добре, Сали. Искам да си затворите очите и да се отпуснете. Не толкова стегнато — обърна се Ана към Макгий. — Бързо докарайте колата ми. Вие ще карате.

— Да, госпожице. — Макгий веднага излезе от стаята.

— Е, Сали, ще можеш ли да вървиш?

— Ще се опитам. Малко ми се вие свят.

— Разбира се — промърмори Ана. — Облегни се на мен. Ще се качим в колата и след пет минути ще бъдем в болницата.

— В болницата? — Ръката на жената започна да трепери. — Хич не ги обичам!

— Няма за какво да се тревожиш. Аз ще остана с теб. Аз работя там. Някои от докторите са много хубави. — Докато говореше, за да я разсейва, тя я поведе към вратата. — Толкова хубави, че ще ти се прииска да си се порязала по-рано. — В този момент се появи Макгий и пое по-голямата тежест на Сали.

— Чудесна първа помощ сте дали, госпожице Уитфилд — похвали я доктор Лидърман, след като изми ръцете си на мивката. — Без нея можеше да умре от загуба на кръв, преди да е стигнала до болницата.

Ана бе разгледала раната и също бе установила, че ще са необходими поне десет шева за зашиване на артерията.

— На лошо място се е срязала.

— Самоубийците го правят точно там, и то много успешно. Имала е късмет, че вие сте били наблизко и не сте се паникьосали.

Ана повдигна вежди, чудейки се дали ѝ прави комплимент, или говори сериозно.

— Ако се паникьосвам при вида на кръвта, какъв хирург ще излезе от мен, докторе!

— Ще специализирате хирургия, значи? — Това момиче беше си избрало нелек път. Той я погледна през рамо. — Това не е лесна професия. Изисква не само много умения със скалпела. Би трябвало да го знаете. Изисква и увереност.

— Аз пък мисля, че изисква смелост — с усмивка каза Ана.

Трябваша му няколко секунди, за да я разбере. Той също се усмихна.

— Доста точно казано. Относно нашата пациентка. Няколко дни ще е отпаднала и ще трябва да пази ръката си няколко седмици.

— Трябва ли да сменяме превръзката всеки ден?

— Да, но я пазете суха. Ще трябва да дойде след няколко седмици, за да свалим конците. — Той се обърна и избърса ръце. — Мисля, че няма да ви притесни много, ако го направите вие.

Ана отново се усмихна.

— О не, няма. Благодаря ви.

— Знаете ли, Ана, вие се ползвате с добро име в болницата.

Това вече я изненада, ала ѝ достави удоволствие.

— Така ли?

— Да. И го чух от устата на цербера. Старшата сестра. Сигурно разбирате какво значение има подобно признание — уточни той, като остави кърпата.

Стана ѝ много приятно.

— Благодаря.

— Тази година ще ви бъде последна, нали? Видях достатъчно много, за да мога да преценя. Какви са оценките ви?

— Отлични.

Докторът я загледа с бащински усмивка.

— Браво! И къде смятате да започнете практика?

— Тук.

Той пое ръката ѝ.

— Обадете ми се.

— Разбира се.

Къде, по дяволите, се бяха дянали всички, зачуди се Дениъл, когато влезе и намери къщата празна. Нетърпелив да бъде с Ана, той взе стъпалата до спалнята по две. И там не намери никой. Трябваше да погледне и гардероба, за да се увери, че тя наистина се е пренесла. Макар да му стана изключително приятно да види нейните дрехи между своите, не си бе представял точно таква посрещане.

След като прегледа и стаите на втория стаж, много раздражен слезе долу.

— Макгий! — развика се той. Това, че жена му я нямаше, беше лошо. Ала къде се бе дянал икономът? — Макгий!

Като отваряше и блъскаше вратите, Дениъл премина във всекидневната. Е, не очакваше духова музика, но все пак си мислеше, че поне ще бъде прегърнат, когато влезе в къщи. Стигна до кухнята и вече беше бесен.

— Има ли никой в тази къща?

— Ти няма ли да спреш да крещиш? — каза тихо Ана, като се появи ни вратата. — Току-що я сложих да си легне.

— Къщата е моя и мога да си викам колкото си искам! — започна Дениъл и в този миг забеляза кръвта по блузата и полата ѝ. — Господи!

Приблужи с две големи крачки и я сграбчи в ръцете си.

— Какво ти е? Къде си се наранила! Веднага ще те заведа в болницата!

— Оттам се връщам, Дениъл! Това не е моята кръв! Нищо ми няма.

Той обаче не я слушаше и почти бе стигнал до вратата, когато успя да го спре.

— Сали се поряза.

— Сали ли?

— Да, готвачката ти.

— Много добре знам коя е Сали — рече Дениъл, сетне я пусна и я прегърна. — На теб нищо ти няма, така ли?

— Нищо ми няма. — Гласът ѝ омекна. Та той целият трепереше! Кой би очаквал такъв голям мъж да се разтрепери при вида на кръв? — Добре съм — опита се да обясни тя, ала думите ѝ заглъхнаха, защото Дениъл покри устните ѝ с целувки. Дълбоко в нея се надигна възбуда и почувства неговото облекчение, което бе чак болезнено. — Не исках да те плаша.

— Но ме уплаши. — Той отново я целуна. — Какво се е случило?

— Ръцете ѝ били мокри и най-вероятно не е внимавала, когато е режела с ножа. Той се хлъзнал и се забил в китката ѝ. Беше сериозна рана, ала Макгий и аз я заведохме навреме в болницата. Ще трябва да почива няколко дни.

Едва сега Дениъл забеляза ножа на земята и кръвта на пода и в мивката. Притисна Ани към себе си със стон.

— Ще ида да я вида.

— Недей, сега спи — спря го тя. — Ще бъде най-добре да изчакаш до сутринта.

Готвачката, икономът, както всички в къщата, бяха негова отговорност. Той погледна още веднъж ножа и тихо изруга.

— Сигурна си, че е добре, нали?

— Абсолютно. Загуби доста кръв, но имаше късмет, че бях до вратата, когато се случи. След като Макгий осъзна, че знам какво правя, започна да ми помага.

— Къде е той?

— Паркира колата. А, вече е тук — поправи се Ана, тъй като в този момент икономът прекрачи вратата на кухнята.

— Господин Макгрегър! — малко блед, ала изправен както обикновено, Макгий спря наред стаята. — Ей сега ще почистя. Страхувам се, че вечерята ще закъснее.

— Знам вече за инцидента. Госпожица Уитфилд ми каза, че много си й помогнал. Благодаря ти, Макгий.

Нещо, може би зачатък на чувство, премина като сянка по лицето му.

— Страхувам се, че не й бях много от полза, господин Макгрегър. Госпожицата бе бърза и ако мога така да се изразя, много сръчна.

Ана едва преглътна напушващия я смях.

— Благодаря ти, Макгий.

— Не се тревожи за вечерята. Ще се оправим сами.

— О, благодаря ви, господине. Лека нощ, госпожице.

— Лека нощ, Макгий. — Вратата на кухнята се затвори зад него.
— Дениъл, вече можеш да ме пуснеш.

— Нямам такива намерения. — Той тръгна по стълбите като я носеше на ръце. — Защото не очаквах такова посрещане. Сега ще бъдеш наказана.

Не беше предполагала колко е приятно да бъдеш носен като нещо чупливо и много скъпоценно.

— И аз не го бях планирала така.

Дениъл спря, за да я целуне по шията.

— Добре, извинявай тогава.

— Никой не беше виновен.

О, Боже, колко беше сладка! Можеше да задоволи глада си само с целувки.

— Развалила си блузата си.

— Все едно, че чувам Сали. През цялото време до болницата мрънкаше, че ще се изцапам.

— Ще ти купя нова.

— И слава богу! — Ана се заля в смях. — Дениъл, няма ли друго, за което да си говорим, освен за блузата ми?

— Искаш ли да знаеш какво си мислех през цялото време, докато седях на проклетото събрание?

— Какво?

— Да правя любов с теб. На моето легло. На нашето.

— Аха. — Той отвори вратата с крак, а тя обви с ръце врата му. Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите. — Искаш ли да знаеш какво си мислих аз, докато разопаковах багажа си?

— Какво?

— Да правя любов с теб. В твоето легло. В нашето.

Чувайки тези думи, Дениъл си помисли, че всичко в тази стая се е променило. И всичко в живота му.

— Значи ще трябва да направим нещо по въпроса.

И той скочи с нея в огромното кралско легло.

Беше лесно да се живее с Дениъл, да се събужда с него, да спи с него. Струваше ѝ се, че животът, който бе живяла досега, е бил сън. Нещо нереално и неестествено. Все пак първите им няколко седмици заедно не минаха без конфликти. Тъй като бе преживяла по-голямата част от живота си самостоятелно, Ана бе свикнала на лична свобода и свои собствени решения.

Беше абсолютно ново и различно да се събужда и да открива до себе си друг човек. Особено ако този човек бе мъж, който смяташе, че спането е чиста загуба на време. Дениъл Макгрегър не бе поспаланко, нито се размотаваше с дълги закуски. Сутрините бяха време за работа, а за него те започваха от мига, в който отвореше очи.

Тъй като бе свикнала на друг режим, Ана обикновено слизаше в трапезарията, за да изпие първото си кафе, когато той вече довършваше втората си и последна чаша. Сбогуванията им бяха кратки, набързо и не бяха никак романтични. Дениъл заедно с куфарчето си вече бе на вратата, докато тя още не беше се събудила напълно. Не, не приличаше на меден месец, мислеше си Ана, докато седеше сама на масата. Но трябваше да свикне с този начин на живот.

До времето, когато отиваше в болницата, Дениъл бе свършил половината от своята работа. Когато тя сменяше превръзки или четеше

на пациентите, той купуваше и продаваше акции, планираше сливания и вземания. Живеейки с него, Ана придоби по-ясна представа колко могъщ бе Дениъл и колко много потенциал има. Беше на телефона, когато го търсеха сенатори или му предаваха съобщение от кмета на Ню Йорк.

Ана започна да осъзнава, че политиката бе част от кариерата му и трябваше да се съобразява с това. Той имаше контакти и интереси на най-различни нива. Например в развлекателния бизнес. Телеграма от известен продуцент или нашумял театрален режисьор не бяха нещо необикновено в дома им. Въпреки че рядко ходеше на балет или театър, Дениъл правеше много за изкуството. Щеше да ѝ бъде приятно, ако не знаеше, че го прави в името на бизнеса си.

Култура, политика, стокова борса или недвижимо имущество — това бяха все неща, които представляваха интерес за него. Бизнесът поглъщаше цялото му време и живот и на въпросите ѝ за него отговаряше с поклащане на глава. Ана се ядосваше, ала вярваше, че ще дойде време, когато той щеше да започне да споделя с нея. Когато ще ѝ отвърне с вяра и уважение.

Нейното време и живот бяха погълнати от болницата, учението и подготовката за последната година в университета. Дениъл много рядко проявяваше интерес към работата ѝ. Когато го правеше, очевидно бе само от учтивост и затова тя му разказваше съвсем накратко.

Прекарваха вечерите си в трапезарията, като вечеряха или пиеха кафе. Никой от двамата не споделяше амбициите или професионалните си успехи и неудачи. Докато бяха доволни, че са заедно, нищо не можеше да помрачи живота им. И никой не искаше да повдига въпроси. Все още.

По отношение на светския живот бяха аскети. Прекарваха повечето си време в къщи. Ако излизаха, обикновено бе само в компанията на младата двойка Дитмайър. Понякога ходеха на кино. Сядаха в тъмния салон, хващаха ръцете си и забравяха напрежението от деня и несигурността на бъдещето. Учиха се взаимно един от друг, усвояваха навиците, капризите и прищевките си. Любовта им, оставена да изкласи, се задълбочи. Но въпреки това и двамата чувстваха, че нещо ѝ липсва. Дениъл искаше брак. Ана искаше приятелство и партньорство. Все още не бяха открили как да съчетаят тези две неща.

През август горещините станаха непоносими. Въздухът сякаш вреше, направо не можеше да се диша. Тези, които имаха възможност, напуснаха града и отидоха на море. През уикендите Дениъл и Ана също излизаха сред природата. Два пъти ходиха заедно с Дитмайърови в Хайанис Порт. Там можеха да правят любов така свободно и приказно, както първия път. Можеха да се смеят до насита или просто да се излежават на тревата. Точно там Дениъл отново поднови настояванията си.

— Следващата седмица ще започнат да копаят — неочаквано рече един ден той, докато пиеха бутилка шабли.

— Другата седмица ли? — Изненадана, Ана погледна към мястото, където щеше да бъде построена къщата. Беше сигурна, че Дениъл я вижда, сякаш вече е готова — от солидни камъни, мрамор и гранит. — Не предполагах, че толкова скоро.

Ето на, отново не беше й казал нищо, помисли си тя. Не беше й показал нито плановете, нито чертежите на къщата, която бе толкова важна за него.

Той само повдигна рамене.

— Трябваше дори още по-рано, ала имах да свърша някои други важни неща.

— Разбирам. — Ето, отново не й каза за какво става дума. Ана въздъхна и се опита да приеме положението, такова, каквото бе. — Знам, че къщата е много важна за теб и ще стане много хубава, но всичко това ще ми липсва — тя посочи с ръка, а когато Дениъл я погледна, му се усмихна и докосна лицето му. — Тук е толкова спокойно, толкова усамотено. Само вода, скали и трева.

— Тези неща ще останат и когато построим къщата. И след като се нанесем да живеем в нея — тъй като почувства трепването й, той взе ръката й. — Няма да е скоро. Хубавите неща стават бавно. Сигурно ще минат поне две години, докато стане готова. Ала децата ни ще растат тук.

— Дениъл!

— Тук — повтори той и стисна пръстите й. — А когато правим любов вътре, винаги ще си спомням първия път. И след петдесет години пак ще си го спомням.

Не беше възможно да му се противопостави, когато бе такъв. Дениъл беше много по-опасен, когато говореше тихо и гласът му я

галеше, отколкото когато викаше или бе ядосан. Ана си помисли колко далеч бяха стигнали.

— Ти отново искаш обещания, Дениъл.

— Така е. И ги очаквам.

— Недей.

— Защо? Ти си жената, която искам, жената, която ме иска.

Време е за обещания.

Като бръкна в джоба си, той извади малка кадифена кутийка.

— Искам да сложиш това и да го носиш, Ана. — Отвори капака и тя видя вътре пръстен с прекрасен крушовиден диамант.

Нещо сграбчи гърлото ѝ. Беше удивление и възторг от красотата на пръстена. Но беше и страх от символа, който той носеше. Това бе обещание, клетва, вричане. Тя ги искаше, ала същевременно се страхуваше от тези неща.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш. — Дениъл извади пръстена, но Ана го спря с ръце.

— Не, не мога. Не съм готова, Дениъл. Опитах се да ти го обясня.

— А аз се опитах да разбера. — Ала търпението му бе изчерпано. Всеки ден, прекаран с нея, трябваше да се примирява с половината от това, което искаше. — Ти не искаш брак, поне засега. Добре. Но пръстенът не означава женитба, само обещание.

— Аз не мога да ти го дам. — Въпреки че всъщност искаше да го направи. С всеки изминал ден искаше все повече и повече. — Ако взема пръстена, ще означава, че съм ти обещала нещо, което може да не съм в състояние да изпълня. Не мога да постъпя така с теб. Ти си ми прекалено скъп.

— Ти не знаеш нито какво искаш, нито какво правиш. — Той очакваше раздразнение. Дори когато купи пръстена, знаеше, че тя няма да го вземе. И някак си по неизвестен начин знаеше, че ще бъде права. Ала това никак не го успокояваше, нито му помагаше да преглътне обидата. — Много съм ти скъп, а не искаш да носиш моя пръстен. Това ако не е парадокс!

— О, Дениъл, нали те познавам! — По лицето ѝ се изписа съжаление. — Ако взема пръстена, няма да мине дори месец и ще ме

накараш да сложа до него и венчалната халка. Понякога си мисля, че смяташ двама ни за едно цяло, сякаш сме се слели.

— А не е ли така! И какво лошо има? — Очите му горяха, но той се контролираше. Беше открил, че когато ставаше дума за Ана, можеше да се контролира и да не избухва. — Може би това е единственият начин, по който мога да живея.

— Добре — съгласи се Ана. — Може би пък аз се опитвам да те разбера.

— Ти гледаш на нас двамата като на някакъв експеримент — каза Дениъл. Когато тя го погледна изненадано, продължи. — Не съм сигурен дали искам да бъда експеримент, Ана, нито пък ти.

— Не е така! Правиш всичко да звучи ужасно пресметливо и жестоко!

— Не повече, отколкото сливането.

— Аз не смятам връзката ни за сделка, Дениъл!

А той самият? Как гледаше той на връзката им? Дениъл си помисли, че в началото наистина смяташе, че с Ана ще направи успешна сделка. Ала вече не беше сигурен.

— Крайно време е да ми кажеш ти как гледаш на връзката ни.

— Плашиш ме!

Двамата останаха неподвижни и мълчаливи няколко минути.

— Ана... — започна Дениъл, защото изявлението ѝ бе последното нещо, което бе очаквал. — Никога няма да направя нещо, с което да те засегна или нараня.

— Зная. — Помисли си за пръстена в кутийката, за къщата, която щеше да построи за нея. Скочи права, защото не можеше да стои спокойно. — Ако имаше начин, щеше да ме носиш като порцелан, като скъпоценност, като нещо, което трябва да бъде пазено и на което да се възхищаваш. Понякога предпочитам да загубиш контрол и да крециш!

Той не можеше да я разбере. Но също скочи и застана до нея.

— Тогава ще започна да креця по-често.

— Това е най-лесното — промърмори тя. — Когато те ядосам или не съм съгласна с теб. Ала какво ще правиш, когато ти дам всичко, което искаш? — Ана се обърна и очите ѝ блестяха от чувствата, която я вълнуваха. — Какво ще стане, когато ти кажа „добре, съгласна съм“?

Дениъл сграбчи ръцете ѝ със сила, която я стресна.

— Не знам за какво говориш.

— Мисля, че много добре знаеш. Знаеш, че част от мен иска същото като теб. Но сигурен ли е някой от нас дали го искам, защото наистина е така, или само защото искам да ти угодя? Ако кажа „да“ и утре се оженим, ще трябва да захвърля всичко останало.

— Не искам подобни жертви от теб. Не бих могъл да ти го причиня.

— Наистина ли? — Тя затвори очи за миг. — Би ли ми казал... Изобщо можеш ли да ми се закълнеш, че ще приемеш доктор Уитфилд по същия начин, по който приемаш сега Ана?

Той понечи да отговори, ала очите ѝ бяха много тъмни и много развълнувани. На Ана не можеше да каже нищо друго, освен истината.

— Не знам.

Тя въздъхна тихо. Дали я излъга, понеже знаеше колко много иска да чуе точно това? И дали щеше да я излъже, ако вземеше пръстена и му дадеше така жадуваното обещание?

— Тогава остави ни време, за да станем сигурни. — Тъй като Дениъл пусна ръцете ѝ, Ана го прегърна. — Ако приема пръстена ти, то ще бъде с цялото ми сърце, с цялото ми същество и завинаги. Сложи ли го веднъж на пръста си, Дениъл, той ще остане там, докато съм жива. Това мога да ти обещавам. Но и двамата трябва да бъдем сигурни, че точно там му е мястото.

— Добре. Ще почакам. — Дениъл върна кутийката в джоба си. Ана бе в прегръдките му. Бяха сами и въздухът миришеше на лято. Когато тя вдигна лице към него, той покри устните ѝ с целувка. — Обаче това не може да чака — промърмори тихо и я положи на тревата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Новината, че ще посрещнат у дома губернатора на щата, Ана прие спокойно. Както родителите, така и баба ѝ и дядо ѝ, бяха посрещали достатъчно често гости от подобен ранг. Тя знаеше как да подготви подходящо меню, какви вина да сервира и какво бренди. Тези неща не я притесняваха. Притесни я фактът, че Дениъл ѝ каза за посещението така, сякаш най-естественото нещо бе тя да приеме. Можеше да му каже не. Докато пътуваше от болницата към къщи, Ана си мислеше за това. Можеше да му напомни, че бе прекарала целия ден в болницата и нямаше нито време, нито желание да планира дали да сервира омари със сос „Рокфелер“ или стриди за предястие. Ако го беше направила, щеше да почувства моментно задоволство. И после цял живот щеше да се упреква в дребнавост и да съжالياва.

Това щеше все пак да бъде първата вечеря, която двамата щяха да дадат като двойка. Освен това бе особено важна за Дениъл. Той искаше, и Ана знаеше това, да я покаже на обществото. Искаше го толкова много, колкото и да даде на губернатора една запомняща се вечеря.

Като поклати глава, тя си каза, че обичта ѝ към него я караше да прави странни неща. Е, добре, щеше да я покаже.

Нямаше да го разочарова. Всъщност времето, прекарано в подготовката на вечерта, щеше да бъде забавно. За да не си криви душата, Ана трябваше да признае, че подготовката на една вечеря за нея бе толкова просто, колкото да запомни имената на костите на ръката. Което я подсети да отиде да види Сали, веднага щом влезе вкъщи. Вкъщи. Тази мисъл я накара да се усмихне. Бяха изминали само три седмици, откакто бе опаковала багажа си и се беше пренесла в спалнята на Дениъл. Сега това бе тяхната спалня. Тя можеше да има съмнения за утре, за следващата седмица или година, но не и за днес. Ана беше щастлива. Съжителството с Дениъл придаде на живота ѝ ново измерение, нещо, което не бе очаквала. Това бе самата истина, ала

тя не можеше да му обясни, че да продължат да живеят по този начин ще бъде най-доброто, което могат да направят.

Мисълта за брак все още предизвикваше тръпки по гърба ѝ. Както и недоверие. На кого не вярваше всъщност? На Дениъл или на себе си? Не бе забравила как я бе обвинил, че си прави експерименти. Може би наистина бе така, но то бе само защото се страхуваше да не го нарани, както и защото се страхуваше и за самата себе си.

Имаше моменти, когато всичко ѝ изглеждаше от ясно по-ясно. Щеше да се ожени за него, щеше да има деца и да сподели живота му. Щеше да стане доктор и да лекува болните. Той щеше да бъде горд от нейните постижения, така както и тя от неговите. Щеше да има всичко, което една жена иска да има. Щеше да има дори повече. Това можеше да стане. Сигурно щеше да стане.

Сетне си спомняше как Дениъл не се интересуваше от работата ѝ в болницата. Спомняше си как се затваряше в офиса си и никога не обсъждаше с нея проблемите си. И как нито веднъж не я попита за медицинските книги, които сега стояха разхвърляни из спалнята му. Нито веднъж не спомена и факта, че тя трябваше да се върне в Кънетикът след няколко седмици. И дали смяташе да тръгне с нея.

Може ли двама души да живеят заедно, да се обичат и да не споделят това, което е най-важно за тях? Ако намереше отговор на този въпрос, щеше да престане да си задава останалите.

Ана тръсна глава и подкара по алеята. Трябваше да престане да мисли. Беше се прибрала вкъщи и това бе достатъчно. Когато влезе в кухнята, видя Сали, наведена над тигана върху печката.

— Ти трябва да си почиваш!

— Вече достатъчно си починах. — Без да се обърне, жената посегна към каната с кафе. — Малко закъсняхте днес.

— Имаше катастрофа. Беше пълно с пострадали. Трябваше да остана и да помогна.

Сали напълни чашата с кафе и я сложи на масата.

— По-добре да ги шиете.

С лека въздишка Ана седна и взе кафето.

— Така е. Много ми е криво, че трябва да правя само дребни неща. Не ми дават да премеря дори едно кръвно.

— Скоро ще можете да правите всичко, което искате.

— И аз все това си повтарям. Още една година, само една. Но съм така нетърпелива, Сали.

— Вие и господин Макгрегър имате много общи черти. — Сали сипа кафе и за себе си. — Той се обади да предупреди, че ще закъснее и каза да вечеряте, ако не можете да го чакате. Ала мисля, че се надява да го изчакате.

— Ще го изчакам. Боли ли те ръката?

— Само малко, когато се събудя сутрин, или когато я понатоваря през деня. — Сали вдигна ръката си и огледа големия белег. — Много красив бод. Дори аз не бих направила по-хубав. — Тя се засмя и наведе ръка. — Но едва ли шиенето на кожа прилича на бродирание.

— Техниката е много подобна. — Ана я потупа по ръката. — След като Дениъл ще закъснее, ние с теб можем да прегледаме списъка на гостите и да подготвим менюто за другата седмица. Имам някои идеи, ала ако ти имаш предвид нещо специално, то... — Ана спря и задуши из въздуха. — Сали, какво печеш във фурната?

— Пай с праскови. По рецептата на баба ми.

— О! — Ана затвори очи и се наслади на миризмата, която се носеше из кухнята. — Горещ пай с праскови! Колко ще закъснее Дениъл?

— До осем.

Тя погледна часовника си.

— Знаеш ли, струва ми се, че определянето на менюто ще ме изтощи невероятно много. — Ана стана, за да вземе хартия и молив. — Вероятно ще трябва да се подкрепя с нещо.

— Едно парче пай?

— Би било чудесно!

Когато Дениъл се завърна, Ана все още бе в кухнята. Рецепти, листи и смачкани топки от хартия лежах в безпорядък на масата, където седяха двете със Сали. Пред тях имаше чиния с остатъци от пай и бутилка бяло вино.

— Не знам доколко ще успеем да впечатлим губернатора — каза Ана с глава, допряна до главата на Сали. — Няма да сервираме специалитет от агнешки дреболии. Знаем, че ще позеленея, ако трябва да ям нещо с дреболии. Може би по-добре да бъде гъши пастет.

— Хубав хирург ще излезе от теб, ако си гнуслива.

— Не съм гнуслива по отношение на това, което гледам, нито по отношение на това, което държа в ръце. Но за това, което влиза в стомаха ми, съм много придирчива. Това са различни работи.

— Добър вечер, дами.

Ана вдигна глава и усмивката, която бе готова да цъфне на лицето ѝ, повехна при вида на Дениъл.

— Дениъл! — Тя скочи и взе ръцете му. — Сали и аз правим менюто за официалната вечеря. Тя предложи едно типично шотландско ястие, ала аз настоях за гъши пастет. Мисля, че гостите ни ще останат по-доволни.

— Не разбирам от тези работи. Оставям на вас двете — рече той и се наведе да я целуне. — Нещата се проточиха повече, отколкото предполагах. Радвам се, че си вечеряла и не си ме чакала.

— Не съм вечеряла. — Ана все още го държеше за ръце. Докато седеше, не бе усетила колко е изморена. — Сали и аз само опитахме от пая. Искаш ли?

— По-късно. Бих изпил чаша вино, ако ми оставиш малко. — Очите му бяха зачервени от четенето на ситен шрифт.

Ана погледна почти празната бутилка, чудейки се кога са успели да я изпият.

— Първо ще си взема един душ.

— Ще се кача с теб. — Тя прерови хартиите, докато намери това, което търсеше. — Ще ти прочета този списък. Ако искаш, може да добавиш някой, когото сме забравили, преди да изпратя поканите.

— Добре. Сали, ти си лягай. По-късно ще си отрежа пай.

— Да, господине. Лека нощ.

— Изглеждаш уморен, Дениъл. Тежък ден ли беше?

— Не повече от друг.

Той я прегърна през раменете и тръгна по стълбите.

— Работих върху няколко проблема от по-особено естество. Мисля, че бях ги занемарил напоследък.

— Ще ми кажеш ли?

— Нали знаеш, че не нося проблемите от офиса вкъщи. — Стисна я леко. — Прекарах вечерта с баща ти.

— Така ли? Как е той?

— Добре. И той не смесва личните проблеми с работата. Това най-много му харесвам.

— Да. — Усмивката ѝ бе малко тъжна. — Сигурно е за хубаво.

— Пита за теб. — Гласът му бе ласкав, защото вече я познаваше много добре.

— Така ли?

— Тъхъ.

Дениъл отвори вратата и Ана влезе първа. Тъй като беше много топло, отиде до прозореца и го отвори.

— Може би, ако го предразположа, ще престане да ме избягва.

— Той се тревожи за теб, но не го показва.

— Няма за какво да се тревожи.

— Ще се увери в това на вечерята другата седмица.

Ана го погледна изненадано и листа трепна в ръцете ѝ.

— Поканил ли си го?

— Да.

Тя въздъхна, преди да се усмихне.

— Сигурно трябва да ти благодаря за това.

— Малко, ала мисля, че майка ти има повече принос от мен.

Той хвърли сакото и вратовръзката си на един от столовете, които Ана бе поставила пред камината. Докато откопчаваше ризата си, долови миризмата на жасмин, която долиташе откъм вазата на масата. Малки, неща, дреболии, но колко бяха важни. Дениъл спря да се съблича и взе Ана в прегръдките си. Тя почувства прилив на нежност. Обви с ръце кръста му и остави нежността му да я превземе. Той целуна главата ѝ, преди да я отстрани от себе си.

— Защо?

— Защото си тук — отвърна Дениъл. — Защото си ти. Няма да се бавя много. Хайде, прочети ми списъка с имената! — Като свали остатъка от дрехите си, влезе в банята.

С лека усмивка Ана погледна пръснатите дрехи. Помисли си дали някога щеше да свикне с безпорядъка. Пренебрегвайки импулса си да ги вдигне и подреди, тя ги прескочи. Една жена, която пренебрежително прескача дрехите на мъжа си, направо си търси белята.

— Значи, първо губернаторът и жена му — започна да изрежда до вратата на банята Ана. — Господин конгресменът Стиърс и госпожа

Стиърс.

Дениъл направи кратка характеристика на въпросния конгресмен. Ана отговори, че смята за уместно да постави тези хора на противоположните краища на масата встрани на домакините.

— Майра и Хърбърт. Малоунови и Кукови. — Тя повиши глас, за да надвика шума на водата. Беше ѝ горещо, затова разкопча горните копчета на блузата си. — Семейство Донахю, и Джон Фитцсимънс, за да балансират присъствието на Катлийн. — Гледаше листа, ала буквите плуваха пред очите ѝ.

— Джон кой?

— Фитцсимънс. Симънс накрая — повтори Ана, като се опита да говори ясно. — Също така Карл Бенсън и Джудит Ман. Майра ми каза, че току-що са се сгодили.

— Тя има фигура на... — Дениъл спря и се разсмя. — Много внушителна жена. Кой друг?

Ана влезе в банята.

— Я кажи, на какво има фигура?

Дениъл се засмя.

— Моля?

За негова огромна изненада тя дръпна завесата.

— Момиче, всяко нещо си има граници! Не те ли е срам?

— Та на какво има фигура Джудит Ман?

— Как бих могъл да зная? — Той извади глава изпод душа. — По-добре върни завесата на място. Цялата ще се измокриш.

— Точно така. Как би могъл да знаеш? И откъде? — попита Ана и пристъпи напълно облечена под душа.

— Ана! — Смеейки се, Дениъл гледаше как водата измокри блузата ѝ. — Какво правиш, по дяволите?

— Опитвам се да получа точния отговор. — Тя размаха мокрия лист под носа му. — И така, какво знаеш ти за анатомията на Джудит Ман?

— Само това, което може да види един мъж с наблюдателно око. — Той я хвана за брадичката и я повдигна, за да види очите ѝ. — Сега, когато си мисля за фигурата ѝ, не намирам нищо впечатляващо в нея. Но виждам нещо друго.

Тя сложи ръцете си на кръста му, за да не падне.

— И какво е то?

— Че си пияна, Ана Уитфилд.

Този път тя се ядоса не на шега.

— Моля?

Дениъл махна полепналата по лицето ѝ коса.

— Казах, че си пияна — повтори той.

— Не ставай смешен.

— Пияна като ирландски каруцар, че и отгоре. Проклет да съм, ако не е вярно!

— Може и да си проклет, ала аз никога не пия през деня. Ти само се опитваш да избегнеш отговора на въпроса ми.

— Какъв въпрос?

Ана отвори уста да му напомни, сетне се спря и се усмихна.

— Не помня вече. Казвала ли съм ти, че имаш прекрасно тяло, Дениъл?

— Не. — Той я притисна под душа и започна да смъква мокрите ѝ дрехи. — Защо не си?

— Имаш много добре оформени мускули.

Блузата ѝ падна на земята.

— Къде по-точно?

— Ето тук. — Тя сложи глава на гърдите му. — Делтоидният мускул е много добре очертан. Разбира се, и бицепсите са силно впечатляващи, много твърди и корави. — Пръстите ѝ минаха по раменете му, докато той смъкваше полата ѝ.

— Доказателство не само за добро здраве. Също и тук. — Тя докосна корема му и дишането ѝ спря.

— Каж ми, Ана — Дениъл сведе устни до ухото ѝ и започна да го облизва с език, — колко мускули има човек?

Тя отметна глава, а водата потече по лицето и шията ѝ. Гола, мокра и усмихната.

— Повече от шестстотин, прикрепени към двеста кости, от които е съставен скелета.

— Удивително. Чудя се колко от моите можеш да назовеш.

— Ами, да започнем с мускулите на долните крайници. Харесва ми походката ти.

— Така ли?

— Да, много е агресивна и важна, ала не е наперена. Това естествено е свързано с личността ти, но са необходими също така и

мускули, като например този. — Тя се наведе да докосне с пръст прасеца му. — Здрави... — продължи с пръсти по бедрото му. — Иии...

С одобрителен звук обхвана с ръце задника му.

Той гърлено се засмя. Никога досега не бе получавал по-интересен урок от жена.

— Мисля, че тези мускули са свързани повече със седенето, отколкото с вървенето.

Дениъл спря душа и посегна за хавлията.

— Най-добре се виждат, когато се протегнеш — промърмори Ана, — или когато носиш някакъв товар.

Той я вдигна на ръце.

— Особено когато носиш някакъв много скъпоценен товар.

— Това са най-привлекателните ти мускули.

— Благодаря. — Дениъл отхвърли хавлията и я положи на леглото. Топлият въздух галеше влажното ѝ тяло.

— Продължаваме. Мускулите от вътрешната страна на бедрата...

— Я покажи!

— Тук. — Пръстите ѝ докоснаха бедрата му, а устните ѝ неговите. Тя затвори очи, въздъхна и се притисна към него. — Но мисля, че това не те интересува особено много.

— Напротив! Точно тези мускули ме интересуват най-много. — Силните му пръсти преминаха по нейните издължени бедра. — Ето тези — повтори той, — където кожата ти е нежна като коприни и топла като слънце. И тук... — Пръстите достигнаха вълшебното място, където свършваха бедрата ѝ. — Какви са мускулите тук?

— Те са... — Ана можа само да простене и да се извие в дъга.

Дениъл хвана крайчето на ухото ѝ със зъби.

— Забравила ли си?

— Докосвай ме — прошепна тя. — Няма значение къде.

С триумфален вик той започна да я гали. Ана искаше да се разтопи, да се разлее, да изгори и да се превърне на пепел. Ръцете ѝ бяха жадни, устните — гладни. Кожата ѝ изсъхна от горещия въздух и отново се овлажни от ласките и възбудата.

Всеки път, помисли си Ана, всеки път, когато правеха любов, бе все по-хубаво, все по-възбуждащо и по-всеотдайно. Първият път, стотният път, а желанието никога не отслабваше. Сред тревата, върху

пухените завивки или на земята, винаги бе прекрасно. Сред ярката светлина на деня, сред сенките на нощта. Тя никога нямаше да престане да го желае. От всички въпроси, които си задаваше, само този нямаше нужда от отговор. Никога нямаше да престане да го желае.

Лежаха на огромното легло, полудели един за друг, загубени един в друг. Светлината, която се процеждаше от съседната стая, създаваше ореол около главата на Ана. Загубил напълно разума си, Дениъл приклепна до леглото.

Тя обви бедра около него. Лицето ѝ бе скрито в шията му и не ѝ достигаше въздух. Пръстите ѝ преминаваха по гърба му и усещаха плътта му, влажна и корава. Когато влезе в нея, Ана забрави минало и настояще и тръгна из тъмнината на лабиринта.

— Ти си прекрасна! — каза Дениъл, докато я гледаше в огледалото. — Зашеметяваща.

Приятно ѝ беше да го чуе, въпреки че не отдаваше много голямо внимание на комплиментите. Роклята оставяше раменете ѝ голи и падаше в елегантна линия до коленете. Около деколтето имаше перли, а също и в долната част на полата. Майра я бе убедила да си я купи, макар че Ана не се нуждаеше от много убеждения. Наистина, изхарчи малко повече пари, отколкото бе определила, но не съжаляваше. Изражението на Дениъл, възхищението в очите му, както и задоволството от изображението в огледалото, си заслужаваха парите.

— Харесва ли ти?

Как можеше да ѝ обясни, че само като я гледа и дъхът му спира? Нищо че познаваше всеки сантиметър от тялото ѝ. Сигурно беше права, когато го обвини, че иска да я показва навсякъде. Когато един мъж притежава нещо толкова красиво, той трябва да се похвали. Дениъл не можеше да обясни чувствата, които го вълнуваха.

— Толкова много ми харесва, че бих искал вечерта вече да е свършила.

Ана се завъртя леко, за него и за себе си.

— Изглеждаш добре с вечерния костюм. Един елегантен варварин.

— Варварин ли? — вдигна вежди Дениъл.

— Никога не се променяй! — Тя протегна ръце към него. — Всичко друго може да промениш, ала това недей.

Той вдигна ръцете ѝ за целувка.

— Съмнявам се, че бих могъл да променя нещо от себе си. Така, както ти не можеш да промениш поведението си на дама. Дори след като изпиеш бутилка вино и изядеш цяла тава пай с праскови.

Ана се опита да бъде сериозна, но не можа.

— Никога ли няма да го забравиш?

— Не, разбира се. Това бе една от най-хубавите ноци в живота ми. Луд съм по теб, Ана.

— Така казваш. — Тя вдигна сплетените им пръсти до лицето му. — Това също е нещо, което не искам да промениш.

— Няма. Радвам се, че си сложила камеята.

Той докосна украшението на шията ѝ.

— Тя означава много за мен, Дениъл.

— Но не искаш да вземеш пръстена.

— Дениъл...

— Не искаш пръстена — продължи той. — Сега ще се радвам, ако вземеш това. — Дениъл извади кутия от джоба си.

Ана скръсти ръце умолително.

— Ти не трябва да ми купуваш подаръци.

— Това вече съм го чувал. Може би затова толкова искам да ти купувам подаръци. Защото ме разсмиваш всеки път, когато ти купя нещо — засмя се той.

— И това вече си го казвал.

Тъй като продължи да се усмихва, Ана взе кутийката.

— Благодаря. — Отвори я и не можа да промълви нито дума.

— Нещо не е ли наред?

Тя успя само да поклати глава. Перли и диаманти, чисти, кристално прозрачни, арогантни в красотата си. Обещите лежах в кадифеното си легло и сякаш излъчваха огън.

— Дениъл, те са просто... — Ана поклати отново глава зашеметена. — Толкова са красиви! Не знам какво да кажа.

— Вече го каза. — Той взе с облекчение кутийката от ръцете ѝ и извади обещите. — Трябва да благодариш на Майра. Тя каза, че нещо класическо и блестящо най-много ще ти прилича.

— Тя ли? — промърмори Ана, докато Дениъл поставяше обещите на ушите ѝ.

— Ето, така. — Той отстъпи крачка назад, за да я огледа. — Да, наистина са чудесни и много ти приличат. Може би ще отвлечат вниманието на мъжете от прекрасната ти кожа, която така щедро си предоставила на погледите им.

Смеейки се, Ана пипна с ръце ушите си.

— О, това наистина е една много уважителна причина.

— Доста е потискащо, когато се огледам и забележа някой, който не откъсва очи от теб.

— Не ставай глупав! — Тя му подаде ръка. — Предлагам ти да слезем долу, защото гостите всеки момент ще пристигнат. Иначе Макгий ще ни се кара, че сме закъснели и сме били невъзпитани.

— Тъй. — Те излязоха от стаята и Дениъл ѝ предложи ръката си. — Едва ли, защото вече си го омагьосала и го въртиш на пръста си както си знаеш.

— Не знам за какво говориш — погледна го невинно Ана.

— Не знаеш, значи! И защо за теб по средата на седмицата има палачинки? Нещо, което никога не е правено за мен.

— Ето че стигнахме. — Тя спря пред вратата. — Обещай ми да не зяпаш по жените, дори и по конгресменката Стиърс.

— Никога не зяпам по жените — излъга той и тръгна да посрещне първите гости.

След около двадесет минути голямата приемна бе пълна с хора и шумни разговори. Макар да знаеше, че са в центъра на вниманието, Ана преминаваше без притеснение от група към група. Нямаше нужда от предупреждението на майка ѝ, че решението ѝ ще изненада много хора и ще я постави в центъра на градските клюки. Но тя не се интересуваше от хорското мнение.

Поздравът на Луиз Дитмайър бе малко сух, ала Ана не му обърна внимание, нито се засегна и продължи да бърби с приятели. Неведнъж забеляза любопитни погледи, насочени към нея. Беше достатъчно да ги посреща спокойно. Това бе нейният отговор. Дори и не предполагаше, че самоувереността, както и естественото ѝ поведение, допринасяха повече за потушаване на клюките, отколкото властта на Дениъл в обществото или името на родителите ѝ.

Единствената сянка по време на вечерта дойде от страна на губернатора, който ѝ зададе въпрос относно мнението на Дениъл за текстилната фабрика. Та как можеше да му отговори, когато дори не знаеше за какво става дума? Той никога не бе споменавал нищо и тя трябваше да изслуша оценката на губернатора за проекта, който щял да отвори нови работни места за стотици и да донесе добри печалби за щата. Добре, че успя да запази усмивката на лицето си и да импровизира безгрижно. Нямаше време дори да се ядоса, докато представяше губернатора и жена му на другите гости. Само лекичко завидя на губернаторшата, когато я чу, колко компетентно взема участие в разговорите и как добре е запозната с работата на съпруга си. Добре, че си имаше достатъчно ангажименти покрай вечерята, та успя да забрави за инцидента и да го скъта дълбоко в съзнанието си.

Всъщност, докато не дойдоха родителите ѝ, Ана не почувства някакво особено неудобство. Когато те влязоха, пристъпи към баща си със затаен дъх.

— Радвам се, че дойдохте. — Надигна се на пръсти и го целуна по бузата, макар да не бе сигурна в реакцията му.

— Изглеждаш добре — каза баща ѝ не много студено, но тя почувства резервираността му.

— И ти. Здравей, мамо! — Ана докосна бузата и на майка си и се усмихна при окуражителното ѝ стискане.

— Изглеждаш великолепно, Ана... — Майка ѝ погледна бързо съпруга си. — Изглеждаш щастлива.

— Аз съм щастлива. Ще ви донеса нещо за пиене.

— Не се безпокой за нас. Имаш толкова много гости. А, тук е Пат Донахю! Ще отидем при тях. Не се тревожи.

— Добре. — Преди да се отдалечат, баща ѝ хвана ръката ѝ. — Ана... — той явно се поколеба, като почувства, как ръката ѝ замръзва в неговата. — Радвам се да те видя.

Това ѝ беше достатъчно. Тя обви с ръце шията му.

— Ако дойда някой ден при теб в офиса, ще излезем ли заедно?

— Ще ми дадеш ли да карам колата ти?

— Може би — усмихна му се щастливо Ана.

Той премига и я погали по главата, както когато беше малка.

— Върви при гостите си.

Когато се обърна, Ана видя Дениъл да ѝ се усмихва. Отиде при него.

— Изглеждаш още по-хубава — прошепна той.

— Какво става? — попита Майра, като застана до тях. — Домакинът и домакинята не бива да остават сами и да си гукат като влюбени гълъбчета. Дениъл, надявам се, че ще спасиш нашия губернатор от конгресмена, преди да е загубил апетита си. Губернаторът, имам предвид. — Дениъл промърмори нещо. — Ана, защо не отидем при Катлийн. Умирам от нетърпение да видя физиономията ѝ, когато зърне обещаните ти. Нали я знаеш колко е завистлива!

— Не се заяждай много, Майра — предупреди я Ана, докато си проправяха път сред гостите. — Не забравяй, че изтънченото коварство е по-отровно.

— Разбира се, скъпа. Ако по-често си пъхаше носа тук и там из нашето общество, щеше да се натъкнеш на удивителни примери. О, Катлийн, каква прекрасна рокля имаш!

Катлийн прекъсна хвалбите относно лятната си ваканция и изгледа Майра. Ана не бе съвсем сигурна, но ѝ се стори, че Малоунови въздъхнаха с облекчение.

— Благодаря. Сигурно трябва да ти поднеса своите поздравления и най-добри пожелания. Не съм те виждала, откакто избягахте с Хърбърт в Мериленд.

— Така е. — Майра отпи от чашата си, като реши да не обръща внимание на заядливия тон и това не особено благосклонно описание на сватбата ѝ. Човек не обръща внимание на завистта, когато е щастлив.

— Сигурно ще ни кажеш нещо за семейния живот, макар че подобен начин на сключване на брак ми изглежда доста прибързан.

— Всеки според предпочитанията си — отвърна Майра и си напомни, че това бе партито, което даваше най-добрата ѝ приятелка. Иначе щеше да сръфа Катлийн както заслужаваше.

— Ами да! — кимна Катлийн. — Но е направо срамота с Хърбърт да се правите на отшелници, след като целия град говори за вашата сватба. И всички очакват голямо тържество.

— Страхувам се, че Хърбърт и аз нямаме подобни намерения. Искаме да приключим с обзавеждането на къщата си, преди да

поканим най-близките си приятели. Нали разбираш? Само най-близките.

Ана усети, че градусът се повишава и реши да се намеси.

— Убедена съм, че си имала натоварено лято, Катлийн.

— О, да — погледна я студено Катлийн. — Направих малко пътуване до морето и когато се върнах, научих, че Майра и Хърбърт са се оженили, а пък ти сменила адреса си. Трябва ли да поздравявам и теб?

Ана сложи ръка върху рамото на Майра, за да я успокои.

— Съвсем не. Направила си хубав тен. На мен не ми остава време за това.

— Сигурна съм, че е така. — Катлийн отпи дълга глътка. Не й беше лесно да преглътне факта, че две от жените, за които мислеше, че ги превъзхожда, бяха сграбчили двама от най-интересните и перспективни мъже в града. Особено след като самата тя бе хвърлила око на Дениъл и си правеше определени планове. — Кажми, Ана, как трябва да ви представям двамата с Дениъл, ако се наложи? Страхувам се, че нямам много опит в тези работи.

Търпението на Ана, макар и безкрайно, бе на изчерпване.

— Какво значение има?

— Голямо. Например скоро смятам да направя парти. Не знам дори как да надпиша поканата си до теб.

— Не бих се притеснявала за това.

— Пък аз се притеснявам. — Очите й бяха ококорени и зловни. — Мразя да правя гафове. — Тъй като осъзна, че заяждането й бе несполучливо, Катлийн иззлобя още повече и изтърва нервите си. — Защото всъщност не знам кое е по-учтиво. — „любовница“ или „държанка“.

И в този момент се задави, защото Майра лисна чашата си в деколтето й.

— О, Боже, колко съм несръчна — завъртя се на токетата си тя, като огледа доволно щетите по роклята на Катлийн. Това, което видя, я задоволи. — Чувствам се като муле. Ела, Катлийн, ще се почувствам по-добре, когато те изстискам.

— Мога и сама — рече през зъби Катлийн. — Стой далеч от мен.

Майра запали цигара и издуха дима към тавана.

— Както кажеш.

Смятайки, че бе задължена като домакиня, Ана хвана ръката на Катлийн.

— Ела, ще ги покажа пътя.

— Свали си ръцете от мен! — изсъска злобно Катлийн. — Ти и твоята незаменима приятелка! Вървете по дяволите! — след което се завъртя и си тръгна.

— Е, няма що, много незабележимо — въздъхна Ана. — Не говорихме ли преди малко да си внимателна?

— Ти се благодари, че не й я лиснах в лицето. Но да ти кажа правичката, много ми се искаше. И то отдавна. За пръв път се чувствам доволна и в ролята на справедливата богиня на възмездието. — Тя се усмихна широко на Ана. — Дали имам време за още едно питие преди вечеря? Това отиде на вятъра.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вероятно ако Дениъл не бе забелязал инцидента с Катлийн Донахю, той би се държал по-друг начин. Ако гневът му не бе избухнал, връзката им щеше да продължи гладко, както и преди. Но за съжаление не стана така. През останалата част от вечерта Дениъл се опити да запази спокойствие и да бъде любезен домакин. Гостите напуснаха дома му добре нахранени и доволни. Едва изчака да се затвори вратата зад последния от тях.

— Трябва да поговорим — рече на Ана той, преди дори да бе въздъхнала с облекчение.

Макар да бе накрая на силите си, тя кимна. Другите можеше да бъдат заблудени от външния му вид, но не и Ана. С мълчаливо съгласие го последва по стълбите до спалнята.

— Нещо те разстрои — започна тя и седна на ръба на стола, въпреки че копнееше да се събуе, съблече и строполи на леглото. — Знам, че правиш някаква сделка с губернатора. Да не би нещо да не е наред?

— Моят бизнес е наред. — Той отиде до прозореца и запали пура. — Проблемът е в личния ми живот.

Ана скръсти ръце в скута си, което бе сигурен знак на нерви.

— Аха. Разбирам.

— Нищо не разбираш. — Той се обърна към нея, готов за кавга. — Ако разбираше, нямаше да се държиш като магаре на мост. Женитбата ни вече щеше да бъде факт.

— Просто факт — повтори тя и се помъчи да си припомни, че с гняв нищо не се постига. — Дениъл, нашият най-голям проблем изглежда е различното ни отношение към брака. И аз не го приемам просто като факт, а като най-важната стъпка, която човек прави в живота си. Не мога да направя такава стъпка с теб, докато не съм сигурна.

— Изобщо някога ще станеш ли сигурна! — изстреля той.

Ана навлажни устните си. Зад нарастващия гняв чувстваше съжаление и разочарование.

— Не знам. Не мога да ти отговоря.

Гневът, който бе потискал през цялата вечер, го превзе.

— Така... Няма нужда да ми даваш обещания, Ана. Нищо не искам от теб.

— Казах ти, че преди да ти обещаая, ми трябва време. Не ти ли давам всичко, Дениъл?

— Не е достатъчно. — Той дръпна от пурата, като я гледаше през цигарения дим.

— Съжалявам. Ако можех, щях да ти дам повече.

— Ако можеш ли? — Гневът направо го заслепяваше. — Ако можеш, значи? Нищо не те спира, освен магарешкия ти инат.

— Ако това е истина, значи съм най-голямата глупачка на света. — Ана стана, защото искаше да го погледне в лицето. А също така трябваше да погледне и нещата в лицето. — И най-вероятно съм точно такава, защото очаквам да обърнеш на моите нужди и амбиции същото отношение и внимание, каквото на своите собствени.

— И какво общо има това с женитбата ни?

— Всичко. Само след девет месеца ще получа дипломата си.

— Някакъв си лист хартия — пренебрежително изсумтя Дениъл.

Всичко в нея се преобърна от възмущение. Тя самата се превърна в парче лед. Гласът ѝ, изражението ѝ, очите ѝ.

— Парче хартия ли? Чудя се дали би нарекъл своите полици, ипотеките и договори парчета хартия. Те са толкова важни парчета, че дори не искаш да говориш с мен за тях. Или може би текстилната фабрика, за която ме попита губернаторът тази вечер? Вероятно не смяташ, че съм достатъчно интелигентна, че да разбере твоята работа.

— Никога не съм се съмнявал в твоята интелигентност — отвърна рязко той. — Какво общо имат полиците и ипотеките с нас двамата?

— Те са част от теб, така както и моята диплома ще бъде част от мен. Посветих години от живота си, за да я получа. Мислех, че ще можеш да разбереш това.

— Ще ти кажа аз какво разбирам. — Той ядосано загаси пурата си. — Разбирам, че се опитваш да ме поставиш на второ място след скъпоценната си диплома.

— Върви по дяволите, Дениъл, никой не може да ти каже нищо!
— Ана също загуби самообладание. — Не става дума за първо или второ място. Изобщо не става дума за предимство.

— За какво става дума тогава? И какво е всъщност?

— Уважение — каза бавно тя и отново се обърна към него. — Това е въпрос на взаимно уважение.

— А къде остана любовта?

Дениъл толкова рядко говореше за любов, че въпросът му я изненада. В очите ѝ избиха сълзи и гласът ѝ потрепери.

— Любовта е празна дума, без съдържание, когато няма уважение. Предпочитам нито да я чувам, нито да я получавам от мъж, който не може да ме приеме такава, каквата съм. Нито искам да обичам мъж, който не може да споделя проблемите си с мен така, както и успехите.

Гордостта му бе толкова голяма, колкото и нейната. Той се хвана за нея като удавник за сламка.

— Тогава може би предпочиташ да не те обичам. Така да бъде.

Обърна се и след миг външната врата се хлопна със сила.

Можеше да падне на леглото и да даде воля на сълзите си. Точно това искаше да направи. Ала не биваше и затова направи това, което трябваше.

Започна да си събира багажа.

Пътят до Кънетикът бе дълъг и самотен. Седмици наред Ана си спомняше съвсем ясно за километрите, които премина сама с мислите си. Кара през нощта, докато очите ѝ започнаха да се затварят и изгря слънце. Напълно изтощена, спря в един крайпътен мотел и спа до вечерта. Когато се събуди, се опита да забрави какво бе оставила зад себе си.

Първите няколко дни прекара в търсене на малък апартамент в студентското градче. Искаше да бъде сама, да си има своето гнездо, пък макар и празно. Дните ѝ бяха запълнени с подготовка. Съжаляваше само, че нощите бяха толкова дълги и нямаше с какво да ги запълни.

Можеше да изхвърли Дениъл от паметта си през деня, но нощем лежеше в празното легло и си спомняше какво бе да го чувства до себе си. Можеше да яде сама на малката маса в своята кухничка и да си

спомня как той отпиваше от кафето си срещу нея в трапезарията, защото там просто им бе по-удобно.

Тя определено не искаше да си прекара телефон. Тогава щеше да се изкуши и да му се обади. Когато започнаха занятията, Ана се потопи в тях с почти отчаяно настървение.

Приятелите и състудентите ѝ забелязаха огромната промяна в нея. Обикновено пролетно настроената и весела, но леко резервирана госпожица Уитфилд, сега бе напълно отнесена. Рядко говореше, освен в случаите, когато трябваше да задава въпроси или да отговаря на зададените ѝ. Студентите, които се прибираха късно вечер или съботните нощи, виждаха светлина в прозорците ѝ. Непрекъснатото учене бе причина за сенки под очите ѝ, нещо, което забелязаха дори преподавателите. Ана отхвърляше всички въпроси относно личния си живот с твърда учтивост.

Дните минаваха монотонно и си приличаха един с друг като две капки вода. Просто нищо не се случваше. Ако учеше достатъчно упорито, достатъчно дълго, можеше да спи само по шест часа на нощ и да не мисли за нищо.

Кънетикът през средата на септември бе красив и ярък, ала тя нямаше време да забележи красотата на есента. Ярките цветове и аромати бяха пренебрегнати заради медицинските списания и часовете по анатомия. През предишните години все пак успяваше да се наслади на заобикалящата я среда, въпреки че пак отделяше много време на ученето. Сега, ако само за момент спреше, за да се порадва на красотата на ошарените от есента листа, щеше да мисли само за скалистия бряг и за вълните, които се блъскаха в канарите. И щеше да се чуди дали Дениъл вече бе започнал да строи своята къща.

В самозащитата си Ана започна да избягва контакти дори с Майра, макар че приятелката ѝ изпращаше дълги писма. Когато пристигна телеграмата, осъзна, че повече не можеше да се крие. Телеграмата гласеше:

„Ако не искаш да ме видиш на стълбите пред вратата си след двадесет и четири часа, обади се.

Майра.“

С телеграмата, пъхната сред бележките от семинара по кръвоносната система, Ана спря в междучасието, за да позвъни.

— Ало!

— Майра, ако пристигнеш, няма къде да спиш. Нямам допълнително легло.

— Ана! О, Господи! Бях започнала да мисля, че си потънала в Атлантическия океан. — Ана чу щракането на запалка и поемането на дим от другата страна на слушалката. — Беше ми по-лесно да мисля това, отколкото, че не искаш да отговаряш на писмата ми.

— Извинявай. Бях много заета.

— По-точно се криеш — поправи я Майра. — И го приемам, защото не е заради мен. Но се тревожа за теб.

— Недей! Аз съм добре.

— О, да, разбира се! Знаеш ли колко ти вярвам!

— Не, не съм добре — поправи се Ана, защото това бе Майра.

— Не си се обаждала на Дениъл, нали?

— Не съм. — Тя затвори очи и подпря чело на студения метал на телефона. — Как е той? Виждала ли си го?

— Дали съм го виждала? — Ана почти можеше да види как Майра върти очите си. — Той полудя в нощта, когато ти си отиде. Събуди Хърбърт в два след полунощ. Пита го дали не си у нас. Хърбърт го успокои. Беше направо изумен, искам да кажа, Хърбърт. Оттогава не сме го виждали, но чувам, че прекарва по-голямата част от времето си на Хайанис Порт, където строи къща.

— Да, сигурно. — Ана направо си го представи как наблюдава машините и мъжете, който работят.

— Знаеш ли, Дениъл е чул онези приказки на Катлийн Донахю, в нощта на партито!

Ана поклати глава.

— Не. Не ми е казал. О! — Тя си припомни колко ядосан бе Дениъл тогава и как целият му гняв се изля върху нея. Виж ти, това вече обясняваше много неща.

— Чух го да казва на Хърбърт, че ще ѝ откъсне кокошата шия. Напълно съм съгласна с него. Ала Хърбърт го разубеди, доколкото можа. Човекът смята, че трябва да те предпазва от всеки и от всичко. Звучи много приятно, въпреки че можем да се предпазваме и сами, нали?

— Не мога да се оженя за него само за да ме предпазва — промърмори Ана.

— Не. И макар да съм сигурна, че той си заслужава ритника по задника, мога да се закълна, че сърцето му е горещо. Той те обича, Ана.

— Обича някои части от мен. — Ана затвори очи и си пожела да бъде по-силна. — Извинявай, че те забърках в тази история.

— О, моля те, знаеш колко много обичам да съм забъркана. Искаш ли да дойда?

— Не, наистина. Поне засега. — Като разтърка слепоочия, тя се засмя. — Радвам се, че не отговорих на писмата ти. Да говоря с теб е по-добре от всичко друго на света.

— Тогава дай ми телефона си. Няма причини да не си говорим.

— Нямам телефон.

— Какво? — Настъпи пауза. — Ана, скъпа, но как живееш?

Този път Ана най-искрено се разсмя.

— Тук е доста примитивно. Направо ще се уплашиш, ако видиш апартамента ми. — Тя наистина се зачуди дали Майра би разбрала това, че прекарваше по-голяма част от времето си в библиотеки. — Слушай, обещавам, че ще ти напиша едно дълго-дълго писмо още довечера. И другата седмица ще ти се обадя.

— Добре. Но може ли само да ти дам един съвет. Дениъл е мъж, така че има една крачка предимство. Не го забравяй.

— Благодаря. Предай поздрав на Хърбърт.

— Разбира се. Разчитам на обещанието ти.

— Още тази вечер — отново потвърди Ана. — Чао!

Когато остави телефонната слушалка, за пръв път от доста време се почувства добре. Наистина, беше променила живота си, откакто напусна Бостън. Бе дала под наем апартамента и отговаряше за собствения си успех или грешки. Беше време да погледне в лицето факта, че трябваше да направи своя избор. Ако щеше да живее самотно, то трябваше да се справи с това.

Един поглед към часовника ѝ показа, че имаше още десет минути преди следващия час. Този път тя излезе навън, за да се наслади на прекрасния есенен ден, вместо да побърза към другата сграда и да зарови лице в книгите.

За миг се закова на място. Сякаш времето се върна назад и ѝ се стори, че вижда Дениъл да я чака пред болницата. Ръцете ѝ стиснаха книгите. Не, това тук не беше Бостън, помисли си тъжно Ана. И не само той имаше открит син автомобил. Тръгна, ала в същия миг се обърна и се върна обратно, за да се увери.

— Искаш ли да се разходим?

При звука на гласа му Ана почувства как сърцето ѝ спира. Когато събра сили да му отговори, лицето ѝ бе бледо, но грееше от щастие.

— Дениъл, какво правиш тук?

Какво значение имаше? Нали беше тук. Стигаше ѝ, че го вижда.

— По всичко изглежда, че те чакам. — Искаше да я докосне, ала ако го направеше, щеше да се размекне. Затова бързо скри ръцете си в джобовете. — Кога свършва последния ти час?

— Какъв час? — Беше напълно забравила къде беше и какво ѝ предстои. — А да, след четиридесет минути. Имам още само един.

— Добре. Ще се върна след час.

Къде да се върне? Изумена, тя загледа той как вдига гюрука и отваря вратата на колата.

Преди да осъзнае какво прави, тя отвори другата врата.

— Ей, къде отиваш?

— Идвам с теб — обяви Ана.

Дениъл я изгледа изненадано.

— А часът?

Тя погледна неவிждащо сградата на университета и седна в колата.

— Много важно. Ще взема записките от някого. Мога да си позволя да отсъствам.

Но не можеше да си позволи да остане дори минута разделена с него.

— Не си от тези, които бягат от лекции.

— Така е. — Лекомислено захвърли учебниците на седалката. — Апартаментът ми е наблизо. Можем да прием кафе. Само завий вляво от болницата и...

— Знам къде е апартаментът ти — прекъсна я той, ала не каза, че го знаеше още преди да бе изсъхнало мастилото върху договора ѝ за наемането му.

Петте минути шофиране не бяха достатъчни за мислите, които летяха в главата ѝ. Какво трябваше да прави? Как да се държи с него? Учтиво? Беше ли все още сърдит? За пръв път, откакто го познаваше, Ана не можеше да прецени настроението му. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Тя се опита да изглежда спокойна.

— Не очаквах никого — извини се Ана, докато се изкачваха по стълбите на втория етаж. — Не обръщай внимание на безпорядъка.

— Ако имаше телефон, можеше да те предупредя, че идвам.

— Телефонът не ми липсваше досега — каза тя и отвори вратата. — Влизай.

В мига, в който Дениъл влезе, Ана осъзна колко миниатюрен всъщност бе апартаментът ѝ. Във всекидневната, ако разпереше ръце, той направо можеше да докосне стените.

Имаше диван, малка масичка и лампа и досега тя си мислеше, че няма нужда от нищо друго.

— Сядай — покани го, като си помисли, че сама се нуждае от същото. — Ще направя кафе.

Преди да изчака отговор, отиде в кухнята. Дениъл остана сам и най-после отпусна ръце. Не беше виждал наистина толкова малка стая, но бе очарован.

Имаше шарени възглавнички върху дивана и купа с мидени черупки върху масичката. Освен това във въздуха се носеше нейното ухание. Същото, което все още обитаваше осиротялата му спалня. Не можеше да седи, нито да чака в тази стаичка сам. Затова скочи и отиде в кухнята. При Ана.

Не можеше да си представи как бе възможно някой да готви на толкова малко място, но тя явно го правеше. На масата до прозореца имаше портативна пишеща машина и куп листи и книги. В чашата стърчаха моливи.

Ала от него нямаше и следа. Никакъв спомен, нищо. Почувства го и му стана много мъчно.

— Кафето ей сега ще бъде готово — рече Ана, за да наруши тишината. Ето, той беше тук, а тя нямаше достатъчно време. Не можеше да знае, че той чувстваше същото. — Нямам нищо друго, което да ти предложи. Не съм пазарувала тази седмица.

Беше нервна, осъзна Дениъл, долавяйки интонацията на гласа ѝ. Погледна ръцете ѝ и видя, че треперят, докато вземаше чашите.

Почувства как възлите в стомаха му се отпускат малко. Как искаше да я докосне! Той придърпа един стол и седна.

— Изглеждаш бледа, Ана.

— Не съм излизала много на слънце. Програмата ми е прекалено натоварена през първите седмици.

— А уикендите?

— Тогава ходя в болницата.

— Аха. Ако ще ставаш доктор, може сама да си поставиш диагнозата.

— Все още не съм доктор. — Тя остави кафето, сетне се поколеба и седна срещу него. Все едно не бяха се разделяли. И все пак не беше същото. — Днес говорих с Майра. Каза ми, че си започнал строежа на къщата в Хайанис Порт.

— Да. — Бяха изкопали и положили основите. Но това нищо не означаваше. Абсолютно нищо. — Ако спазим сроковете, основната част ще бъде готова за обитаване следващото лято.

— Сигурно си доволен. — Кафето ѝ горчеше и тя го бутна встрани.

— Имам планове в колата. Искаш ли да ги видиш?

Ана вдигна глава и Дениъл прочете в очите ѝ изумление.

— Разбира се, че искам.

За миг той стисна ръце до болка. Беше хазартен играч, нали така? Е, тогава трябваше да използва предоставените му шансове.

— Мисля да си купя офис в града. Малък, но цената на собствеността в близките пет-седем години ще скочи двойно. Имам проблеми с текстилната фабрика. Баща ти работи по въпроса, така че ще започнем производство през пролетта.

Тя продължи да го гледа втренчено.

— Защо ми казваш всичко това?

Той замълча за миг. Не правеше лесно изповеди. Но очите ѝ бяха толкова тъмни, тъжни и пълни с очакване. И Дениъл осъзна, че я желае и се нуждае от нея повече от гордостта си.

— Никой мъж не обича да си признава, че е сгрешил. Ала повече от това не обича да вижда как неговата жена му обръща гръб, защото той не може да си го признае.

— Не съм ти обърнала гръб.

— Само си отиде.

Ана преглътна.

— Добре де, отидох си. Отидох си от себе си. Разбираш ли, че преди пет минути ти ми даде повече, отколкото за цялото време, през което бях с теб?

— Не съм предполагал, че фабрики и лихви биха те интересували. — Той понечи да стане, сетне промени решението си, като видя очите ѝ. — Не би ли ми казала какво мислиш?

— Когато влязох в спалнята ти, видях колко малко от теб присъства там. Сетне осъзнах защо. Ти си прекалено зает да вървиш напред, Дениъл. Колкото и да говориш за дом и семейство, в главата ти е само това — как да успееш. Аз трябваше да отстъпя от пътя ти.

— Но без теб няма семейство, Ана!

— Ти обаче искаш само да даваш, а не да споделяш. Ти никога не ми предложи да видя плановете на къщата, за която казваше, че искаш да построиш за двама ни. Никога не ме попита за мнението или предложенията ми.

— Да. Но когато гледах как поставят основите, разбрах, че ще имам тази къща, ала че тя не е домът, за който мечтая. Наистина не си давах сметка, че тя означава нещо за теб.

— Не знаех как да ти го покажа — усмихна му се Ана. — Глупаво от моя страна. — Тъй като се нуждаеше от разстояние помежду им, тя стана и отиде до прозореца. Странно, работеше тук всяка вечер, и не бе забелязала големия червен кестен в двора. Беше красив. Колко ли много красота бе пропуснала покрай очите си? — Част от мен искаше да сподели този дом с теб. Повече от всичко.

— Но само част.

— Мисля, че това е тази част, която ме дърпаше назад. Знаеш ли, ти никога не ме попита за работата ми в болницата, за книгите ми или защо искам да стана хирург.

Дениъл стана.

— Един мъж не пита жената, която обича, за другата ѝ голяма любов. Той просто ревнува.

Разкъсвана между гняв и облекчение, Ана се обърна към него.

— Дениъл...

— Не ме моли да бъда разумен — прекъсна я той. — Готов съм да пълзя, но не ме моли да бъда разумен.

Едва дишайки, тя въздъхна.

— Добре, няма. Само ще ти кажи, че има жени, които имат две големи любви и са щастливи да прекарат живота си, като се опитват да дадат на всяка от тях това, което заслужава.

— Труден избор. Труден живот.

— Не и за жена с двама любовника, които искат да ѝ върнат всичко, от което тя се нуждае.

Нямаше много място в малката кухня. Но Дениъл се завъртя и пъкна ръце в джобовете си.

— Знаеш ли, през последните няколко седмици много мислих за твоята докторска диплома. Много повече, отколкото предполагах, когато те видях за пръв път. Имаше моменти, когато виждах, че ти преча. Когато ме напусна и прекарах нощта сам, няхах друго какво да правя, освен да мисля. Спомних си отношението ти към госпожа Хигс и видът ти, когато излизаше от болницата вечер. Спомних си как стоеше в кухнята и цялата ти блуза бе изцапана с кръв. Но беше толкова спокойна. Спомних си как се справи с ръката на Сали. Тя ми каза, че докторът е признал, че си спасила живота ѝ. Това сигурно е нещо, което си научила ето тук... — Той посочи купа книги на масата. — Може би не е много трудно да се научи, ала сигурно не е лесно да се прави. — Дениъл взе една книга и я отвори. — Не, не съм те питал преди защо искаш да станеш хирург. Питам те сега.

Ана се поколеба, страхувайки се, че може да я прекъсне с някоя нравоучителна забележка. Нали си беше играч. Но и тя беше също. Затова реши да рискува.

— Имам една мечта — каза му тихо. — Искам да направя нещо различно.

Дениъл я изгледа мълчаливо, очите му се свиха и ирисите му станаха тъмносини.

— И аз имам една мечта — каза той, като остави книгата отново на масата. Пристъпи крачка към нея. — Това е много малък апартамент, Ана. Обаче мисля, че има достатъчно място за двама.

Долови дишането ѝ, когато я прегърна с две ръце.

— Ще ни трябва по-голямо легло.

— Това се казва момиче! Веднага си дойде на думата — разсмя се Дениъл, вдигна я във въздуха и покри устните ѝ с целувка. От цялото му тяло струеше облекчение. — Да знаеш как ми липсваше! Не мога да живея без теб. И никога няма да живея без теб.

— И аз. — Със заровено в шията му лице, Ана вдъхна миризмата му и се опияни. — Никога повече, Дениъл. Бях като полужива през тези дни. Без теб. Опитвах се да се скрия денем в книгите и лекциите, да работя много, в болницата, в библиотеките, ала нищо не ставаше. Исках да бъдеш с мен, нуждаех се от теб.

— Ето, че ме имаш. Едно по-голямо легло и три телефона ще ми бъдат напълно достатъчни.

Смеейки се, тя се притисна към устните му. Щеше да има своите телефони.

— Обичам те.

— Никога не си ми го казвала. — Той я отстрани леко от себе си. — Никога не си ми го казвала преди.

— Страхувах се. Мислех, че ако знаеш колко много те обичам, може да го използваш и да получиш всичко останало.

Той замълча, за да проумее какво му казва, сетне изруга през зъби.

— А сега?

— Сега вече няма значение. Нищо няма значение, когато си с мен.

— Помниш ли, веднъж ти казах да се огледаш и да си потърсиш някой, който повече ще ти подхожда. Е, шегувах се.

Ана леко поклати глава.

— Сигурно.

Разбираще ли колко бе красива, колко бе любима? Дали знаеше, че го превръща в несръчен, тромав и непохватен ученик, само като се усмихне?

— Ти си моят отговор, Ана. Искам аз да бъда твоят.

Тя сложи глава на рамото му за миг. Не си бе представяла, че увереността му можеше да бъде разколебана. Но го обичаше още повече, като знаеше, че е така.

— Ти си, Дениъл. Все още не съм сигурна, че мога да ти дам това, което искаш.

— Исках жена, съпруга, която да бъде вкъщи, когато се прибирам вечер. Която да се грижи за цветята във вазите и за завесите на прозорците. Която ще бъде доволна от това, което аз ще ѝ давам.

Ана погледна книгите на масата, сетне мъжа, който стоеше пред нея.

— А сега?

— Започвам да мисля, че подобна жена ще ме отегчи до смърт само за няколко седмици.

Ана притисна пръсти до очите си, та да не позволи на сълзите да потекат.

— Харесва ми този отговор.

— Няма да се върна — гласът му бе неочаквано дрезгав. — Ти ще се ожениш за мен, Ана, в деня, в който вземеш своята диплома. И ще бъдеш доктор Уитфилд само за двадесет и четири часа.

Сърцето ѝ изтръпна и пръстите ѝ стиснаха неговите.

— Но, Дениъл, аз...

— След това ще се казваш доктор Макгрегър.

Тя вдъхна мъчително няколко пъти, преди да успее да отговори.

— Наистина ли го мислиш?

— Ъхъ. Винаги казвам това, което мисля. А ти ще трябва да свикнеш, когато те представям като най-добрият хирург в страната. Искам да споделя твоята мечта, Ана така, както искам ти да споделиш моята.

— Няма да ти бъде лесно. Когато стана лекар, ще бъда много заета. Направо ще мразиш часовете, в които ме няма.

— Но след двадесет години, когато се обърнем назад, ще видим през какво сме преминали. Ние ще имаме общи спомени и ще им се наслаждаваме заедно. Аз обичам подобни ретроспекции. Искан да се ожениш за мен, защото мислех, че ми прилягаш и подхождаш. Не ти не ми прилягаш изобщо. — Той взе ръцете ѝ. — Сега те моля да се ожениш за мен, защото те обичам такава, каквато си. Чепата, упорита и своенравна.

Ана дълго време го гледа мълчаливо. Той не отмести поглед от очите ѝ.

— Носиш ли все още пръстена?

— Ъхъ. — Дениъл бръкна в джоба си. — Стана ми навик да го нося в джоба си. Че то знай ли човек кога ще му потрябва!

Със смях тя вдигна и двете си ръце.

— Ще го взема. — Докато Дениъл надяваше пръстена на ръката ѝ, Ана обви ръката си около неговата. — Това вече е обещание, Дениъл. Сега мога да ти го дам. И ще го изпълня.

ЕПИЛОГ

Ана прекара нощта, дремейки, като предпочете стола до леглото на Дениъл пред походното легло, което ѝ предложи нощната сестра. От време на време той промърморваше нещо неразбрано в съня си. Когато доловеше собственото си име, тя се опитваше да го успокои, като го галеше и му говореше, докато отново заспиваше спокойно.

Само веднъж го остави, за да слезе долу и провери какво става с раждането на Шелби. През другото време седя до него и го гледа. Наоколо жужаха познатите ѝ болнични машини и системи.

Сестрите се смениха. Някой ѝ донесе кафе, преди да се захване с ежедневните си задачи. Луната започна да гасне. А Ана седеше в тишината и мислеше за мъжа, когото обичаше, за живота, който бяха изживели заедно и децата, които бяха отгледали.

Преди зазоряване тя сложи глава на възглавницата до Дениъл, за да си почине.

Когато той се събуди, първото нещо, което видя, бе лицето ѝ. Ана бе заспала.

В първия момент се обърка, не знаеше къде се намира. През мъглата на упойката и лекарствата все пак си спомни за катастрофата, и то с пълна яснота. Помисли си със съжаление за малката си кола. От нея сигурно не бе останало нищо. А той бе толкова горд. Сетне усети напрежение в гърдите и видя тръбичките, които излизаха и влизаха в ръцете му.

Сега си спомни още. Спомни си Ана, наведена над него, докато го водеха на количка по коридорите на болницата. Ана, която нещо му говореше и го уверяваше. Спомни си страха в очите ѝ в мига, преди да потъне в забравата на упойката, и своя собствен, заслепяващ страх, че ще го отделят от нея.

Странно, помисли си той, имаше един момент, в който сякаш погледна собственото си тяло, лежащо върху операционната маса, някъде отвисоко, а докторите и сестрите бяха надвесени над него и се суетяха. После сякаш отново се върна в тялото си, но усещането бе

толкова ярко, че остана. После си спомни още нещо. — Ана, наведена над него, галеща и целуваща ръката му. След това нямаше други спомени. Сигурно бе заспал.

Тя изглежда много изморена, помисли си Дениъл. Сетне осъзна колко стар и изтощен се чувства. Ядоса се на слабостта си и се опита да се поизправи и да седне, ала не можа. При това си усилие обаче докосна неволно бузата на Ана и тя моментално се събуди.

— Дениъл! — Пръстите ѝ се преплетоха с неговите. За секунда видя на лицето ѝ изписани страх, облекчение, болка, изтощение и сила. С огромно усилие на волята Ана потисна импулса си да отпусне глава на гърдите му и да се разплаче. — Дениъл, познаваш ли ме? — попита професионално тя, а гласът ѝ бе така спокоен, както първият път, когато заговори с него.

Макар да му костваше усилие, той вдигна вежди.

— Защо, по дяволите, да не познавам собствената си жена, с която съм преживял петдесет години?

— Защо наистина — съгласи се Ана и притисна устни към неговите.

— Ще ти бъде по-удобно, ако дойдеш при мен в кревата — усмихна се Дениъл.

— Може би, по-късно — обеща тя и вдигна единия му клепач, за да разгледа окото му.

— Престани да ме разглеждаш и изследваш. Искам истински доктор — опита се да се намръщи Дениъл.

Ана натисна бутона на звънеца до леглото.

— Ясно ли виждаш?

— Виждам достатъчно добре това, което трябва да виждам. Например, че си толкова красива, колкото и първата вечер, когато танцувахме валс.

— Значи имаш халюцинации — отговори сухо Ана и се обърна към влязлата в стаята сестра. — Моля, съобщете на доктор Файнстайн, че господин Макгрегър е буден и иска истински доктор.

— Да, доктор Макгрегър.

— Обичам ги всички, когато те наричат така — промърмори Дениъл и затвори очи. — Какви са повредите, Ана?

— Беше контузен. Имаш три счупени ребра и...

— Не по мен. По колата — нетърпеливо я прекъсна той.

Като прехапа език, Ана скръсти ръце.

— Ето на, това е! Ти няма да се промениш никога. Чудя се защо ли толкова се тревожа за теб. И съжалявам, че повиках децата.

— Децата ли? — светлината в очите му може и да не бе така ярка, както обикновено, но беше там. — Ти си повикала децата?

— Да, ала ще трябва да им се извиня за това.

— Те тук ли са?

Познаваше тактиката му много добре.

— Разбира се.

— Какво си мислела да правиш, бдение при мъртвеца ли?

— Трябва да сме подготвени за всичко, дори и за най-лошото. —

Ана пооправи завивката му.

Той се намръщи, но успя да направи жест към вратата.

— Какво чакаш още, извикай ги!

— Те са у дома. Не им позволих да останат тук през нощта.

Устата му остана отворена.

— У дома, значи? Искаш да кажеш, че не са останали тук? Оставили са умирация си баща на смъртния му одър и отишли да пият скоч?

— Да. Много са коравосърдечни, Дениъл. Метнали са се на баща си. Ето го и доктор Файнстайн. — Тя го потупа по ръката, като се упъти към вратата. — Ще ви оставя сами.

— Ана!

Тя спря и се усмихна.

— Да?

— Не се бави много.

Видя го такъв, какъвто винаги е бил — арогантен, властен и изискващ подчинение.

— Нима някога съм го правила?

Ана отиде в собствения си кабинет. Заклучи вратата и избухна в ридания. Най-сетне си позволи лукса да се наплаче. Беше стискала тази буца в гърдите си цели двадесет и четири часа. И друг път бе плакала зад тази врата, загубвайки пациент. Сега плачеше от облекчение, което бе толкова голямо, че не можеше да бъде описано, и от любов, която бе толкова силна, че не можеше да бъде потисната. След това напписка лицето си със студена вода и взе телефона.

— Ало — отговориха от другата страна.

— Кейн!

— Да, мамо, тъкмо щяхме да звъним. Как е татко?

— Иска да ви види. Страхува се, че сте му изпили уискито.

Синът ѝ изруга и тя почувства облекчението в гласа му.

— Кажу ми, че не сме пили нито глътка. Ти добре ли си?

— Страхотно. Моля те, нека Рина да ми донесе дрехи за преобличане.

— След половин час сме при теб.

— Срам и позор! Човек трябва да заумира, че да дойдат децата му да го видят! — Подпрян с възглавници, Дениъл клатеше глава и драматично хапеше устни.

— Хайде, хайде! Няколко счупени ребра! — изкоментира Серина и го оципа по крака. Не бе спала цяла нощ от притеснения.

— Ха! Кажу го на доктора, който е напъхал тази тръба в гърдите ми! И дори не си довела внук ми! — Той я изгледа строго, сетне се обърна към Кейн. — Нито пък ти внучката ми. Ще отидат в казармата или в колеж, преди да ги видя отново. Дори няма да знаят кой съм!

— Успокой се, показваме снимката ти на Лора всяка седмица — успокои го Кейн, като продължаваше да държи ръката на жена си, чудейки се дали щеше да издържи през последните двадесет и четири часа без нейното внимателно и нежно присъствие. — Нали, скъпа?

— Всяка събота — потвърди Даяна.

Дениъл се обърна с гримаса към Грант и Джени.

— Предполагам, че сестра ти има извинение, за да не е тук — рече той на Грант. — Сигурно затова и Алън го няма, макар че ми е първородният. Но ще им простя, нали след няколко седмици ще ми подарят още един внук.

— Със сигурност имат извинение — промърмори Грант, докато Кейн се подсмиваше, гледайки ноктите си.

— Ти изглеждаш добре, момиче — каза Дениъл на Джени. — Всяка жена се разхубавява, докато е бременна.

— И се разширява — отвърна Джени, с ръка на корема. — След някой и друг месец няма да мога да стигам статива.

— По-добре се научи да рисуваш седнала — нареди Дениъл. — Бременната жена не бива по цял ден да стои на крака.

— А ти гледай да си на крака преди пролетта — рече му Грант и прегърна жена си. — Тогава ще трябва да дойдеш до Мейн, за да кръстиш бебето.

— Кръстник, значи — повтори Дениъл. — Не е лесно на един Макгрегър да стане кръстник на децата на Кембъл. — Като подмина усмивката на Грант, той отново се обърна към Джени. — Но за вас ще го направя. Ти достатъчно ли си почиваш?

Ана хвана ръката му, за да премери пулса.

— Той е забравил, че когато бях бременна с Алън, последните три месеца работих в болницата. И никога не съм се чувствала по-добре.

— И аз се чувствах чудесно по време на първата ми бременност — намеси се и Серина. — Сигурно затова съм решила да опитам отново.

Трябваше му само секунда, за да осъзнае чутото.

— Отново ли?

Серина се повдигна на пръсти, за да целуне Джъстин, преди да се усмихне на баща си.

— Ами да. След седем месеца.

— О, значи имаме повод...

— А не, никакъв скоч, Дениъл — намеси се Ана. — Не и докато си в реанимация.

Той се намръщи, започна да мърмори, накрая разтвори широко ръце.

— Я, ела тук, момиченце!

Серина се наведе към него и се притисна в прегръдката му.

— И да не си посмял повече да ни плашиш така! — прошепна на ухото на баща си тя.

— Добре, де, стига си гълчала! — прошепна ѝ той в отговор и я погали по косата. — Лоша като майка си. Да се грижиш за нея — обърна се към Джъстин. — Не искам следващият ми внук да се роди пред монетния автомат.

— Хайде на бас, че ще бъде момиче!

— Ще загубиш. — Дениъл се обърна към Даяна. — Трябва да го възпираш.

— Не бъди алчен — рече снаха му и хвана ръката му.

— Един мъж трябва да бъде алчен, когато стане на определена възраст, нали Ана?

— А една жена трябва да взема самостоятелни решения на всяка възраст.

— Ха-ха! — Изключително доволен, Дениъл огледа победоносно стаята. — Никога ли не съм ви казвал, че майка ви се бори за равнопоставеност на жените или как там ѝ викат — еманципация, още преди да бе станало на мода? Да живее човек с нея, не бе нищо друго, освен експеримент. И престани да мериш пулса ми! Няма по-добро лекарство от децата, не го ли знаеш?

— Тогава ще трябва да ти дадем още едно — отвърна Ана и кимна на сестрата, която стоеше пред вратата. Бяха нарушили куп разпоредби и болнични правила. Какво от това, че щяха да нарушат още едно.

Почувства как Дениъл стиска пръстите ѝ, докато Алън вкарваше Шелби върху стола количка в стаята.

— Какво е това? — попита той и направи опит да се изправи, но Ана не му позволи.

— Това е Дениъл Кембъл Макгрегър — тържествено рече Шелби, откривайки лицето на малкото вързопче, което държеше в ръце. — Той е на осем часа и двадесет минути и иска да види дядо си.

Алън взе сина си и го сложи в ръцете на баща си. Цялата нощ се бе молил да може да го направи.

— Това се казва изненада — промърмори Дениъл, без да се опитва дори да спре сълзите, които се стичаха от очите му. — Внук, Ана! Виж, има моя нос. И ми се усмихва! — Когато Ана се наведе, той се разсмя. — Само не ми казвай, че дрънкам празни приказки. Мога да разпозная усмивката, когато я видя. — После се обърна към сина си. — Добра работа, Алън! Майсторска!

— Благодаря, татко. — Алън седна на леглото и сложи ръка върху ръката на баща си, който държеше сина му. Три поколения Макгрегър.

— Кембъл ли казахте? — рече неочаквано Дениъл. — Правилно ли чух? — Той погледна строго Шелби.

— Съвсем правилно. — Тя хвана ръката на Алън и стана от стола. Бяха минали само девет часа от раждането, но се чувстваше силна като бик. Или по-точно като Макгрегър. — Ще трябва да

приемеш факта, че внук ти е наполовина Кембъл, Макгрегър. — Брат ѝ се засмя, а тя вирна брадичка. — И може би по-добрата половина.

Очите му блеснаха. Ана забеляза, че цветът на лицето му се промени. Той отвори уста и се разсмя гръмогласно.

— Ама че език има това момиче! Е, поне си го кръстила Дениъл!

— Кръстих го на човека, когото обичам и от когото се възхищавам.

— Ласкателка. — Той въздъхна и даде знак на Алън да вземе бебето от ръцете му. После взе ръката на Шелби в своята. — Много си красива.

Тя се усмихна, малко засрамена заради сълзите, които изплуваха в очите ѝ.

— Чувствам се красива.

— Трябваше да я чуеш как проклинаше докторите — намеси се Алън и целуна жена си по слепоочието. — Заканваше се, че става и си отива вкъщи да си роди бебето, без те да ѝ се месят. Само били пречели! И щеше да го направи, да знаеш, ако малкият Дениъл нямаше други намерения.

— Съвсем добре я разбирам — рече Дениъл и си помисли, че името му звучи много добре и подхожда на внучето. — Няма нищо лошо от доктори, които ти се мотаят в краката и само пречат, когато имаш да вършиш някаква важна работа. — Като се усмихна уморено на Ана, той отново се обърна към Шелби. — Сега искам да се върнеш в леглото. Инак ще се тревожа за теб. Трябва да си починеш. Ти ми поднесе най-хубавия подарък.

Тя се наведе и го целуна по бузата.

— И ти си ми дал най-хубавия подарък — Алън. Обичам те, стари мърморко.

— Типично по Кембълowski. Марш в леглото!

— Страхувам се, че ще трябва да си вървите всички, преди да са ме уволнили от болницата за нарушение на правилника — намеси се Ана.

— Чакай!

— Ако баща ви си почине добре — прекъсна го тя със строг поглед, — ще излезе от реанимация още утре сутрин.

Не беше лесно, нито бързо, ала все пак успя да опразни стаята. Направи се, че не чу предложението на Дениъл да изиграят един покер

с Джъстин по-късно, нито нареждането му към Кейн да му донесе пурите, които били скрити в офиса. Ако не беше дал нареждания, тогава би се тревожила. Това би означавало, че не е добре. Въпреки протестите му, Ана знаеше, че посещенията изморяват болните, колкото и благоприятно да действат на настроението им. Беше доволна от състоянието му и занаяпред щеше да позволява само кратки визити. Въпросът бе да направи така, че той да си мисли, че идеята е негова. Знаеше това от многогодишната си практика.

— Сега — приближи тя леглото и оправи косата му, — трябва да свърша куп неща, които бях зарязала. Искам да поспиш.

Вече бяха само двамата и той можеше да покаже слабостта си.

— Не искам да си ходиш, Ана. Знаем, че си изморена, но остани още малко.

— Добре. Само за минутка.

— Добра работа свършихме, а!

Тя се усмихна. Знаеше, че говори за децата.

— Да, добра работа.

— Не съжаляваш ли?

Изненадана, тя поклати глава.

— Що за глупав въпрос?

— Не. — Дениъл взе ръката ѝ. — Не е глупав. Снощи те сънувах. Сънят ми започна с онази първа нощ, когато те срещнах, и с оня валс.

— Летният бал — прошепна Ана. Усмихна се, сякаш отново видя луната и помириса уханието на нощта. Нощта ухаеше на жасмин. Странно, но и тя бе сънувала тази първа нощ. — Беше прекрасно!

— Ти беше прекрасна — поправи я Дениъл. — И аз те исках повече от всичко в живота си.

— А ти беше нахален и арогантен — припомни си с усмивка Ана. — И страшно привлекателен. — Тя се наведе и го целуна нежно. Вълнението, което я обземаше винаги, когато бе до Дениъл, я връхлетя отново. — И сега си такъв.

— Стар съм вече, Ана.

— И двамата сме стари.

Той притисна ръцете ѝ до устните си. Пръстенът, който ѝ бе дал преди толкова много години, студенееше до бузата му.

— Ала все още те искам повече от всичко в живота си.

Като пренебрегна всички забрани и правила, Ана легна до него и сложи глава на раменете му.

— Ще загубя репутацията си... — Затвори очи и се усмихна. — Но си струва. Хич не ме е грижа.

— Ти ли ми говориш за репутация? — усмихна се Дениъл и прокара устни по косата ѝ. Уханието бе същото, както преди години. — Странна работа! Умирам за пай с праскови!

Ана остана няколко секунди безмълвна, сетне отвори очи и се заля в смях. И отново бяха млади, и отново бяха луди, и отново бяха пълни с желание и копнеж един за друг...

— Ще го получиш, когато те преместят в единична стая. Обещавам ти!

Издание:

Нора Робъртс. Зовът на сърцето

Американска. Първо издание

ИК „Коломбина прес“, София, 1998

Редактор: Людмила Харманджиева

ISBN: 954-732-007-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.